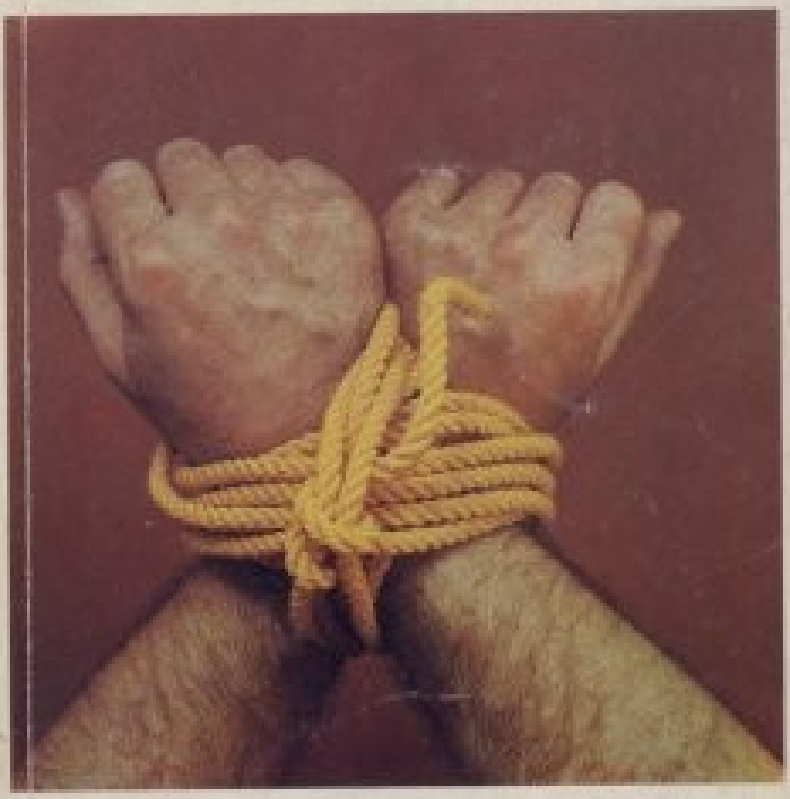

Patricia Moyes

ANGYALHALÁL

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

PATRICIA MOYES
ANGYALHALÁL

BŰNÜGYI REGÉNY

FORDÍTOTTA
BARTOS TIBOR

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1984

PATRÍCIA MOYES
ANGEL DEATH
COLLINS, LONDON, 1980
© PATRÍCIA MOYES 1980
HUNGARIAN TRANSLATION © BARTOS TIBOR, 1984

HU ISSN 0138—9904

Kiadta az Európa Könyvkiadó
A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel
Szedte a Pannon Nyomda
Nyomta a Borsodi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 84 480
Készült Veszprémben, 1984-ben
Felelős vezető: Danóczy Balázs igazgató

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Gy. Horváth László
A fedélfotó Gránitz Miklós munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 16,57 A/5 ív terjedelemben

ISBN 963 07 3490 7

ELSŐ FEJEZET

Az északkeleti passzátszelek bársonyosan simogatják Szent Márk szigetét is — annak a megmegszakadó hátnak egy halmát, amely csorba körgátként von határt az Atlanti-óceán és a Karib-tenger közé, elválasztván a modern Floridát az ósdi Venezuelától. Ez a nyugat-indiai szigetvilág olyan szélsőségeket nyalábol össze, mint Kubát és Haitit, és Guadeloupe francia, Szent Jenő holland, valamint Szent Tamás amerikai kultúráját. Érezhető volt itt a brit hatás is mindig, és sehol erősebben, mint a Szent Márkon, a Tengerre Tekintő Brit Szigetek kormányzó székhelyén.

A kormányzói palota tenyeres-talpasan és fehéren áll kókuszpálmák és tamarindfák között. Az angol nemzeti lobogó rettenthetetlenül röpdös a zászlórúdján. Az úriasszonyoknak, ha a beteg kecskéiket kocsikáztatják döcögő dzsipben a vándorkövekkel megszórt több mérföldes úton az állatorvoshoz meg vissza, odahaza azért jut idejük a kertben a mahagónifa alján teázni. Az idetelepült úriasszonyok meg a gyarmati idők nagyasszonyai közt persze nem csekély a különbség. A mostaniak közül senki nem úgy emlegeti Angliát, mint az óhazát — ha ugyan maga a kormányzó nem, aki hivatásos diplomata lévén, a Korona képviselője. Nem is csoda, hiszen a mostani úriasszonyok legtöbbje amerikai — aki azonban idetelepült, annak nemzeti hovatartozására való tekintet nélkül hazája a szigetcsoport.

A szigetek szinte egyetlen tőkéje, az időjárás, örökös verőfényes, fehér korallhomokos partja az elpuhult népséget vonzza, a szakadatlan passzátszél meg a vitorlásokat. A vitorlások vakmerőbbje az Atlanti-óceánon érkezik a fagyos, téljárta Európa felől, vagy az észak-amerikai partról, Maine állam ködéből. A kalandos Miamiból, Tampából indulnak, és a Bahama-szigetek láncát követik Puerto Ricóig. A nagy többség azonban iderepül az Egyesült Államokból, és helyben bérel vitorlást két hétre. A legénység nélküli hajókölcsönzés virágzó üzletág, Szent Márk szigete busás hasznot húz belőle.

Legszembeötlőbb tanúja ennek a haszonnal kecsegtető vendégforgalmi ágazatnak az újonnan épült vitorlásklub, amelynek kikötőjében szakadatlan a nyüzsgés a fehér testű, bókoló hajók fedélzetén. Éjszaka zárva érkező vitorlások tűnődőn orrolnak be a cölöpsorok közé a horgonymester karlengetésére. A vászonzsákjukba és elemózsiakészletükbe kapaszkodó sápadt New York-iakat a kölcsönző cég alkalmazottai kalauzolják a fedélzetre. Egy citromsárga orrvitorlás éppen kifelé farol, víg legénysége Szent Máté szigetére készül vacsorázni a Vasmacskába. A tenger felől sötétzöld katamarán dörög befelé. Egynapos sétaútjáról tér meg szárazföldi észjárású szállodaiakkal, akik csupán a szeszes üdítőket hajtogatják, és a hajózást ráhagyják a kormányosra. Más fedélzeteken nyaralók sütkéreznek bikini-foszlányokban a bronzszín, a rákvörös meg a tejfehér meghökkentő választékában, aszerint, ki mennyi időt és türelmet szentelt a napfürdőzésnek. Jelzőzászlók és felséglobogók tarkán tekeregnek az enyhe fuvallatban. Gázolaj és napolaj éppen nem bántó, de átható illatát érezni mindenfelé.

A parton a vitorlásklub vadonatúj épülete étteremmel, bárral, zuhanyozókkal, gyorstisztítóval, bőrápolással, ajándékok és italok boltjával várja vendégeit. Nálunk nem szenved szükséget a vitorlás, hangoztatják a tájékoztatók. A révbe jutott vitorlásnak egyetlen panasza lehet, mégpedig az, hogy a vitorlásklubnak nincs vámhivatala. Az ugyanis változatlanul két mérföldd el odébb található a városi rakodóparton, ahol a halászok döntik ki fogásukat a régi kikötőgátra, ahová viharvert gyümölcsös bárkák állnak be, és árulják a Dominikáról hozott banánjukat, mangójukat, édes citrancsukat, meg ahová nagy fekete bárkák szállítják a sziget éltetőit, a mindenféle táplálékot, bútort, szállítóeszközt. Vámnak és határőrségnek egyéb hivatala nincs is, csak őt mérfölddel kijjebb, a repülőtéren. Így aztán a kormányosoknak ki kell szállniuk útlevelükkel és vitorlásuk papírjaival egyetemben, és gyűrődniük dzsiptaxikban a bukkanós úton be a városi rakodópartig a pecsétekért. Olykor ugyan a vámtiszt is

kiszáll a vitorlásklubba, hogy szétnézzen a kikötőben veszteglő hajók között, legtöbbnyire azonban csak nyaralókat lát. Kerülnek persze csempészek is. Kalózok, csempészek, sarcolók, fosztogatók megfordulnak itt ősidők óta. A vámosok azonban ismerik az emberüket, s a szemük mindig nyitva. A turistákat nyugtalanítani fölösleges.

Az új keletű tengeri láz még a jóval kisebb Szent Máté szigetét is elkapta, olyannyira, hogy a kereskedelmi rakodóparttól nem messzire kicsiny vitorláshorgonyzót létesített Papváros kikötőjében. A helye talán alkalmasabb, mint a Szent Márké, mert vámhivatala mindjárt ott a parton. Másrészt nem dicsekedhet a Szent Márk-i vitorlásklub kényelmeivel és előkelőségével. Hajókat itt nem kölcsönöznek, a part sem rendezett, csupán a macskaköves halpiac meg a beton rendőrőrszoba fogadja a látogatót. Ha a kormányosok a készletüket töltenék fel, vagy akár csak harapnának valamit, fel kell kaptatniuk valamelyik sikátoron Papváros főutcájáig, de válogatniuk ott sincs miből. Vizet sem vehetnek fel másként, csak úgy, hogy az egyetlen parti csapról megtöltik a marmonkannájukat.

Az átutazó elgondolkodhat, mi késztette Szent Máté bölcs elöljáróit, hogy a sziget csekély jövedelmét vitorlásklub építésébe verjék. Őket nem késztette semmi, ez a helyes válasz. A vitorlásklubot az őrülten drága és őrülten zárkózott Szent Máté Golf Klub építette és működteti, csakis azért, hogy a bérvitorlások népét távol tartsa a Golf Klub horgonyzójától és kőgátjától, mert a Szent Márk felöl érkező hétvégi rohamaik idegesítették a klub tagjait. A hívatlan vendéget elzavarták persze, a Golf Klubnak azonban eszmélnie kellett, hogy a tenger felől, ha mondhatjuk úgy, a legsebezhetőbb. Azóta már a külső kikötőben és a Golf Klub gátjának vezető horgonybóják során táblák hirdetik: CSAKIS A GOLF KLUB TAGJAINAK! A PAPVÁROSI HORGONYZÓ EGY MÉRFÖLD! S az útját piros nyíl mutatja. A Golf Klub tagjait azóta senki nem zavarja, és elégedetten állapíthatják meg, hogy nem az ablakon dobták ki a pénzüket. Szent Máté polgárai viszont örülnek a vitorlásforgalomnak, és kiaknázzák a bérhajózás aranybányáit. Senki nem járt rosszul.

Egy ragyogó januári reggelen valószínűtlenül törékeny vénkisasszonyt láthattunk volna gyors madárléptekkel bandukolni a papvárosi vitorlásklub tanyahajója mellé kétfelől kikötött vitorlások közt. A virgonc vénség tengerészkék pamutszoknyája a bokáját és célszerű tornacipőjét verdeste, napsütötte s itt-ott máj foltosán vézna karjai ujjatlan fehér csipkeblúzból nyúltak ki, és széles karimájú szalmakalapját rózsaszín gyolcskendő szorította a fejére olyanképpen, hogy a kalap búbján átvetett kendőt álla alatt csomózta meg. Így bóklászott, repdesett a tanyahajón, és apró gyíkszeme a vitorlások farlapját járta, míg meg nem találta a keresett hajót.

– Hahó! Hahó, Isabella! — Vékony hangja töredezett volt, mégis elhordott messzire. — Hahó, Isabella! Hahó!

A kecses fehér kétárbocos a tanyahajó végét bökdöste. Az Egyesült Államok felségjelét viselte, brit vendéglobogó lengett a csarnakkötelén, de kitűzte valamelyik jachtklub zászlaját is. Amerikai rendszáma ott virított a derekán. Miamiből érkezhetett, nem helyben bérelték, a horgonymester nyilván azért nem sorolta be a többi közé, mert nem szándékozott sokáig vesztegelni Szent Máté kikötőjében. Kihaltnak látszott.

– Hé, Isabella! — A vézna vénség a hajó oldalát is megdöngette csontos öklével, hogy kiáltásának foganata legyen. A fülke ajtaja lassan meg is nyílt, és a vekben halványkék bikinis lány jelent meg, először a napszítta szőkesége, aztán a mogyorószeme, majd a szemtelenül fitos orra. — Ki az? — kérdezte fátyolos hangon, mintha álmából ébresztették volna. — Tessék!

– Janet Vanduren! Janet! Szívecském! — A vénkisasszony ragyogva tárta a karját ölelésre. — Mennyire örülök, hogy újból láthatlak! — A lány csak pillogott rá. — Hát nem emlékszel? — A hangja inkább csalódásról árulkodott, mint kellemetlen meglepetésről. — Igaz, miért is emlékeznél? Nem két napja találkoztunk. Betsy Sprague vagyok, szívecském. Angliából. Édesanyád régi tanára. East Beachen vendégeskedtem nálatok... Lehet vagy hat éve, igen. Nem emlékszel?

A leány belehunyorgott a napba, és elmosolyodott. — Persze... Emlékszem már, Miss Sprague. Emlékeztem volna előbb is, de ki hitte volna, hogy itt találkozunk?

– Hát nem írta meg Celia? Ejnye, a haszontalan...! Mindig feledékeny volt.

– Hetek óta úton vagyunk — magyarázta a leány. — Ha anyu írt, meg sem kaphattam a levelét.

– Így is jó, megtaláltalak. Pedig megírtam Celiának, hogy itt nyaralok, úgy tudtam meg tőle, hogy

a vőlegényeddel a Karib-tengert járjátok apád vitorlásán, és ma érkeztek Szent Mátéra... Látod, mennyire megjegyezte az útiterveteket? És nemhiába, mert sose tudni, ugye? ... Írta, hogy keresselek meg benneteket, amint megérkeztek, és... — Miss Betsy Sprague olykor egy szusszantásra megállt.

– Nagyon örülök a találkozásnak, Miss Sprague, csak éppen indulóban vagyunk — mentegetőzött a leány. — Ed beugrott a vámhivatalba a kilépőnkért, s amint bevásárolt a városban, szedjük is fel a horgonyt ...

– Persze, szívecském, értem. Mát egy teát innál-e velem kinn a parton, amíg a szíved választottja visszaér?

– Köszönöm a meghívást... De rendet kell tennem a hajón, hogy tengerre szállhassunk... — A leány nem tudta, mit mondjon. — Ne tessék haragudni, hogy nem hívhatom meg ebbe a felfordulásba.

– Nem történt semmi, szívecském. Nem akarok én rátok telepedni, csak ígértem anyádnak, hogy megnézlek, s majd megírom neki, jól van-e dolgod. De úgy látom, jól. Ha ilyen hosszú úton vagytok, ugye, nem felejtkezel meg édesanyádról? Nyilván aggódik, ha nem kap hírt felőletek.

– Nincs oka aggódni. Ed bement a postahivatalba is, hogy táviratozzon anyunak meg apunak. Hetente egyszer legalább megeresztünk egy táviratot, hogy tudják, merre járunk.

– Derék dolog — helyeselt Miss Sprague lelkesen. — Csak tenger a tenger, akárhogy kicsinylik is mostanában. Nos, ha a dolgotok sietős, azt hiszem, még elkapom a Golf Klub Szent Márkra igyekvő helikopterét... Átjöttek vásárolni, és a titkár ígérte, hogy fenntartja a helyemet... A felesége unokahúga az én egyik kislányomnak... Sajnálom, hogy a vőlegényeddel nem találkozhattam... Celia írta pedig a nevét...

– Ed Marsham. New York-i.

– Ejha! Hát New Yorkba mész férjhez? Csoda! Hogy is mondják New Yorkra? A Nagy Banán?

– A Nagy Alma.

– Alma? Furcsa. Miért éppen alma? Mindegy, ha szívesen élsz benne. Anyádnak megírom, hogy találkoztam veled, mielőtt elindultál... Hova is lesz most a séta?

– Bizony még magam sem tudom. Az Amerikai Virgin-szigetekre, azt hiszem, majd talán a Dominikai Köztársaságba s úgy tovább...

– Talán csak nem... Kubába? — Miss Sprague olyan halkra fogta a hangját, mintha valami trágárságot mondott volna.

A lány nevetett. — Nem, nem. Két hét múlva Puerto Ricóban kell lennünk, mert felvesszük a legénységünket.

– A legénységeteket?

– Egy New York-i házaspárt... Ed barátai. Szigetről szigetre járni kellemes kettesben, de a nagy munkához hazafelé elkel a segítség.

– Lefelé ketten jöttetek?

– Nem, lefelé is jött velünk két barátunk. Csak karácsonyra hazarepültek az Egyesült Államokba.

Miss Betsy Sprague nem titkolta megelégedését. — Józan kislány vagy, látom — elmélkedett —, s eszerint vőlegényt is józanul választottál. Majd megírom Celiának, hogy jól vagy, nincs gondod, éled világodat. — Azzal az órájára pillantott. — Nézd csak! Szaladnom is kell, nem várathatom a helikoptert. Jó utat, szívecském! Tiszteltetem Edwardot!

Amint fordult s lódult a partnak, szinte lesodort egy széles, szőke fiatalembert a tanyahajóról. Amint a rövidnél rövidebb nadrágos fiatalember trikóján az E. M. jelzést meglátta, megragadta a szabad kezét, mert azt is látnia kellett, hogy a másikban papírzacskót visz, amelyből két üveg nyaka ötlik elő.

– E. M.! Eszerint maga az Ed! Akkor mégis találkoztunk! Járjanak szerencsével! A viszontlátásra! — S már hagyta is ott az Ernest Mulliner névre hallgató döbbent fiatalembert, és viharzott tovább ki a partra a taxiállás iránt.

Félóra múltán lenézett a csöpp piros helikopterből, amint a Szent Márk felé kerepelt a sötétkék víz keskeny sávja fölött, és látta, hogy egy kétárbocos éppen akkor bont vitorlát, és siklik ki Papváros kikötőjéből. A kormánynál karcsú, napbarnított lány állt halványkék bikiniben. Miss Sprague erélyesen

integetett, s a lány a kormány mellől visszaintegetett neki. De a helikopter már fordult, s amint a vitorlás eltűnt a szemük elöl, Miss Sprague visszatelepedett a helyére, és vallatóra fogta a Golf Klub titkárát, melyek a legjobb üzletek Szent Márkon.

A kétárbocos Isabellát azóta sem látta senki.

Az Isabella eltűnésével nem foglalkozott, a világsajtó. Az *East Beach Courier,* tekintettel a helyi érdeklődésre, január vége felé rövid cikkben ismertette az esetet. A VITORLÁS NEM ÉRKEZIK. AGGÓDÓ ORVOS VÁRJA A LÁNYÁT. Így szólt a címe. Egy héttel később a lap tudatta, hogy a partőrség nem kutat tovább, s hogy a szerkesztőség részvétét nyilvánítja dr. Lionel Vandurennek és feleségének, kiknek lánya szinte biztosan a tengerbe veszett vőlegényével, a New York-i Mr. Ed Marshammel együtt. A vitorlás Isabella, mint a cikkből kiderült, a Karib-tengeren tett sétautat, fedélzetén Miss Vandurennel, Mr. Marshammel, továbbá a virginiai Norfolkból való Peter Jessellel és feleségével. Jesselék szerencséjükre a Puerto Ricó-i San Jüanban kiszálltak még karácsony előtt. Az Isabella ezután szigetről szigetre járt, és legutoljára a Tengerre Tekintő Brit Szigetekhez tartozó Szent Mátén látták. A hatóságokat akkor riasztották, amikor a vitorlás nem tért vissza San Jüanba, hogy felvegye a New Yorkból odarepült William Harmant és feleségét — az Isabella az ő segítségükkel jutott volna vissza Floridába. Találgatták, hogy hirtelen trópusi viharba kerülhetett-e, vagy kigyulladt a nyílt tengeren. Ismét egy apró, köznapi tragédia. A *Miami Herald* azonban átvette a közleményt, és szentelt neki néhány sort.

A Londonban megjelenő Vasárnapi Szemfüles szeme nyilván meg sem akad rajta, ha a nagydobra verhető híranyagnak annyira híjával nincsen, hogy nem kell felmelegítenie a Bermuda-háromszög amúgy is kozmás történetét, méghozzá két vasárnapi folytatásban. A Színes Rovat szemfüles segédszerkesztője fedezte fel a hírt a *Miami Heraldban*, majd a szerkesztőség úgy határozott, hogy a harmadik oldalon közli ilyen főcímmel: ÚJABB ÁLDOZAT A BERMUDA-HÁROMSZÖGBEN? AZ ELTŰNT JACHT REJTÉLYE. Az odaveszett pár neve Miss Jane Vanbartenné és Mr. Edward Marshallá torzult, a motoros cirkálónak tisztelt vitorlásé Isobelre, máskülönben igazat írt. Célja persze a közlésnek az volt, hogy az olvasó figyelmét a *Szemfüles* nagy színesének második részére, a BERMUDAI UMBULDÁ-ra irányítsa a huszonötödik lapon.

Emmy Tibbett egy vasárnapi reggelen tíz órakor teázott az ágyában, és keleti kényelemben olvasta a Szemfüles-t, mikor a szeme fennakadt a cikken. Átszólt a férjének, a Scotland Yard bűnügyi nyomozóosztálya igazgatójának, aki a fürdőszobában borotválkozott: — Hallod, Henry? A Szent Mátéról írnak.

Henry félrehúzta a pofazacskóját, és oldalazón kotort bele borotvájával a sűrű habba. — Máté evangélistáról?

– Ne hülyéskedj. A szigetről. Ahová júniusban készülünk, ha nem tudnád.

– A Szent Mátéról? — eszmélt Henry. — Az más. Mit írnak?

– Megint eltűnt egy hajó a Bermuda-háromszögben — tudósított Emmy. — Egy magánmotorost nyelt el... Akár a föld nyelte volna el a fedélzetén utazó párral együtt. Olvastad a múlt heti számot?

– Nem én.

– Mert én olvastam. Abból is kiderül, mifélék történnek arra.

Henry hátat fordított a tükörnek, és megállt a hálószoba ajtajában, habzó félpofával. — Először is zöldség minden, amit csak a Bermuda-háromszögről összehordanak. Másodszor mi köze a Szent Mátének a Bermuda-háromszöghöz? A Tengerre Tekintő Brit Szigetek másfelé van.

– Olyan messzi azért nincs — védekezett Emmy. — Puerto Rico valahogy az egyik szöge. Tessék, a térkép is mutatja.

– Puerto Rico nem éppen kakasugrás a Szent Mátétól.

– Nem, nem. Említeni is csak azért említi a Szent Mátét, mert a hajó az eltűnése előtt annak a kikötőjét érintette. San Jüanba igyekezett, hogy még két embert felvegyen. Eltűnhetett bátran a háromszögben is.

– Te követeled rajtuk a vérfagyasztást — állapította meg Henry. — Ha te nem volnál, megbukna a rémregény-irodalom.

Emmy arcára mosolygás telepedett. — Meglehet, — hagyta rá Henryre —, de nem állok egymagamban.

– Van nekem elég rémségben részem, ha dolgozom — dohogott Henry. — Vasárnap nem élek vérfagylalttal.

Azzal visszatért a tükör elé, és egy darabig cifrázta a felső ajkát, majd vizsga szemmel nézegette, mire jutott. Kese haj, kék szem, semmitmondó külső — így kell festenie a régi rendőrtisztnek. — A repülőjegyeket megérdeklődted? — szólt be a szobába.

– Érdeklődtem, de megrendelni csak a jövő héten lehet. Alig várom pedig, hogy visszajussunk a Karib-tengerre. A legjobb volna most kilábalni a latyakból. — Emmy kimutatott volna a világra chelseai otthonukból a csúf, Viktória-kori ház földszintjének ablakán, ha ugyan kilát rajta az egyenletesen csorgó sáros, februári esőlétől.

– A főszezonban nem telepedhetünk Colville-ék nyakára — vetette ellene Henry. — John is csak a megbeszélt időben szerezhet olcsó vitorlást. Mindig a Karib-tengeren szerettem volna hajókázni.

– Cápák lesznek? — jutott eszébe Emmynek.

– Vannak is, hiszen tudod. De csak éjszaka úsznak ki. John és Margaret azért figyelmeztetett legutóbb, hogy ne fürödjünk napszállta után.

– Nem tudom... Nem tudom, mi történhetett szerencsétlen vitorlázókkal... — Emmy megborzongott. — Lehet, hogy ezért nem vetette ki őket a víz?

– Nem hinném — vélekedett Henry.

– Szerinted akkor mi történt velük? Roncsot sem talált a partőrség.

– Talán tűz üthetett ki a hajón.

– Valaki csak látta volna.

– Kérdés, hol érte őket. Ha kinn a nyílt tengeren...

– Az újság azt írja, hogy szigetről szigetre jártak. Eszerint soha olyan messzi a szárazföldtől nem jutottak, hogy...

– Ugyan már — intette le Henry. — Egy rövid cikket olvastál, s az is tele lehet tévedéssel. Kelj föl, fürödj meg, aztán iszunk egy sört valahol.

MÁSODIK FEJEZET

Henry és Emmy Tibbett járt már a Szent Mátén, azért várták oly felajzottan, hogy ismét láthassák a szigetet, a szigeten pedig régi ismerőseiket, John és Margaret Colville-t, a Vasmacska fogadósait. A nyugalomba vonult angol közgazdász a feleségével néhány évvel előbb megvette a fehérre meszelt kis fogadót, és annyira felvirágoztatta, hogy úgy döntöttek, szállószárnyát az általában csöndes júniusban lezárják, a hat vendégszobát kifestik, és kerti szárnyat ragasztanak hozzá. Az étterem meg az italmérés addig is nyitva volt a szigetlakók, a Golf Klub személyzete meg a vitorlázók szolgálatára.

Úgy ajánlották aztán Tibbettéknek, hogy jöjjenek le Angliából, és töltsenek náluk díjmentesen egy hetet a kipofozásra váró vendégszobákban, sőt John azzal toldotta meg ajánlatát, tudván, milyen szívesen vitorláznak Tibbették, hogy szabadságuk másik hetét akár a tengeren tölthetik. Vitorlások kölcsönzésével foglalkozó barátja ugyanis olcsó bérért rendelkezésükre bocsátott volna egy magánvitorlást. Emmy ugyan berzenkedett, hogy nem futja a pénzükből, Henryt azonban levette

lábáról a Karib-tenger csábítása. Ha futotta rá, ha nem, június első hetében egy verőfényes napon nekivágtak bonyodalmas útjuk első szakaszának, át az Atlanti-óceánon Szent Máté szigete felé.

Amikor az út végén a szigetközi hajójárat másnap reggel megérkezett velük Papvárosba, John Colville a rakodóparton várta őket — szálasan, cserzetten, deresedőn és mégis fiatalabban, mint amilyennek Henry emlékezett rá. Bevágódtak réges-régi, szívós dzsipjébe, és Papvárosból kifelé a Vasmacskának tartó kanyargós, bakhátas úton John ismertette a szigeti újságokat. — Faji lázadások már nincsenek, hála istennek, legalábbis itt. A Golf Klub áll, akár a Sión hegye, láttátok a vitorlásklubnak tisztelt építményt a kikötőben? A Golf Klub építette a maga zsebéből, hogy a szalajtottakat távol tartsa — mit szóltok? Új kormányzó is került azóta — derék embernek látszik, csöndes, gondolkodó fajta, nem mint az öreg Sir Geoffrey.

– Szóval minden szép és jó — foglalta össze Emmy.

John végigtekintett az úton, a szemöldökét ráncolta, és egy pillanatig nem válaszolt. — Igen. Nagyjából — mondta végül. — Csupán egy dolog.

– Mi az?

– Hogy másik tiszteletbeli vendég is került mellétek.

– Miért mentegetőzöl? — kérdezte Henry.

– Mert fura bogár. Ártalmatlan és szeretetre méltó amúgy — mondta tovább John zavartan. — Vénséges vénkisasszony, Miss Betsy Sprague a neve, Margaretnek volt tanárnője. Világéletében utazott volna, azért mikor tavaly kifizették az életbiztosítását, úgy döntött, hogy a nyugat-indiai szigetvilágnak kanyarodó nagy, atlanti-óceáni körútba igazolja. Régi tanítványai élnek mindenfelé az Egyesült Államokban... A háborúban sokan mentek férjhez amerikaiakhoz. Januárban érkezett hozzánk egy hétre, majd továbbállt az Egyesült Államokba. Már azt hittük, több gondunk nem lesz vele, legfeljebb még egy éjszakára nálunk száll meg útban hazafelé. Hanem akihez készült, azt nem találta otthon Floridában, így aztán kétségbeesett levelet eresztett meg Margaretnek, hogy a repülőgépe ezen a csütörtökön indul vissza Angliába, a jegyét már nem írathatja át, nincs a lelkének hová lennie, és ...

– Margaret befogadta még egy hétre — kerekítette ki Emmy. — Derék dolog. Kíváncsi vagyok rá.

A Vasmacska ivójának pálmalevelekből szőtt fedele hűsölni hívogatta a vendégeket. A söntés királynője, Margaret Colville a sziget vendégváró italával, punccsal fogadta őket. Emmy sóhajtott boldog megelégedésében. Nem változott itt semmi bizony. Két fekete megfontoltan hányta a nyilat a céltáblába, mások egy krikettmérkőzés elemzését hallgatták a rádióból. Négy rákvörös amerikai másnapi vitorlásútját tervezte a söntésre borított térkép fölött, és hálásan köszönték Margaret napégésre jó olaját — a szép szó rajtuk már nem foghatott, hogy viseljenek hosszú ujjú inget és széles karimájú szalmakalapot.

Henry és Emmy leszállt a bárszékről, hogy kiüljenek a tornácra, mert John már hozta a konyhából a hatalmas tál helyi ráksaláta különlegességet, amikor Miss Betsy Sprague viharzott be a partról, mint a boszorkányszél.

– Isten hozott benneteket, szívecskéim! — csiripelte és tengerészkék szoknyája csuromvizesen csapdosta a bokáját, ahogy tornacipőjében fellibbent a tornác lépcsőin. — Henry és Emily, ugyebár?

– Csak Emmy — helyesbített Emmy. — De egykutya.

– Egyenest Angliánkból! Milyen érdekes! Én pedig Betsy Sprague vagyok, a rossz pénz, amelyik elveszni nem akar, mint Margaret nyilván elmondta. — Azzal lezöttyent egy üres székre Henryvel szemközt. — Bájos a vízpart. Bájos. Délután mindenképpen le kell jönniük. Ne zavartassák magukat az evéssel.

Margaret kijött a söntés mögül, és némi elfogódottsággal köszöntötte Betsy nénit. — Látom, már meg tetszett ismerkedni Henryvel és Emmyvel.

– Meg, meg. Fogtam magam, bemutatkoztam. Nem emlékszel, mire tanítottalak benneteket, kislányom? Sose várjátok, amíg valaki elajánl benneteket. Senki sem elegyedik szóba szívesen ismeretlenekkel.

– Emlékszem — mosolyodott el Margaret. — Milyen innivalóval szolgálhatnék Betsy néninek?

– Csak a szokásos rumpunccsal, szívecském. Aha! Ráksaláta! Nyilván az érkezettek tiszteletére. Bár ráksalátának csak itt címzik — súgta meg Emmy-nek. — Homár valójában.

– Itt a szigeteken rák a neve — szögezte le Margaret.

– Egyik kökény, másik galagonya... Ne vesződjünk a nevekkel... Nem haragszanak, ha én is nekiülök, ha már egy háznál vendégeskedünk?

– Megtisztel, Miss Sprague — válaszolta Henry lovagiasan. Margaret elmosolyodott, rákacsintott, és befordult a rumpuncsért.

– Ha már a neveknél tartunk, szólítson Betsynek, tisztelt uram. Hagyjuk a formaságokat.

Henryék kellemes meglepetésére Betsy szórakoztató asztaltársaságnak bizonyult. Röpke pár napja során több tudományos megfigyelést tett Szent Máté szigetén, mint amennyit Tibbették teljes szabadságukra előirányoztak. Hozzáértően beszélt a sziget furcsa sziklaalakulatairól. — Vulkáni eredetűek, persze... Hiába köti az ebet a karóhoz némely szaktekintély, hogy inkább késő prekambriumi... Alig hihető. Paleozoikus, ha minden jól megy, de inkább középdevon kori... Mi a véleménye, Henry? Ízletes ez a rák, ha már rák, ugye?

Majd rátért a nyugat-indiai szigetek őslakosságára.

– Az egymást evő aravakokat tetszik gondolni? — érdeklődött Emmy.

Betsy kinevette. — Jaj, szívecském, nem készültél. Szegény aravakoknál béketűrőbb népet nem látott a világ. Az aravakokon inkább a karibok pecsenyéztek, ha élhetek ezzel az igével, de a spanyolokon is, amiért, éppen nem vádolom őket. Tudtátok-e, hogy az utolsó karib település Dominica szigetén található? Nem, azóta megszelídültek, és szinte valamennyien vegetáriánusok... Mi európaiak győztünk. Mi voltunk az erősebb kutyák mindig. Hanem velünk lejár a győzelmek ideje. A jövőt Afrika tartja a kezében... Csodálom, hogy el nem dobja, de hát a történelmi felelősségtől nincs könnyű szabadulás, igaz? Mindegy, addigra mi már alulról szagoljuk az ibolyát. Hát akkor melyik partra látogatunk ki délután?

Betsy Sprague azért hallott a tapintatról is. Amikor Henry azt válaszolta, hogy először kedves tanyájukat látogatnák meg a Mangófa-öbölben, nyomban rámondta: — De kár! Azt reméltem, együtt ruccanunk ki, mert én szívesebben lesem a gödényeket a Messzinéző Szikláról. No, majd máskor. Bocsássatok meg, én most Margaretre szállok rá, hogy a távcsövét elcsalhassam. — S már ment is.

Henry és Emmy nyugodalmasan úszott egyet. Egy kicsit búvárkodtak is, de eszükben tartották, hogy negyedórával tovább nem időznek a tűző napon. Zuhanyoztak, szundítottak, és úgy tértek vissza az ivóba, mint azok a csillogó szemű nyaralók, akik tudják, hogy tizenöt napos aranyszabadságukból tizennégy előttük áll még.

A Vasmacskában nem volt forgalom. Colville-éknak nem kerültek vacsoravendégeik, ezért a társaság — Tibbették, Colville-ék és Betsy Sprague — együtt vacsorázhatott.

Betsy Sprague most is különb kérdésekre terelte a szót, mint a helyi pletykákra, vagy az időjárásra. Ma elszánt szándéka lehetett, hogy Henryt fogja vallatóra nyomozói minőségében. Nem is a hajmeresztő részletek érdekelték, inkább a nyomozás bölcseleti kérdései, ő a szellemek kölcsönhatására kíváncsi, magyarázta, hogy hogyan hat egymásra a bűnözői szellem és ellenfele, a rendőri. Mire jobban meggondolhatták volna, máris a jó és a rossz meghatározásának örök kérdéseit vitatták.

– Nekem csak azokkal van dolgom — jelentette ki Henry —, akik a törvényt megszegik. Az én szememben a rosszak azok. Engem nem törvényszabásért fizetnek, sem a törvény értelmezéséért.

– Szamárság — intette le Betsy gorombán. — Nem gépember maga. Mitévő lenne, ha a lelkiismerete összeütközésbe kerülne a törvénnyel?

– Letenném a tisztemet — felelte Henry.

– Helyes. Eszerint általában egyetért Nagy-Britannia törvényeivel.

– Megkötés nélkül egyetértek. Másképp neki se láthatnék a dolgomnak.

Betsy odahajolt hozzá. — Hát a marihuána tilalmához mit szól? — szegezte neki a kérdést.

Henry már válaszra nyitotta a száját, de John Colville elébe vágott. — Hogy lehet ilyen erőszakos, Betsy? Beszéljünk másról, azt ajánlom.

Betsy pajkos mosolyt vetett neki. — Ha személyesnek tekintik a kérdést, annál jobb.

– Betsy tudja jól — fordult John Henryhez —, hogy szigeteink rákfenéje a kábítószer. Gyógyírnak azt ajánlaná, hogy a kevésbé ártalmasakkal szabadon élhessünk.

– A bűn bélyegét törölném le a kábítószerekről — magyarázta Betsy. — Nem is csak a marihuánáról. Mert gondoljuk meg, mi indította a bűnözőket szervezkedésre az Egyesült Államokban a húszas évek során? Az alkoholforgalmazás tilalma. — Hát ma, mit gondolnak, min sepri be hasznát a szervezett bűnözés? Nem látnak az orrukig a honatyák? Ha a törvény olyasmit tilalmaz, amit sokan kívánnak, a nagy keresletet bűnszövetkezetek elégítik ki. Igazam van? — meresztette a szemét Henryre.

– Alighanem — vélekedett Henry. — A hiba csupán az, hogy az ügyben a világ minden országának, vagy legalább a többségének együtt kellene eljárnia. Másképp...

– Ez az, Henry — szólt közbe Margaret. — Ez az, amit Betsy nem akar megérteni. Mert tekintsük a kérdést a gyakorlati feléről. Mi történne, ha a Tengerre Tekintő Brit Szigetek egymaguk oldanák fel a marihuána zárlatát? Az Egyesült Államok valahány kábszerese ide csődülne...

– Mint amikor valamelyik állam a szerencsejátékot nem tiltja tovább...

– Először a marihuána, aztán...

Egyszerre beszéltek valamennyien. Miss Sprague felemelte a jobb kezét, majd kése nyelével kopogta le őket. — Gyerekek! Gyerekek! — Csend támadt. — A bűn bélyegével együtt a bűn csillogását is letörölném a marihuánáról. Mit gondol — fordult Johnhoz —, ugyan miért szívja a fiatalság itt a szigeteken?

– Hát... — töprengett el John.

– Tudja pedig, jobban nálamnál. Részint azért, mert tiltják, részint, mert drága, részint, mert divatnak kiáltották ki. Akik kereskednek vele, afféle félkézkalmárok, ki is aknázzák a divatot, és drágán vesztegetik a portékájukat. Persze kockáztatják, hogy a törvény kezére kerülnek. Így aztán, mikor a gyerekeknek nincs pénzük a következő adagra, lopni is képesek.

– A bajjal mindenki ismerős, Betsy — szólt közbe Margaret. — Csak ne mondd, hogy az orvoslását is tudod.

– Már hogyne mondanám, szívecském. Csupán attól tartok, hogy a törvény törékeny lelkű emberét megbotránkoztatom.

– Ugyan! — kapta fel a fejét Henry. — Halált kér a félkézkalmárokra?

– Isten ments! — Betsy ismét nekifogott a magyarázatnak. — Tudja-e, mibe kerül a marihuána termesztése? Szinte semmibe. Szívós növény, művelése nem költséges, terem bőven. A kormányok is megtermelhetnék és terjeszthetnék ingyen.

– Még mindig nem értem, hogyan... — Betsy azonban egy kézlegyintéssel félresöpörte Emmy tiltakozását.

– A teljes kérdést a Jótékonysági Nőegylet kezébe tenném le. Verjenek sátrakat az utcasarkokon, és tisztességes nők tisztességes kalapban osztogassák kicsiny csomagokban a járókelőknek, akár azokat a kegyes elmélkedéseket, amelyek elől oly nehéz kitérni mostanában az utcán. Ezzel egy csapásra megszűnne a bűn csillogása, de a félkézkalmárok üzlete is.

– Pompás — nevetett Henry. — Már csak...

– ... a neheze van hátra — vette ki a szájából a szót Betsy! — Egyidejűleg meg kell szüntetni a kábítószer-elvonás mindenféle intézményét. A nyomorult adózókból egy fillért többet kisajtolni nem szabad, hogy a maguk kárán tanulókat pátyolgatni legyen miből. Ezen bezzeg fennakadnának a vajszívű honatyák. Itt-ott az utcán bizony csúfságokat látnának. Mégis kereken ki kellene mondaniuk, hogy aki a kábítószernek nem ura, az magára vessen. Tiltanám a hirdetését is, nehogy a bűn csillogása

megint rá találjon tapadni. S hogy hova jutunk így? Akik olykor-máskor elszívnak egy marihuánás cigarettát, békén hódolhatnak ártalmatlan szokásuknak. Akik viszont úgy rákapnak, hogy szabadulni nem bírnak tőle, elpatkolnak egy-kettő. Semmi nem gátolja majd őket, hogy agyonmaszlagolják magukat, én pedig azt üzenem nekik: minél előbb, annál jobb. Nos, mit szóltok?

– Elgondolásnak eredeti — állapította meg John —, csakhogy alkalmazhatatlan. Mint Margaret is mondja, ha minden ország nem váltja valóra, az újító kedvüket elsöpri a zűrzavar. Én magam például nem örülnék, ha a világ minden kábszerese idecsődülne a szigetekre, s az ingyen kábítószertől az utcán fetrengene.

– Vidékiek — sóhajtotta Betsy Sprague. — Szűk a szemhatáruk. No mindegy. A csirke felséges, John. Egy csipet tárkony megvadította.

A másnapi ebédnél Emmy és Henry beszámolója a reggeli búvárkodásukról a cápákra fordította a szót.

– Ártatlanul gyalázzák őket — jelentette ki Betsy. — Legalábbis így értesültem egy kedves embertől itt a minap... Attól a feketétől, aki annyit békaemberkedik, tudod, Margaret...

– Morley Duprez-től — segítette ki Margaret. — Igen, ő a kalauza a Golf Klub vasárnapi búvárainak.

– Szóval tőle tudom, hogy a cápák tartanak az emberektől. Duprez alig csalogathatja őket elő, hogy a vendégei láthassák. Az a sok könyv és film mind a borzalmat hajhássza.

– Meg kell hagyni, sikerrel — fűzte hozzá Henry.

– Az emberek kívánják a borzalom izgalmát.

– Mintha a hidrogénbomba nem lenne elég nekik — állapította meg Miss Sprague epésen.

– Inkább a valóságos veszélyt vernék ki a fejükből — okoskodott Emmy. — Méghozzá költött veszéllyel. A sci-fi filmek példája mutatja.

Miss Sprague elkomolyodott. — Az más. A sci-fi divata mintha tehetetlenség és biztonságvágy érzéséből táplálkozna. A földi világ oly reménytelenül zűrzavarosnak látszik, hogy az emberek a világegyetemből várják a megnyugvásukat ... Bajuszos Bácsikánk képében talán, aki egy távoli csillagról figyel bennünket, majd gépbe száll, lejön, és szétcsap a zavargó emberiség közt.

– Igen ám, csakhogy ez fantasztikum, s nem tudomány — válaszolta Henry. — A más csillagrendszerekből érkező látogatók megfigyelőinek se szeri, se száma.

– Álljunk meg egy szóra, Henry. — Betsy letette kését-villáját. — Legyintéssel el nem intézheti, amit ésszel fel nem ér. A más bolygókon élő lények számszerű valószínűsége ...

– Jaj, Betsy! — sóhajtott Margaret.

– Mondhatsz, amit akarsz, szívecském, én a lehetőségek előtt néni hunyom le a szemem.

– Csak egy csészealj bele ne repüljön — intette John. — Inkább még egy-két almás fészket tessék eltüntetni.

– Engem ugyan le nem kenyereznek a nyálcsordító süteményükkel — válaszolta neki Betsy, de azért szót fogadott. — A *homo sapiens* fejlődését illetően a darwinisták még sok magyarázattal adósok ... Nos, Emmy?

– Nem szóltam.

– Nem szóltál, de szólni akartál. Látom a szemeden. Ki vele.

– Csak éppen megkockáztattam volna — sandított Emmy Henryre —, hogy itt vagyunk a Bermuda-háromszög sarkában szinte, és ...

– Már megint! — fakadt ki Henry.

– Mondd bátran, szívecském — biztatta Betsy.

– Nem, csak eszembe jutott, hogy a háromszögben eltűnt legutóbbi hajó is innen indult végső útjára. Az Isobel. Még télen olvastam az angol lapokban, hogy ...

– Az isten is megáld, Emmy! — Henry nem bírt a mérgével. — Két kelekótya ladikázik a Karib-

tengeren kölcsönhajón, aztán eltéved, zátonyra fut, fölrobban vagy mit tudom ... Ti pedig, vajákosok, nyomban jöttök a világon túli hatalmakkal! Akik a hajózáshoz nem értenek, azoknak nem volna szabad ...

– Csöndet kérek! Csöndet! — Betsy úgy felcsattant, hogy Henry el is hallgatott nyomban. Betsyt azonban nem békítette meg a kívánt csönd. — Semmit nem tudtok felőlük! Beszéltek összevissza! Méghozzá zöldeket! — Azzal felugrott az asztaltól, és kicsiny zsebkendőjét a szeméhez szorítva, szaladt a szobájába.

Dermedt hallgatás telepedett a társaságra. John mintha azonmód vált volna sóbálvánnyá, hogy a kezét tiltakozón megemelte. Néhány pillanatba telt, amíg fölocsúdtak.

– Borzasztóan sajnálom ... — mentegetőzött Henry. — Mivel bánthattam meg?

– Sejtelmem nincs — felelte Margaret. — Utánamenjek és megengeszteljem, mit gondoltok?

– Ne — intette le John. —. Fejezzük be az ebédet, és hagyjuk Betsyt. Nem vétettél semmit, Henry. Elvégre Miss Betsy Sprague egyre a mások lelkivilágában gázol, és az istennek le nem száll a vesszőparipáiról. Aztán csodák csodája, egyszer csak kiborul. Mindegy már — sóhajtotta. — Holnapután elutazik úgyis. Talán a hosszas utazgatás viselte meg. A legjobb, ha lepihen.

Azonban őt perc sem telt bele, Betsy Sprague ismét megjelent az asztalnál. A szeme talán egy kicsit vörös volt, de amint leült, látszott, hogy megnyugodott közben. — Bocsásson meg, Henry.

– Énnekem kell bocsánatot kérnem — mondta rá Henry. — Eszem ágában nem volt ...

– Sose mentegetőzzék — torkolta le Miss Sprague szelíden, de határozottan. — Aki másokat zavarba ejt, az a vétkes. Honnan is tudhatta volna, hogy Emmy történetéhez személyes közöm van? De ha már ostobán viselkedtem, illő, hogy magyarázattal szolgáljak. — Ugyan, Betsy, minek ... — próbálkozott John.

– Magyarázattal szolgálok, ha mondom. Egyébként roppant egyszerű a dolog. A vitorlázó párt ismertem, legalábbis a leányt, és meglehet, én láttam őket utoljára.

– Ejha — csodálkozott rá John. — Hát az hogy történt?

– Ittjártamban, még januárban, mielőtt az Egyesült Államokba indultam volna. Emlékeztek arra a napra, amikor a Golf Klub helikopterén átrepültem a Szent Márkra?

– Emlékszem, de ...

Indulás előtt a vitorlásklub tanyahajójánál megkerestem az Isabellát, a Miamiből érkezett két-árbocost.

– A *Vasárnapi Szemfüles* motoros cirkálóról írt — jegyezte meg Emmy.

– Ebből is látszik, mennyire hihetsz az újságoknak. — Betsy már a legjobb formájában volt. — Nos, az Isabella egy régi tanítványomé, Celia Dobsoné meg a férjéé volt **...** Emlékszel Celiára, ugye, Margaret? Szőke hajú, csúnyuska **...**

Margaret elmosolyodott. — Halványan — felelte. — Alsós volt, amikor én hatodikba jártam.

– Igaz is. Néhány év sokat tesz abban a korban. A háború után Celia egy amerikaihoz ment férjhez, dr. Lionel Vandurenhez, és Floridában telepedett le. Az Isabella az övék volt, s a lány is, aki vele veszett, Janet. Először hat éve találkoztam vele, mikor meglátogattam Vandureneket, januárban pedig a vőlegényével járta a szigeteket. Celia tudta, mikor érkeznek a Szent Mátéra, és kért, hogy nézzem meg őket. Nem említettem talán?

– Rémlik valami — mondta Margaret.

– Talán azért nem beszéltem róla bővebben, mert nem tudhattam, megtalálom-e őket. Meg a helikopterről sem akartam lemaradni. Utoljára csak rájuk találtam. Janet helyes volt, szőke, akár az anyja, de sokkal jobb képű. Beszélgetni nemigen volt időnk, mert éppen tengerre szálltak volna megint ... Amint a kikötő fölött repültem, akkor bontottak vitorlát. Eszembe se jutottak aztán néhány hétig, csak Lucy Manneringéknél értesültem Virginiában, hogy az Isabella eltűnt.

– Honnan? Az újságból? — érdeklődött John.

– Nem. Egy Jessel nevű aranyos fiatal házaspártól, Lucy gyermekeinek barátaitól. A szigetekre Janetékkel együtt hajóztak le, hanem ők már karácsonyra hazarepültek. Persze a tragédiájuk őket is megrendítette, sokat beszélgettünk róluk ... Azért most felkavart, már ne haragudjék, Henry, hogy Janet és Ed vesztét tengeri járatlanságuknak tulajdonította. Peter Jesseltől tudom, hogy mindketten elsőrangú vitorlázók voltak, és a hajójuk állapotához sem férhetett szó. Igaz, semmiféle magyarázattal nem szolgálhattak, mi történhetett mégis.

Első dolgom volt, hogy Celiának írjak. Levelemre dr. Vanduren válaszolt, és tudatta, hogy Celia idegösszeroppanással kórházba került. Nyilván elmegyógyintézetbe. Majd anyjához utazott hosszabb látogatásra, át Shropshire-be. Valóban nem említettem, Margaret, mert nem láttam fontosnak, hogy ezt a hetet Celiánál töltöttem volna. Vanduren doktor pedig úgy válaszolt, mint aki a meghívásunkra nem emlékezik. Egy cseppet nem csodálkozom. Arra sem volt válasza, hogy mi történhetett. Annyit írt, hogy Celia nyugtalan volt, valahányszor Janet a barátaival hosszabb hajóútra indult, az úticéljaikat mindig lajstromra szedette vele, és ragaszkodott hozzá, hogy minden állomásáról telefonáljon vagy táviratozzon. Csakugyan, amikor Eddel találkoztam, éppen a városi postahivatalból tért vissza, onnan táviratozott Celiának. És az a távirat volt az utolsó, amit Vandurenék kaptak tőlük.

– Hova igyekezett az Isabella a Szent Mátéról? — tudakolta Emmy.

– Éppen ez az, amit nem tudunk. Szigetről szigetre jártak volna, mint Janet mesélte. A Tengerre Tekintő Brit Szigetekről a Virgin-szigetekre. Azért Vandurenék egy darabig nemigen aggodalmaskodtak, hogy nem hallanak felőlük. Veszélyesnek nem éppen veszélyes vizek ezek. Csak amikor nem futottak be San Juanba, hogy a hazautazáshoz hívott két segítségüket felvegyék, akkor csaptak lármát, vagyis két héttel később. Annak semmi nyoma, hogy az Isabella más szigeteket megjárt közben ... Ennyi a történet. Ne haragudjék, Henry, hogy érzelmeim elragadtak.

– Megértem — nyugtatta meg Henry. — Félvállról vesszük az ilyesmit, ha idegenekkel történik, de ha ismerősökkel, az mindjárt más.

– Két fiatal élet ment pocsékba — merengett el Betsy Sprague. — Én a pocséklással nem békülök meg soha.

Két nappal később a Vasmacskában nagy volt a sürgés-forgás. Betsy Sprague csütörtökön reggel indult Colville-ék dzsipjén Papvárosba. Útiterve szerint ott szállt volna fel a Szent Márk Büszkeségére, hogy a nagyobbik szigetre átkeljen. Onnan taxi vitte volna ki a repülőtérre, tovább pedig, ha a szerencse is úgy akarja, a tízüléses szigetközi repülő továbbította volna Antiguába. Itt már a British Airways védőszárnyai alá került volna mind a londoni repülőtérig, ahová pénteken reggel kellett volna megérkeznie.

Utjai a repülőtérről szerteágaztak. Elő kellett kerítenie Mrs. Bastable házvezetőnőjét, aki a kulcsait meg a kutyáját őrizte, továbbá meg kellett keresnie Miss Pellinget a faluban, mert a macskáit nála helyezte letétbe. Mindezért eltartott volna egy ideig, amíg Betsy Sprague visszazökken a hampshire-i Little Fareham nyugalmas, vidéki kerékvágásába.

Margaret ajánlkozott, hogy elkíséri régi tanárnőjét a Szent Márkra, mert ott a Büszkeség megérkezése és az antiguai repülőgép felszállta között órákig rostokolhat. Miss Sprague azonban nem kért a díszkíséretből.

– Tudom, mennyi a dolgod, Margaret. Néhány órát elvagyok én magam is a Szent Márkon. Majd megebédelek, és veszek néhány apró ajándékot az otthoniaknak. Sose aggódj énmiattam.

Colville-ék és Tibbették együtt ruccantak be Papvárosba, hogy búcsút intsenek a Szent Márk Büszkeségének meg a két megviselt bőröndjét őrző büszke kis teremtésnek a fedélzeten. A kötéleresztés és dudálás szokásos zűrzavara után, mikor már a helyi legények hetykébbje is beugrott a hajóra, az erős motoros zurbolni kezdett, és lassan eltávolodott a rakodóparttól. A Vasmacska népe részint megkönnyebbülten, részint a megüresedettség érzésével fordult haza.

Egy órával később csengett a telefon a Vasmacskában. John éppen az ivó pálmalevél szövetű fedelét sulykolta létráról, ezért leszólt Henrynek: — Alighanem asztalfoglalás vacsorára. Vedd fel, légy szíves.

– Henry? Jaj, de örülök, hogy maga jelentkezik! A leginkább magával szerettem volna beszélni.

– Betsy? Hol tetszik lenni? Nincsen semmi baj?

– Hallgasson ide, Henry. A Szent Márk vitorlásklubja mellől telefonálok. Tudja, kit láttam az imént?

– Ugyan kit?

– Gondolkozzék, Henry! Janet Vandurent, ki mást!

– Az lehetetlen ...

– Feketére festette a haját, és más fiatalember társaságában van, de én ráismertem volna ezer közt is.

– Biztos a dolgában?

– Szokásom szerint.

– S most mit tesz?

– Megszólítom, persze. Megtudom, miféle komédia ez, legalább arra ráveszem, hogy szerencsétlen édesanyját megnyugtassa.

– Vízen van?

– E pillanatban nincs. A fiatalemberével iszogat az étteremben. A fiatalember is fekete és szakállas, viszont semmiképpen nem lehet Ed.

– Hallgasson rám, Betsy. Forduljon a horgonymesterhez, és ...

– Most kell beszélnem Janettel, különben elszalasztom. Amint beszéltem vele, újra hívom. Jaj, Celia olyan boldog lesz!

– Mindenképp azt ajánlom, Betsy, hogy előbb a horgonymesterrel ...

– Már kelnek is fel! Errefelé jönnek! Most vagy soha! A viszonthallásra, Henry!

A vonal megszakadt.

HARMADIK FEJEZET

Betsy Sprague nem sokkal dél után telefonált. Henry ismertette beszélgetésüket Emmyvel és Colville-ékkal az ivóban, amikor az étvágygerjesztő kupicára összegyűltek. A társaság baráti kétkedéssel fogadta Betsy hírét.

– Aztán nem hívott újból — mondta végül Henry. — Nyilván tévedett.

– Szegény Betsy — tűnődött el Margaret. — Rövidlátó is, az emlékezetével is baj van. Persze meg nem vallaná a világért se. Remélem, nem csapott cirkuszt, és nem botránkoztatta meg szegény leányt, már akárki lánya.

– Betsy mindig a talpára esik — mondta ki John.

– A fiatal pár, gondolom, jót mulatott rajta. Még a hajójukra is meghívták ebédelni, s ha igaz, éppen a szigetvilág földtanával beszéli tele a fejüket.

– Én inkább azt remélem, hogy figyeli az idő múlását, és nem marad le a repülőgépéről — fűzte hozzá Emmy.

– Annyi bizonyos, hogy nem unatkozik, azért nem lesz részünk újabb telefonhívásban — vélekedett Margaret. — Mert azzal ugyan nem jelentkezne, hogy tévedett. Még egy rumpuncsot parancsol, Henry, vagy együnk?

Nem is fogant meg a Vasmacskában a gyanú mind vasárnap reggelig, hogy valami nincs rendjén. Az első baljós jel egy Miss Sprague nevére érkezett távirat volt. A papvárosi postahivatalból olvasták be telefonon, Margaret jegyezte le a készülék mellett heverő tömbre. Pénteken este adták fel Little Farehamben és így szólt: MACSKÁK ALKALMATLANOK HAZATÉRÉSÉT VÁROM PELLING.

– Elkerülte Miss Sprague-ot, ugye, Mrs. Colville? — tudakolta Corfetta Johnson, a postamesternő, holott ő mindenről tudott. — A Büszkeségen hajózott el csütörtökön, ugye? Morley is aznap járt át a Szent Márkon, tőle hallom. — Morley Duprez, a búvár, élettársa volt Corfettának, vagyis, mint a szigeten mondták, bagóhiten éltek.

– Igaz — válaszolta Margaret, és elgondolkodott. — Pénteken reggel azonban már haza kellett volna érkeznie. Talán a repülőjárat késett. Köszönöm, Corfetta. Hogy vannak a gyerekek?

– Köszönöm, jól, Mrs. Colville. Annelia jövő hónapban fellép az iskolaszínházban.

– Nohát, megnézzük — ígérte Margaret. – A viszontlátásra addig is, Corfetta. — Letette a kagylót, és John keresésére indult.

Tibbették utolsó napja volt ez a Vasmacskában. Tizenegykor kellett hajón elindulniuk a Szent Márkra, hogy bérelt vitorlásukat birtokukba vegyék. A Szélvirág, magyarázta el John nem közönséges bérvitorlás, hanem egy Connecticutban élő amerikai hosszvitorlása — a Szent Márk klubjában tartja, s ha maga nem vitorlázik, csak személyük szerint ajánlott és gondosan megválogatott embereknek kölcsönzi. Kulcsait Bob Harrison, a Szent Márk bérvitorlás-szolgálatának embere őrizte, és Johnnal megbeszélték, hogy ő vezeti fel majd Tibbettéket a hajóra.

Henry és Emmy a terv szerint reggeli után nyomban összecsomagolt. Még kimentek egyet úszni, de amire tíz óra tájban visszaértek, Margare-tet és Johnt aggodalmas tanácskozásban találták az ivóbeli telefon mellett.

– Jaj de jó, hogy megjött, Henry — fogadta Margaret. — Maga megmondja, mitévők legyünk!

– Mitévők legyenek? — Henry a szélcsavar alatt megállva érezte, hogy úszónadrágja nyirkosán tapad a combjához. — Milyen ügyben?

– Becsúszott a madzag — tódította John.

– Zuhanyozok, s utána mindjárt …

– Henry — állította meg Margaret —, Betsy eltűnt.

– El-e? — Emmy épp e szóra lépett be. Margaret ismertette a táviratot, majd John vette át a szót.

– Nem aggódtam még — magyarázta —, de gondoltam, mégis jobb, ha a British Airways irodáját felhívom Antiguában. Ők pedig megerősítettek abban a gyanúmban, hogy a csütörtöki útjukra előjegyzett Miss Elizabeth Sprague beszállásra nem jelentkezett. A dolog őket nem izgatta különösen, hiszen a nemjelentkezés náluk mindennapos. A repülőtársaságok rákfenéje, hogy az utasok helyet foglalnak, majd az utolsó pillanatban nem jelentkeznek. Ha nem így lenne, talán a díjszabás teljes rendszere …

– Jaj, John, ne kalandozz! — szólt rá Margaret.

– A fontos mindebből, hogy Betsy nem jelentkezett csütörtökön, de azóta sem. A Szent Márk és Antigua közti repülőjáratra sem szállt fel.

– Hát a poggyásza? — tudakolta Henry.

– Innen, úgy tetszik, nyoma veszett annak is — felelte John. — A Büszkeség kormányosa emlékszik, hogy csütörtökön átvitte a Szent Márkra, Morley Duprez beszélgetett is vele az úton, majd kikötéskor lesegítette a bőröndjeit. Azt mondja, mindjárt a rakodóparton taxit fogadott, de nem tudja, merre indult, mert elvált tőle, amíg a vezető a csomagtartóba rakta a bőröndjeit.

– Nyilván a vitorlásklubba igyekezett — vetette közbe Emmy —, hiszen onnan telefonált Henrynek.

– Miért a vitorlásklubba, miért nem a városba? — töprengett Margaret. — Azt mondta, megebédel, vásárol, aztán …

– Ebédelnie korán lett volna még — vélekedett Henry. — És mintha valaki említette volna, hogy a vitorlásklubban új ajándékbolt nyílt. Betsy pedig ajándékokat akart vásárolni.

– Igaz is — eszmélt John. — Itt az ivóban beszélték valamelyik este a Golf Klub tagjai. Nem emlékszel a bolt nevére, Margaret?

– Valami karib … kalyiba talán? Nem. Kincses kuckó. Ez az. Karib Kincses Kuckó.

– Megkérdem őket telefonon — ajánlotta John.

– Talán valamelyik eladó emlékszik rá. Margaret a *Szigeti Visszhang* című apró újságot forgatta, majd megszólalt: — Itt a hirdetésük. Lássuk csak … Nyitva nyolctól tizenkettőig, majd kettőtől hatig. Szombaton délelőtt zárva. Eszerint kettőig kár hívni őket. Amúgy is az előjegyzett angliai beszélgetést várod.

– Kettőre mi ott leszünk már a vitorlásklubnál — mondta Henry. — Majd érdeklődünk a boltban, és ha emlékeznek valamire, tudatjuk veletek.

A telefon megcsendült. — Ohó! Miss Pellinget odahaza találta a hívásom! Ugyan, hallgasd a beszélgetést az irodai telefonról, Henry — ajánlotta John.

– Mit keresgéltem, amíg megtaláltam a számát … Halló! Vasmacska fogadó … Igen … Colville vagyok … Halló! Miss Pellinggel beszélek?

Henry felemelte a kagylót az irodában, és hallgatta az éles angol csivitelést: — Te vagy az, Betsy?

– Nem, Miss Pelling — válaszolta John. — John Colville vagyok a Szent Máté-i Vasmacska fogadóból.

– Hát Betsy Sprague merre?

– Magam is azt tudakolnám, Miss Pelling. Nem érkezett még haza?

– Nem, bosszantó módon nem. Pedig lelkére kötöttem, hogy a macskái legfeljebb péntek délutánig maradhatnak nálam. Unokaöcsém tegnap érkezett látogatóba a családjával, és a kis Pamela allergiás a …

– Hallgasson meg, Miss Pelling — szakította félbe John. — Én fontos dolog miatt hívtam.

– Én is fontos dologról beszélek, Mr … hogy is …

– Colville.

– Igen, Mr. Colville. — Szegény kicsikén máris kitört a szénanátha, hiába zártam el a macskákat a …

– Én Betsy Sprague-ról szeretnék kegyeddel beszélni, Miss Pelling.

– Állok elébe. Hova lett Betsy? Micsoda dolog, hogy itthagy engemet a …

– Betsy eltűnt! — harsogta a telefonba John. — Senki nem tudja, hova lett! Elnyelte a föld!

– … mihez kezdenék én ennyi … Mit mond?

John fennhangon, tagoltan megismételte. Egy pillanat csend múltán Miss Pelling szólalt meg:

– Rendkívül furcsa. Hogy érti, hogy eltűnt?

– Innen eltávozott azzal, hogy a repülőtéren felszáll az Angliába tartó repülőgépre. Azonban nem jutott ki a repülőtérre, és azóta sem látta senki.

Miss Pelling eltűnődött, majd így válaszolt:

– Nem tudom, mit tehetek felőle.

– Vannak-e Miss Sprague-nak rokonai vagy közeli …?

– Nem tudok róla. Nénje tavaly halt meg … pártában ugyancsak. Csupán a lányai … ahogyan valamikori tanítványait nevezi.

– Kik a közeli ismerősei a faluban?

– Mindenekelőtt én. Aztán, ha jól tudom, Mary Bastable. De ő e pillanatban Skóciában van.

– Ha tehát a tervei megváltoztak volna, nyilván kegyeddel tudatja először.

– Magam is ezt reméltem, Mr. Colville. Hiszen rám hagyta a két macskáját, és két macskával én mihez kezdjek a házban, ha …

– A leghelyesebb lenne, ha a rendőrséget értesítené Miss Sprague eltűnéséről.

– A rendőrséget?

– Én is a rendőrséghez fordulok itt. Jegyezze meg, legyen szíves: a British Airways csütörtöki antigua-londoni járatára foglalt helyet, induláskor azonban nem jelentkezett. Utoljára a Szent Márk kikötőjében látták. Az itteni rendőrség már értesült eltűnéséről. Megértettük egymást?

Hosszas hallgatás volt a válasz. Már a központból beszóltak: — Szent Máté! Befejezte az angliai beszélgetést?

– Még nem. Hall engem, Miss Pelling?

– Hallom, és annyit mondhatok, hogy a hír bármilyen furcsa, mégis jellemző Betsyre.

– Tehát értesíti a rendőrséget?

– A rendőrséget? Szó sem lehet róla. Én a rendőrséggel nem tárgyalok. Azt mondja meg inkább, hogy ezekkel a macskákkal …

– No, isten áldja, Miss Pelling! — John oktalan lendülettel tette le a hallgatót. — Vén cápa! Ez a beszélgetés legalább ötven dolláromba került. — Azzal megtörölte a homlokát. Henry is visszatért az ivóba. — A pénzedért annyit megtudtál, hogy Betsy nem került haza.

– Eszerint a Szent Márkon van még — vélekedett Emmy.

– Vagy valamelyik, Tengerre Tekintő Brit Szigeten — tette hozzá Margaret. — A határőrség csak akkor jelenteti ki, ha a brit felségterületet elhagyja.

– Attól még lehet akárhol — vetette ellene John.

– A határőrséggel minden vacak kis szigetet végig kell vizsgáltatnunk. Tudakozódniuk kell az amerikaiaknál is. Helyesebb, ha a rendőrségre bízzuk. Mindjárt hívom Ingham főfelügyelőt.

– Ingham őrmestert? — szólt bele Henry. — Azt, akivel a legutóbb találkoztam?

– Azt — felelte John, de már tárcsázott is. — Azóta főfelügyelőnek nevezték ki a Szent Márkon, őrmesterségéhez képest … Halló! Rendőrség? John Colville beszél a Szent Mátéról. Ingham főfelügyelőt benn találom? … Nagyszerű. Vele szeretnék beszélni. Várok.

– Mondd meg neki — ajánlotta Henry hogy ma úgyis Szent Márkon leszek, benézek hozzá.

– Jó gondolat. Halló! Ingham? Itt John Colville … Jól, köszönöm. Hát maga? … örülök … Szerencsém, hogy szombaton benn kapom … Figyeljen ide, Herbert. Gyanús dolog történt … Nem kábítószeres ügy. Az egyik vendégem kámfort játszott … Útban haza Angliába múlt csütörtökön … Erről a szigetről elment, igen, a Szent Márkra is eljutott még, majd … Persze, tudom, alighanem. Csakhogy idős hölgy … Miss Elizabeth Sprague … Londonig váltotta meg a jegyét, a szigetközire Antiguáig, tovább a British Airwaysre, de indulás előtt egyik járatra sem jelentkezett … Nem, nem jutott vissza Angliába, az imént érdeklődtem telefonon … Nem volt késedelme a British Airways járatainak, ugye? … Gondoltam … Csak azért, mert nyolcvan elmúlt, érti, és egymagában utazik … Köszönöm a kedvességét, Herbert. Egyébként ma délután régi ismerőse fogja meglátogatni, találja ki … Nocsak! Honnan tudja? — nevetett John. — Semmi nem titok ezeken a szigeteken … Vagy úgy! Morley jártatta el a száját? … Igen, már egy hete … Nem, ezúttal nyaralnak … Ma délután foglalják el a Szélvirágot a Szent Márkon, és Henry azt mondja, benézne magához … Köszönöm, megmondom neki … És ugye tudatja velem, ha valami a fülébe jut … Hát a viszontlátásra, Herbert.

John letette a kagylót, és Henryhez fordult. — Inghamnek igaza lesz — mondta. — Vihar a vizespohárban, ez a véleménye. Egyébként tudta már, hogy itt vagytok Emmyvel a szigeteken. Mintha neheztelne is, hogy nem jelentkeztetek nála előbb. Ma délután benn lesz az irodájában, és elvár mind a kettőtöket. — Órájára pillantott. — Igyekezzetek, hé, mert lemaradtok a Büszkeségről.

– Ha Betsy bújócskázik, soha meg nem bocsátom neki — állapította meg Margaret. — Ha valamelyik kislánya jutott eszébe Dél-Amerikában, és elhúzta a csíkot ...

– Hátha valóban Janet Vandurent látta? — latolgatta Emmy. — Vandurenék talán szolgálhatnának ...

– Alig hinném — válaszolta Henry, mégis megkérdezte: — A címüket nem tudja véletlenül, Margaret?

– Nem. De mintha Betsy levele meglenne még. Amíg maguk átöltöznek, előkerítem.

Mire Tibbették néhány perc múltán lefelé jöttek a lépcsőn a poggyászukkal, Margaret megjelent az irodaajtóban, kezében kék légipostalevél.

– Megkerült. — S már betűzte is Betsy szarkalábait. — „Szívecském ... Bocsáss meg, de ismét rád szorulok ... Akiknél egy hetet szándékoztam tölteni Miamiben, az East Beachen ... Haláleset történt a családjukban ... Nem fogadhattak ... Vajon visszatérhetnék-e a Szent Mátéra előbb ... Mindenképpen megpróbálom átíratni a jegyemet ...” Közelebbi cím nem derül ki belőle. Mintha a férj nevét említené valahol. Leonard, ha jól emlékszem.

– Lionel — helyesbített Henry. — Dr. Lionel Vanduren.

– Felesége pedig született Celia Dobson. Tehát valahol az East Beach mentén laknak Miamiben. Ennyi talán elég. Az orvosokat ismerik széltében. Bár — töprengett el Margaret —, miért éppen Vandurenéknek kellene tudniuk, hova lett Betsy?

– Hátha tudják — fordított Henry a véleményén.

Két órára Henry és Emmy megérkezett a Szent Márkra. Addigra meg is ebédeltek egy főutcái kifőzésben, majd találkoztak a suffolki tájszólását híven őrző tagbaszakadt, vidám Bob Harrisonnal. Poggyászuk is hamarosan felkerült a harmincöt láb hosszú Szélvirágra. Turcsi orrfája a kis baltimore-i ágárbocosokra emlékeztetett. Testes, kényelmes hajónak látszott. Négy ember befogadására épült, magyarázta Bob, de ketten is eligazítják, ha a szigetek járásánál nagyobb utat nem kockáztatnak vele. Bob már tudta Colville-től az útitervet, és Henry is megnyugtatta, hogy csupán a szigetek közt kalandoznának. Bob láthatóan megkönnyebbült, s míg Henrynek végigmutogatta a motort, a csörlőket, a kötélzetet, csigákat, Emmy elindult a Karib Kincses Kuckó felkutatására.

Nem kellett messzire mennie. A kis üzlet a vitorlásklub új épületcsoportjában az étteremmel meg az ivóval volt szomszédos. Kirakatában tarka ingek, fürdőruhák, szalmakalapok, kagylócsecsebecsék, képes levelezőlapok, szigeti emlékek és sárga filmdobozok csalogatták a vevőt. Emmy belépett, s időbe telt, amíg a verőfény után hozzászokott a bolti fényárnyékhoz. Meghökkentően szép, darázs-derekú fekete lány állt a pult mögött, és képes levelezőlapot meg bélyeget adott el egy idősebb turistapárnak. Emmy megvárta, amíg az alkut nyélbe ütik, aztán lépett a pulthoz.

– Lehetek szolgálatára?

– Remélem — mosolygott rá Emmy a fekete lányra, és gyékényszatyrából apró, színes fényképet vett elő. Egy héttel előbb készítette új készképkamerájával. Betsy Sprague-ot mutatta csurgóra álló szalmakalapban, bokáig érő szoknyában, amint a Vasmacska tornácán iszogat. — Múlt csütörtökön is itt dolgozott déltájt?

– Persze. — A leány nem értette, miről van szó. Emmy elébe tartotta a fényképet. — Emlékszik, hogy ez a hölgy aznap itt járt az üzletben?

– Nekem annyi... — kezdte volna a leány, majd meggondolta. — Hogyne, emlékszem már. Az idős angol hölgy! Igen. Déli zárás előtt toppant be.

Emmy örült, hogy nyomon van, s már hazudott is, mintha könyvből olvasná: — Jaj, de boldog vagyok! A nénikém, tetszik tudni, és útjában hazafelé ajándékokat vásárolt.

– Mondta nekem is — erősítette meg a leány —, hogy Angliába tart. Vele volt a poggyásza is.

– Az iránt érdeklődnék, mit vásárolt — hazudott tovább Emmy —, mert mivel én is ugyanazoknak viszek ajándékot, mással szeretném megajándékozni őket ...

Emmy maga nem hitte volna el a történetét, de a lány nem talált benne semmi kivetnivalót. — Emlékszem rá, igen — mondta. — Kedves, furcsa hölgy volt. Nem is nézhettem volna amerikainak.

– Nem, nem — hagyta rá Emmy.

– Mert mindent drágállott — magyarázta a leány. — Forgatta, drágállotta, elállt a szándékától. Utoljára képes levelezőlapot meg bélyeget vett, meg négy ilyen faldíszt. — Egy falikarra mutatott, amelyen egymás mögött lógtak a gyékényutánzatú plasztiknégyszögek, rajtuk a Tengerre Tekintő Brit Szigetek hajós szemnek torz térképével. — Aztán gondolkodott, hogy még egy ajándékot vennie kell annak az asszonynak, aki a macskáira vigyáz.

– Igaz is — mondta Emmy. — Miss Pellingnek. Hát neki mit vett Betsy néni?

– Majdhogynem semmit, mivel mindent drágállott, és egyre kérdezte, nincs-e olcsóbb holmink. Akkor jutott eszembe, hogy tartunk olcsóbbra is egy fülkagylót.

– Az milyen?

– Csipkés, mint ezek itt.

A leány egy kosár gyönyörűre fényezett kagylóra mutatott. Gyöngyházas rózsaszín, höbörcsös, és sima szépségüknek Emmy szemében csupán az volt a fogyatkozása, hegy valaki selymes öblükbe véste a „Szent Márk szigeté"-t. — Virágot raknak bele — magyarázta a leány, és egy valóban ott állt mésztüskéin a pulton, és teljes rózsaszín mályvabimbók nyiladoztak benne.

– Gyönyörű — dicsérte Emmy.

– Darabja nyolc dollár ötven — fűzte hozzá a leány üzletszerűen. — De nekem eszembe jutott, hogy egyet csak két dollárra tartottunk, mivel csempe. Azt el is vitte a hölgy. Mondta rá, emlékszem, hogy jó lesz, mivel a barátnéjának a szeme gyönge, úgyse látja a hibáját. — A nevetése is kellemes volt a leánynak.

Emmy köszönte az eligazítást, s még megkérdezte: — Aztán nem is látta a nénikémet?

– Az üzletbe már nem jött be. Csak amikor zártam ebédkor, láttam, hogy lenn áll az egyik telefonfülkében. De én már fordultam haza.

Emmy úgy érezte, hogy az értesülésért tartozik némi pénzt itthagyni, azért megvett egy tökéletlen tengeri csikóval díszített díszes papírnyomót. A leány elkent cégjelzéses Karib Kincses Kuckó papírzacskóba eresztette a nyomót, és szépen elköszönt Emmytől.

Bob Harrison addigra visszatért az irodájába, Henry pedig fenn ült a Szélvirág tatján, onnan gyönyörködött a vitorlásklub kikötőjében — fodros víz, frissen festett hajó, rebegő zászló mindig megbabonázta vitorlások ekkora gyülekezete láttán. Amint Emmy jött befelé a hídon a tanyahajóra, felkelt, hogy átsegítse a habdeszkán vitorlásuk fedélzetére.

A habdeszka nem volt magas, de az ingó vitorláson így is bajos volt átlépni. Henry hiába nyújtotta a kezét, Emmy elvétette a lépést, egy pillanatra megingott, a gyenge papírzacskót nekikoccantotta az egyik kikötőcölöpnek, és a plasztik papírnyomó hallható csobbanással bukott le a habokba.

– Kutyafáját mérgelődött Emmy. — Nem mintha nagy veszteség volna ... Ajándék muszájból ... — S végre megállt a lábán.

Henry lenézett a kristálytiszta víz háromméternyi mélységébe. — Látom is — állapította meg. — Mindjárt úszom egyet, és felhozom. Hogy boldogultál?

Emmy elmondta. — Megegyezik azzal, amit eddig is tudtunk. Betsy a hajókikötőből idáig taxizott, s a boltban megvásárolta az ajándékait. Kijövet jó rálátás nyílik az étteremre, onnan pillanthatta meg, akit a Vanduren lánynak nézett. Mindjárt be is ugrott az egyik telefonfülkébe, és felhívott, mert a bolt eladónője, amint zárt, még látta.

– S vele volt a poggyásza is.

– Mondom, a leány meg is jegyezte.

Henry gondterheltnek látszott. — Majd kijött a telefonfülkéből, és megszólította azt a nőt, akit Janet Vandurennek nézett … Ezzel el is enyészik a nyoma.

– Bizony azt a nőt kellene előkeríteni, de hogyan? Fekete lány szakállas fiatalemberrel iszogat … — Reménytelenül legyintett. — Naponta legalább ötven párra ráillene ez a személyleírás itt, szállólakókra, vitorlázókra. Ez a pár alighanem elhagyta már a szigetet, hiszen kétnaponta szinte teljes a lakosságcsere, kivált hétvégeken. Talán mégis meg kellene kérdeznünk a pincérnőket az étteremben. Hátha valamelyikük emlékszik.

Henry az órájára pillantott. — Most azonban meg kell látogatnunk az őrmesterünket … azaz, bocsánat, Ingham főfelügyelő urat. Legjobb, ha taxiba ugrunk.

– Akkor vásárolhatok úti elemózsiát is a városban — ajánlotta Emmy. — Szinte nem bánom, hogy kezdődik megint a háztartás.

– Csak reggeli kell. Vacsorázni ma kinn a parton vacsorázunk. Az indulás se lesz holnap korai. Addig megpróbáljuk a vitorlásklub éttermét, és akár kérdezősködhetünk Betsy felől.

– Henry … Csak nem … — bámult rá Emmy. — Csak nem kezdesz vizsgálatba?

– Ugyan már. Semmi közünk az ügyhöz. Különben is nyaralunk. Ha valaki dolga, hát a helyi rendőrségé.

– Mi az, hogy „ha valaki dolga”?

– Nézd… — Henry elmélázott. — Betsy fura szerzet. Szeszélyes. Akár a fejébe vehette, hogy illa berek … És senkinek nem szól.

– Margaret meg John nagyon aggódik érte.

– Elvégre az ő barátjuk. Jobban mondva Margareté. Minekünk nem sok dolgunk volt vele. Majd érdeklődünk az étteremben, s azt is, amit ott megtudunk, meg az ajándékboltban szerzett tudomásaidat is megtelefonáljuk nekik. A többit rábízzuk Inghamre.

Emmy elmosolyodott. — Nagyon helyes. Szóval holnap indulunk? Talán Tortolának kéne? Az látszik a legérdekesebbnek.

Henry merően ránézett. — Majd kiderül — mondta.

NEGYEDIK FEJEZET

Ingham főfelügyelő szívesen fogadta régi ismerősét, a Scotland Yard bűnügyi osztályának igazgatóját. Meszelt fehér irodája a főutcái rendőrségen árnyas is volt, szélcsavar is kavarta a levegőjét. Ingham maga pedig sikeres és boldog embernek tetszett halványkék, rövid ujjú egyeningében. Váll-lapjain megsokasodtak az ezüstsávok.

A régi mindenfélék felemlegetése után Henry előhozta Betsy Sprague-ot. Ingham főfelügyelő szélesen mosolygott.

– John Colville beszélt róla délelőtt — jegyezte meg. — A ti barátnőtök?

– Nem mondhatnám — válaszolta Henry. — Margaretet tanította valamikor. Mi csak véletlenül találkoztunk vele, amíg a Vasmacskában nyaraltunk. Idős hölgy, másképp nem is aggódnék …

– Amúgy jó egészségnek örvend — vetette közbe Ingham.

– Akár a csík — nyugtatta meg Emmy.

– Hallom is, hogy az Egyesült Államokban tett körutat régi tanítványai körében, méghozzá egymaga.

– Szóval mindent tudsz felőle — állapította meg Henry.

Ingham mosolygott. — Titkot meg nem őriznek ezek a szigetek. Egy bogaras vénlány … vagy legyünk finomabbak, az olyan személyiség, mint Miss Sprague, el nem kerülheti a közfigyelmet. Szent Mátén sokakkal kapcsolatba került. Én magam alig hinném, hogy rossz sorsra jutott volna.

– Én sem hiszem — helyeselt Henry. — Másrészt furcsa, hogy angliai ismerőseivel nem tudatta új útiterveit.

– Ismerősöknél lakik talán?

– Nem, nem. Csupán a macskái váltak kabinetkérdéssé …

Inghamből kitört a nevetés. — Csak nem azt vártad, hogy a macskái miatt táviratváltásba bocsátkozik Angliával?

– Nem ismered az angolokat …

Ingham közbevágott. — Leteheted rá a nagyesküt, hogy Miss Sprague gondolt egyet, és megtoldotta a nyaralását. Én azért, hogy Colville-nak is a kedvében járjak, beletekintettem az ügybe. Kilépőt sem a repülőtéren, sem a kikötői vámnál, sem a határőrségnél nem irt alá, ilyenformán szinte bizonyos, hogy a szigeteket nem hagyta el. — Valamit odakanyarított a jegyzőtömbjére. — Legalább a Szent Márkra átjutott?

– Át. A vitorlásklubig nyomon követtük.

– Én pedig érdeklődni fogok abban a négy szállodában, ahol angol hölgy egyáltalán megszállhat. Ha egyikben sincs, akár visszatérhetett a Szent Mátéra a Büszkeségen. Vagy a délutáni hajóval átmehetett György szigetére … Az a harmadik szigetünk … Ott azonban nincs szálloda, csak étterem és ivó a partot érintő vitorlások számára. A legvalószínűbb, hogy a három sziget közül valamelyiken barátokra lelt, és ott ragadt. Beszélhetnénk akár tanulságosabb esetekről.

– Igaz — hagyta rá Henry. — Mit tudsz például az Isabelláról?

– Kiről? Vagy úgy! Azt az amerikai vitorlást kérded, amelyik januárban elsüllyedt? Szomorú, de minekünk semmi dolgunk nem volt vele.

– Pedig úgy hallom, itt látták utoljára.

– A hajó a határőrségnél kijelentkezett. Brit partot legutoljára a Szent Máténál érintett, továbbá tudjuk, hogy a papvárosi kikötőt elhagyta. Az Egyesült Államok partőrségét riasztották, amikor nem jelent meg Puerto Ricóban a megbeszélt időben. Az amerikaiak jobban felszereltek nálunknál — fűzte hozzá Ingham, és a szerénysége legázolta az ibolyáét.

– De ők sem találtak semmit, se roncsot, se tetemet? — érdeklődött Emmy.

– Roncsot találtak. Ha érdekli, előkereshetem az Egyesült Államok partőrségének jelentését. Megküldték. — Felkelt, matatott az iratszekrényben, majd előhúzta a jelentést. — Tessék … Február 18-án az Anna Maria halászhajó úszó roncsot jelzett az Exuma-szorosból … Lehetséges, hogy a roncs az eltűnt Isabella vitorlás töredéke … Pusztulása olyan mértékű, hogy a biztos azonosítás lehetetlen … A víz elette a …

– Mekkora lehetett az a töredék? — szólt közbe Henry.

Ingham tekintete végigfutott a jelentésen. — Pár szál deszka … Fehér festékmaradványok rajta … A csónak fardeszkáján egy A betű még látható volt … Égés nyomai …

– Hol az Exuma-szoros? — tudakolta Henry.

A Karib-tenger térségének Floridától a dél-amerikai partokig terjedő nagy térképe függött a falon. Ingham odalépett, és már mutatta is. — Itt. A Bahama-szigetek közt. Az Anna Maria nagyjából Andros szigete és a Macska-sziget közt jelezte a roncsot.

– Ez azonban messze északra van a Szent Mátétól! — állapította meg Emmy.

Ingham főfelügyelő cserzett nagy tenyere kifelé fordult. — Az egyenlítőtől északra uralkodó áramlások ... — kezdte magyarázatát meggyőződés nélkül.

Henry már szóra nyitotta a száját, de Emmy elébe vágott.

– Valójában semmi nem bizonyítja, hogy az Isabella roncsát fedezték fel. Sem az azonosítása nem sikerült, sem a felfedezés helye nem illik bele a vitorlás útirányába. De nekem mégis tetszik — tette hozzá diadalmasan —, hogy az Exuma-szoros a Bermuda-háromszögön belül esik!

Ingham zavartan mosolygott. — Tudja, Mrs. Tibbett, a roncsok biztos azonosítása gyakran bajos. Erről a roncsról küldtek fényképeket dr. Vandurennek is, neki pedig az volt a véleménye, hogy a felirat megmaradt betűje lehetett az Isabella csónakjának fardeszkáján. Nincs haszna annak semmi, ha az efféle nyomozások nyúlnak, akár a rétestészta. A partőrség mérlegeli a lehetőségeket, és dönt. Ha ők azt mondják, hogy a roncs lehetett az Isabelláé, iktathatják az ügyet.

– A Vanduren család nem iktat ilyen egyszerűen — makacskodott Emmy.

– Nem értem, Mrs. Tibbett.

– Betsy Sprague nemrégiben levelet váltott dr. Vandurennel, neki pedig azt írta, hogy sejtelme nincs, mi történhetett a lányával meg a hajóval.

Ingham a homlokát ráncolta. — Még most sem értem. Először is nem tudtam, hogy Miss Sprague kapcsolatban volt vagy van ...

– Hogy volt, az bizonyos. Hogy van-e ...

– A kapcsolat túlzás, főfelügyelő — vágott közbe Henry elhárítóan. — Betsy ismerte régről a Vanduren családot, ennyi csak. Majd elmondta minekünk is, amit az Isabella felől tudott. Én is csupán azért hoztam szóba, örülök, hogy az ügy ilyenformán tisztázódott.

– Holttestek nélkül is — motyogta Emmy dacosan.

– Holttestek nélkül is — hagyta rá Henry, és cinkosán rákacsintott Inghamre. — Mindenképpen örültem, hogy újra találkozhattunk. Holnap déltájban indulunk a vitorlásklub tanyahajójától, azért ha addig valami újság lenne és tudatnád, hálás lennék. Emmy háborgó lelke megnyugodna. Talán még találkozunk az ittlétünk során. Isten áldjon addig is.

Emmy kint a verőfényes utcán már szabadjára engedhette a mérgét. — Úgy bánsz velem, mint a hülye gyerekkel, csupán mert a hivatalnak nem fér a fejébe a Bermuda-háromszög ...

Henry belekarolt. — Bocsáss meg, én inkább attól tartottam, ki találod bökni, hogy Betsy mintha Janet Vandurent látta volna a vitorlásklub étermében.

– Hogyhogy kibököm? Szerintem Ingham főfelügyelőnek tudnia illene. Éppen a legtitokzatosabb ... — Elakadt, és vizsga szemmel méregette a férjét. — Ó értem! Nem akarsz bolondot csinálni magadból!

– Belekeveredni nem akarok — válaszolta Henry. — Nem az én dolgom.

– Nem-e?

– Persze hogy nem. Telefonálok Johnnak a vitorlásklubból, és tudatom vele az ajándékvásárlás részleteit, meg amit Inghamtől hallottam, azzal le is tettem a gondját, indulhatunk vitorlázni.

– Hm — morogta Emmy tudósan. Szerencsére az egyik üzlet kirakatában a kékfestővászonnak tüzes karib-tengeri színekkel nyomott változatát látták, és egy időre megfelejtkeztek Betsyről. őt után értek vissza a Szélvirághoz. Közben telefonon megtudták, hogy Colville-éknak nincs újságuk. Fürdőruhát öltöttek, s amint kiléptek a tanyahajóra a spárgaszatyorba tett békaember szerelésükkel, Emmynek eszébe jutott: — Jaj, Henry, a papírnyomóm! Felhoznád?

– Miért ne? — Henry a csöndes víz mélyére kémlelt. — Ott is van. Mindjárt lebukom érte. Tiszta itt a víz, akár a Krisztus szeme. Néhol szerencsére nemcsak beszélnek a környezetvédelemről.

– Felillesztette a szemvédőt meg a békalábat, és besiklott a vízbe. Emmy föntről látta, amint a keze rákulcsolódik a kis plasztikgömbre. Mégsem hozta fel rögtön, hanem még matatott valamit a tanyahajó árnyékában. Emmy nem látta, mit. Az öklét emelte ki először, s amint felbukkant, így szólt:

— Fogd a papírnyomódat. Én még visszamegyek.

Ment is előbb a napos vízbe, majd az árnyékba, aztán ismét hozott valamit a jobb kezében. Emmy nagyot nézett. Ugyanazt a fajta csipkés, rózsaszín kagylót hozta, amilyet az ajándékboltban látott.

– Nézd meg jobban — mondta Henry, amint a kezébe nyomta, azzal kapta is le a szemvédőjét, és felkapaszkodott a tanyahajóra.

Emmy forgatta, és meggyőződött, hogy a fényes öblébe ennek is belekarcolták a „Szent Márk szigeté”-t, akár a boltiakba. Azonban a mester keze megcsúszhatott, mert az egyik betűből hosszú árok indult befelé — sőt az egyik mésztüske, amelyikre a kagylót állítani lehetett volna, letört. Ezt nem árulhatták nyolc ötvenért, legfeljebb két dollárért.

– Ezt a kagylót vette meg Betsy — mondta ki Emmy.

– Alighanem. Ha a papírnyomódért le nem megyek, ugyan meg nem találjuk.

– De miért éppen a kagylója került a vízbe? A poggyásza hova lehetett? Mi történt itt?

– Talán éppen az, ami veled — felelte Henry.

Amint a vitorlás fedélzetére átlépett volna, a vízbe ejtette a kagylóját, mint te a papírnyomódat.

Emmy elgondolkodott. — Szóval azt mondod, a fiatal pár meghívta ebédelni a vitorlására, ahogy John is sejtette.

– Úgy látszik. Betsyt a fedélzetre invitálták poggyászostul, kagylóstul.

– Mégsem lehet — töprengett Emmy.

– Miért nem?

– Mert Betsy nem nyugodott volna meg abban, hogy a Miss Pellingnek szánt ajándéka, ha egyszer a vízbe esett, ott is maradjon. Erősködött volna, hogy valamelyikük menjen le érte és hozza fel. Én is leküldtelek a papírnyomóért.

– Igaz. Csakhogy te is megnyugodtál az ígéretemben, hogy majd kihalászom, amint a rendőrséget megjártuk. Az ifjú ígérhette Betsynek, hogy lebuknak érte ebéd után, vagy amint visszatérnek …

– Honnan?

– Ki tudja? Csak aztán nem tértek vissza. Betsy legalábbis nem. összenéztek, majd Emmy szólalt meg: — Hol találtad a kagylót? Mármint melyik hajóállásban?

– A miénkkel szemben, amelyik üresen áll a tanyahajó túlsó felén — felelte Henry, majd hozzátette: — Nem bánom. Gyerünk, kérdezzük meg a horgonymestert.

A horgonymester irodája hivatali helyiség volt a vitorlásklubban, a Karib Kincses Kuckó szomszédságában. Falait térképek borították, köztük a vitorlásklub helyzetrajza. A foglalt hajóállásokat apró papírzászlók jelezték. A barna bőrű, bajuszkás, keszeg horgonymester éppen egy középkorú amerikainak magyarázta, mit kell tennie a vitorlásnak, ha amerikai vizekről érkezik.

– A leghelyesebb, ha taxiba tetszik ülni, úgy jelentkezni a városi rakodóparton székelő vámnál és határőrségnél a hajó papírjaival meg az utasok útleveleivel...

– Csak nem kell valamennyiünknek bezarándokolni, könyörgöm? — lázadozott az amerikai. — Hatan vagyunk!

– Nem, az nem szükséges. Mint a hajó kormányosa, egymaga is elegendő lesz. Azonban mindannyiuk útlevelét vinnie kell. Egyéb tennivalójuk nincs is.

Az amerikai szidta a hivatal packázásait, és kifordult az irodából. A horgonymester bejegyzett valamit egy nagy könyvbe, majd felnézett, és bátorítóan rámosolygott Tibbettékre.

– Igenis … Mivel szolgálhatok? Ha jól hallom, egy hétre tetszettek kibérelni a Szélvirágot. Lekötelezznének, ha tudatnák, mikor ürül meg a hajóállásuk éjszakára … Esténként ugyanis meglepnek bennünket a befutó vitorlások. Ha pedig a szigetek vizeit elhagyják, ne felejtkezzenek meg a kijelentkezésről.

– Csupán érdeklődni szeretnénk — állt meg előtte Henry.
– Tessék parancsolni. Talán a vitorlásklub felől?
– Mondjuk. Annak a hajónak a nevére volnánk kíváncsiak, amelyik múlt csütörtökön a Szélvirággal szemben horgonyzott.
A horgonymestert nem hökkentette meg a kérdés. Habozott egy pillanatig, majd úgy dönthetett, hogy a turistákkal akkor is ajánlatos szőr mentében bánni, ha kissé ütődöttek.
– Lássuk csak. A Szélvirág itt horgonyoz a harminchatos állásban. A tanyahajó szembülső felét tetszik érteni? A tizennégyes állást? — Csöpp hajókörvonalra mutatott a helyrajzon, amelyet egy Kékmadár jelzetű zászló díszített.
Henry rábólintott. — A hajóállás e pillanatban üres — jegyezte meg.
– Nem sokáig — válaszolta a horgonymester. — A Kékmadár átugrott György szigetére ebédelni, de a kormányos megkért, hogy tartsam fenn a helyét, mert estére visszatér.
– Tehát a Kékmadár ... — nézett rá Emmy.
– Nem, ha a múlt csütörtöki nap iránt tetszenek érdeklődni. — A horgonymester visszalépett íróasztalához, és a nagykönyvét lapozgatta. — A Kékmadár csak pénteken érkezett. Múlt csütörtökön ... hogy is ... — Majd némi tűnődés után kimondta: — Múlt csütörtökön a Chermar állt a helyén.
– A Cserebogár? — kapta a kezét a füléhez Henry.
– Nem, kérem. A Chermar. Cher-mar.
– Hajónak fura nevezet.
A horgonymester türelmesen mosolygott. — Fiatal párok akárhányszor így keresztelik el a tulajdon nevükre. Hallottam véletlenül, amint Cherylnek meg Martinnak szólították egymást. Tetszik már érteni? Chermar. Nagy fehér, motoros cirkáló. Nagynak számít, mivel harmincöt láb hosszú. Szemrevaló hajó. — Elhallgatott, majd a szigetiekre jellemző kíváncsisággal megkérdezte: — Barátaik talán?
– Nem éppen — felelte Henry. — Eszerint csütörtökön álltak odébb.
– Úgy látszik.
– Hogyhogy?
A horgonymester gyanút fogott. Becsapta a nagykönyvét, felkelt, és így szólt: — Ha a Chermar két hajósa nem a barátjuk, akkor sajnos egyéb felvilágosítással nem szolgálhatok.
– Megértem — bólogatott Henry. — Azért tudakozódunk csupán, mert valamit ott felejtettek a hajóállásban.
– Nem tudnám, honnan kerítsem elő őket, hogy visszaadhassam nekik — gombolkozott be a horgonymester. — Rádión megpróbálkozhatnék, bár alig hinném, hogy még URH-n elérhetők. Egy éjszakát időztek nálunk ... Valami apró javítás miatt, mint Martin úrtól tudom ... — Elhallgatott, és meggondolta. — Egy pillanat. Ha a hajóállásban ma találtak valamit, az a Kékmadáré. Miért éppen a csütörtöki hajót kérdik? Egyébként mit találtak?
– Apróságot — felelte Henry, azzal belekarolt Emmybe, és máris fordultak ki az irodából, megerősítvén a horgonymestert gyanújában. Irodája ajtajából még látta, hogy a telefonfülkék sora felé igyekszenek, majd megfigyelte, hogy a férfi a helyi telefonkönyvet böngészi, az asszony pedig a pénztárcájáért kotorász a halászszatyra mélyén. A horgonymester gondolt egyet, visszalépett az irodájába, és maga is felkapta a telefonkagylót.
Herbert Ingham főfelügyelő éppen befejezte volna aznapi szolgálatát, amikor Henry rácsöngetett. Derűs türelemmel hallgatta a tudósítást, majd megszólalt: — Egyszóval tisztázódott a dolog. Szamárság, hogy eddig eszembe nem jutott.
– Mi nem jutott eszedbe?
– Hogy az idős hölgyet barátai invitálhatták a vitorlásukra. Furcsa, hogy néha a legnyilvánvalóbb

magyarázat nem … Tessék? ... Nem, ezt igazán nem várhatod tőlem … Nézd, a hölgy enyhén szólva érett korú, ugyebár? Ha úgy dönt, hogy a szigeteket végiglátogatja, és egy darabig nem tér vissza Angliába, szíve joga … Nem, nem riadóztathatok miatta … Érdeklődni éppen érdeklődhetek, nincs-e Szent Máté vagy Szent György szigetén, ' de … No, nem bánom … Mi a neve a hajónak? … Hogyan? … Értem már, mozaiknév … Nézd, én azt mondom, ilyen nevű hajón csakis nyaralók utaznak. Ez a Cheryl és Martin, ez valami gazdag fiatal pár lesz, alighanem floridai ... A határőrség meg a vámhivatal? ... Ha igyekszel, még ott találod őket ... — Sóhajtott egyet. — Helyes, bejelentlek … Cranstone-nal kell beszélned, ő intézi . . Jól van, holnap találkozunk ...

Ingham főfelügyelő bosszúsan csapta le a hallgatót. Volt neki elég baja, nem hiányzott, hogy a Scotland Yard igazgatója idejöjjön a nyakára fontoskodni egy vénkisasszony miatt, aki minden jel szerint barátai hajóján élvezi megnyújtott aranyszabadságát. Semmi lelkesedés nem vezette, mikor ismét felemelte a kagylót, s a határ- és vámhivatalt tárcsázta.

– Cranstone? Herbert Ingham vagyok. Egy Tibbett nevű fogja hamarosan keresni ... A Scotland Yard bűnügyi osztályának igazgatója … Nem, nem hivatalosan. Feleségével nyaral itt, de valamire nagyon kíváncsi, és nem utasíthatják el … Persze, amit csak tudni óhajt … Viszlát az esti halsütésen, igen …

A határőrség és vámhivatal épülete mindjárt a halpiac mellett állt. A fehér inges, fekete nadrágos Cranstone szakszerűen elmagyarázta a kívánt részleteket Henrynek és Emmynek.

– Az érkező vitorlások kormányosai nálam tartoznak jelentkezni a hajó papírjaival és az utasok útlevelével. Az útlevelükbe belepecsételünk, és bejelentőlapokat adunk, amelyeket az utasok tartoznak visszaszolgáltatni, ha a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket elhagyják. A hajó kijelentése is ilyenkor történik. A vámtiszt sűrűn tesz rajtaütésszerű látogatásokat a vitorlásklub kikötőjében, azonban minden hajót, ugyebár, át nem vizsgálhat, mint ahogy a repülőtéren sem nyithatnak ki minden bőröndöt. Nyaraló a legtöbbje, aki idelátogat, azért igyekszünk, hogy a lehető legkellemesebb elbánásban részesüljenek. Hajójuk jótállásnak számít amúgy is.

– Jótállásnak? Hogyan?

– Valójában a csavargókat hárítanánk el … Hippiket és más efféléket, akik látogatóként érkeznek, de pénzük nem lévén, alkalmi munkát vállalnak, és itt ragadnak a szigeteken. Ezért járunk el szigorúbban a repülőtéren. Ott megköveteljük, hogy a látogatónak tértijegye legyen, és lakásra, megélhetésre elegendő pénzt mutasson fel. A hajó azonban testet öltött tértijegy és szállás, ittléte során pedig jól szemmel tartható. Azért nem is keserítjük meg az életüket.

– Be- és kijelentkezésüket azonban iktatják, ugye?

– Persze. Itt az érkező hajók jegyzéke, a kormányos meg az utasok neve, útlevélszáma…

– Hát a távozó hajók?

A zömök, jóakaratú Cranstone megdörzsölte vaskos állát, és elmosolyodott. — Jogos a kérdés. Távozáskor a kormányos kijelenti a hajót, és itthagyja az utasok bejelentőlapjait.

– S ha a kormányos nem jelentkezik ki, csak felvonja a horgonyt és elszelel? — tudakolta Henry.

– A következő kikötőben ráhúzzák a vizes lepedőt — hangzott Cranstone válasza. — Ha nincs a hajója iratain a kijelentkezés pecsétje, keményen megbírságolják, és arra is számíthat, hogy a vám tűvé teszi a hajót.

– Értem — bólintott Henry. — Engem valójában egy Chermar nevű motoros cirkáló sorsa érdekel. Múlt szerdán a vitorlásklub hajóállásában horgonyzott, és csütörtökön állt odébb. Megtudhatnám-e, honnan érkezett?

– Hogyne, kérem. — Cranstone átnyálazta egyik könyvét, és néhány pillanat múltán tudatta: — Helyben vagyunk. Június 18. ... tehát múlt szerda. Chermar, harmincöt láb hosszú, motoros cirkáló, állandó bejelentése az Egyesült Államokban, a marylandi Annapolis kikötőjében, előző látogatását a Brit Virgin-szigeteken tette, tulajdonosa és kormányosa a washingtoni Martin Ross, segítsége az ugyancsak washingtoni Mrs. Cheryl Ross. Útlevelük brit.

– Angol?

– Határozottan emlékszem, kérem. Angolok nemigen érkeznek hozzánk hajón. Mr. Ross el is mondta, hogy Washingtonban dolgozik, és csupán ideiglenesen él az Egyesült Államokban. Felesége azonban amerikai, méghozzá floridai, ha jól emlékszem. Az asszonynak két útlevele is volt, egy amerikai meg egy brit, és még a férje tréfált, melyikbe akarnék inkább belepecsételni. Kellemes ember volt, emlékszem.

– Angolra vallott a beszéde is? — tudakolta Henry.

Cranstone-t megzavarta a kérdés. — Fehér emberre vallott — válaszolta végül.

Henry nem feszegette tovább a dolgot. Tudhatná már, gondolta el, hogy aki a nyugat-indiai szigeteken él, az nem különbözteti meg az angolt az amerikai beszédtől, mint ahogyan az idelátogató a szigetek kreol tájnyelveit. — Kijelentkezett a Chermar?

– Nem, kérem. Hivatalosan nem is vettem tudomást a távozásáról. Mr. Ross megemlítette ugyan, hogy hajója apró javításra szorul, és néhány nap múltán újból útnak indul, de talán a javítás elhúzódott ... Itt lehetnek még mindig a szigeteken. A Szent Mátén is lehetne érdeklődni.

– Mr. Ross egymaga hozta ide a két útlevelet?

– Igenis. — Cranstone elgondolkozott. — Csak nincs valami hiba a Chermar körül, tessék mondani?

– Remélem nincs — felelte Henry. — Nem tudom.

Azon este Tibbették a vitorlásklub éttermében vacsoráztak. Meglátszott, hogy a vitorlázók örülnek, ha egyszer-másszor szabadulhatnak hajókonyhájuk főztjétől, és ehetnek a szárazon, mert az étterem tömve volt. Mivel azonban a vitorláslátogatók néhány napnál tovább nem időztek, Henry nemigen remélhette, hogy a pincérek személy szerint emlékeznek vendégeikre. Szerencsére azonban Betsy Sprague úgy kiválhatott a cserzett amerikai fiatalság köréből, akár a varjú a kanárimadarak ketrecéből. Azért a pincérnőjük jól emlékezett rá.

– Az a hosszú szoknyás, nagy kalapos hölgy? Hogyne! Pedig csak egyszer láttam. Egy vitorláspárral ült itten. Éppen fizettek és kerekedtek volna fel, mikor ez a furcsa hölgy jött, váltott velük néhány szót, aztán visszaültek, és rendeltek újra. Majd csak látom, hogy együtt indulnak el a tanyahajó felé ... A hajójukra mentek, gondolom. Az idős hölgy bőröndjeit a fiatalember vitte. — A tornyos kontyú, szénfekete kis pincérnő kerek arcán kellemes mosoly játszott. — Még megfordult a fejemben, hogy valami rokonuk lesz, nénikéjük talán. Másképp furcsa lett volna, hogy az ilyen idős hölgy fiatal pár vitorlására száll. Pedig így történt, mert aztán nem láttam őket.

– Megismerné a fiatal párt máskor is? — kérdezte Henry.

A pincérnő vidáman nevetett. — Megpróbálhatnám. Bár — vallotta meg — a fehéreket én mind elég egyformának látom. Meg aztán annyi jár ide naponta **...** Az úrnak fekete haja volt, arra emlékszem **...** Szakálla is, de azt mostanában hord a legtöbb. Nem, inkább csak az idős hölgyet ismerném meg.

Henry és Emmy végére járt a vacsorának. Már a kávéjukat itták, amikor felfigyeltek, hogy a horgonymester jön vissza a vitorlásklubba, holott a napi munkáját régen befejezte, és bezárta az irodát. A civil ruhás és levertnek látszó Ingham főfelügyelővel jött, kinyitotta az irodáját, lámpát gyújtott, és bementek. Henry a nyitott ajtón át látta, hogy valamit nagyon tárgyalnak, iratokat lapoznak, és térképeket böngésznek. Majd kijöttek mind a ketten, és mint akik tudják, kit keresnek, kimentek a tanyahajóra.

– Alighanem minket keresnének a Szélvirágon, Henry — vélekedett Emmy.

Henry felkelt. — Fizess te — mondta. — Odamegyek hozzájuk.

Éppen megálltak a Szélvirágnál, amikor Henry utolérte őket. — Nicsak! — nézett rá Ingham felügyelő. — Bejönnél velünk egy percre az irodába?

– Miről van szó?

Ingham nem felelt, hanem sarkon fordult, és indult vissza. Gondosan becsukta a horgonymester

irodájának ajtaját, csak aztán szólalt meg. — Hálásak lennénk, ha a bizalmaddal megtisztelnél. Mit bújócskázzunk tovább?

– Nem értem — mondta Henry.

– Mit tud a Chermarról? — böffent ki a horgonymesterből.

– Mivel tudjuk, hogy a Chermar iránt érdeklődsz … — magyarázkodott Ingham.

– Értem, de …

– Tudnom kell, miért. Elmondtad Anderson horgonymester úrnak, hogy a Chermar ott hagyott valamit a tanyahajón, majd hallom, kereket oldottál, amikor megkérdezte, mit. Majd nekem telefonáltál …

– Igaz, igaz — hagyta rá Henry. — A Chermar azért érdekelt, vagyis érdekel változatlanul, mert úgy gondoltam, Miss Sprague a fedélzeten lehet. Most pedig szinte bizonyosan tudom. Egy pincérnő látta Rossék társaságában múlt csütörtökön. Megjegyezte azt is, hogy Ross a tanyahajóra vitte a csomagjait. A hajó hamarosan fel is szedte a horgonyt. Pénteken már nem volt itt. Ennyit tudtam meg a Chermar felől. Hát ti?

Ingham összenézett Andersonnal. — Halsütésen voltunk ma este, ott ért bennünket a szolgálatos rendőr üzenete.

– Miféle üzenet?

– Az URH-n hallotta, hogy az Egyesült Államok partőrsége a Chermart keresi. Szent Tamás szigetére várták, mert Rosséknak ott kellett volna felvenni a barátaikat csütörtökön este. Hogy a Chermar aztán ma reggelig nem jelentkezett, Rossék barátai értesítették a partőrséget, és kérték őket, hogy keressék a hajót rádión, mert a Chermarnak rövidhullámú adóvevője van. A partőrség már tizenkét órája hívja, és választ sehonnan sem kap, amerről csak elképzelhető lenne, hogy csütörtök óta eljutott.

– Bár nem jelentkezett ki a brit szigetekről — vetette közbe Anderson. — Azért meglehet, hogy el sem indult a Szent Tamásnak.

– A partőrség tehát riadóztatott — vette fel a beszéd fonalát Ingham. — Talán csak a rádiójuk nem működik… Ez ugyan magyarázatnak nem elég, mert Mr. Ross tudja, hol szálltak meg a barátai Szent Tamáson, úgyhogy akárhol partra szállhatott volna, és telefonálhatott volna nekik, ha később érkezik. De nem telefonált. Mintha megint becsúszott volna a madzag valahol.

Henry rábólintott. — Eltűnt egy jacht ismét. Akárcsak az Isabella.

– S még néhány más — tette hozzá Ingham.

A csöpp irodában megcsörrent a telefon. Anderson vette fel a kagylót. — A horgonymester … Igen, itt … — S már nyújtotta Inghamnek.

– Ingham … Értem … Számítottunk is rá, nem igaz? Mennyit? … Hányan? A mi ismerőseink közül is? … Hallatlan! Boszorkányos! A Duprez gyerek is? … És Laurette MacKay? … Hát hiába. Vedd csak őrizetbe őket. Helyes, visszamegyek. Hamarosan találkozunk. — Letette a hallgatót, és Henryhez fordult. — Bizony, ideje, hogy elbeszélgessünk, igazgató uram. Most rászorulnánk a segítségedre.

– Az eltűnt hajókkal kapcsolatosan?

– A nyomozócsoportom vezetője szólt ide. Jelezték, hogy a ma esti halsütésen nagy marihuána füstölés lesz, azért megvárta, amíg én felkerekedek … mivelhogy a jelenlétemben úgysem gyújtott volna rá senki … aztán razziát rendezett. Egy csapat fiatalkorút rajtacsípett. Nemcsak marihuánával. Heroinnal is. Most főhet a fejem.

– Fejesek gyerekei, ha jól értem — jegyezte meg Anderson.

Ingham a horgonymester vállára tette a kezét. — Jó barátok gyerekei is.

– Csak nem … ?

– De bizony, Elwin. A te Sebastian fiad is. A legjobb, ha mindjárt indulsz a kapitányságra, és intézkedsz a kiváltása felől. Téged pedig arra kérlek, igazgató uram, hogy amint ezzel a társasággal végeztem, mondjuk egy óra múlva, találkozhatnánk-e a Szélvirág fedélzetén?

– Persze — mondta Henry. — Várunk.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Szélvirág utasfülkéjében egy összecsukható asztal kényelmesen elfért a kék vászonnal behúzott heverők közt. A trópusi holdfény beáradt a nyitott véken át, és gúnyt űzött a kicsiny viharlámpából.

Emmy megfőzte a kávét. Ott ültek Henryvel a fáradt és aggodalmas Ingham főfelügyelővel szemközt az összecsukható asztalnál.

– Tizenöten, fiúk-lányok vegyest — háborgott Ingham. — A húszat egy se töltötte be. A családját mindnek személyesen ismerem. — Meglötykölte bögréjében a kávét. — Ha egyszer annak kaphatnám el a frakkját, akitől veszik …

– Egyikük se vallott rá? — kérdezte Emmy. Ingham a fejét rázta. — Ott árulták a halsütésen — állapította meg. — Jobb piac nem is kínálkozik. Szabadon, sötétben, tömegben és a halsütésben elvész a kenderfüst … Mind azt mondják a gyerekek, hogy a cigarettájukat idegentől vették. Fehér turistától. Szerintem összebeszéltek, hogy ezt vallják, ha bukfenc lesz. Helyi terjesztheti, bár főnöke az Egyesült Államokban lehet — sóhajtotta.

– Nagy üzlet ez, kérem. A legutóbb egy floridai jachtot fülelt le az Egyesült Államok partőrsége, Kolumbiából éppen felénk igyekezett. Utcai értékében számítva ötmillió dolláros hasisrakományát kobozták el.

– A szigeti fiatalságnak nincs ötmillió dollárja — vigasztalta Henry.

– Tudom. Itt kicsiben adnak el. Inkább attól tartok, hogy a nagykereskedelemnek is mi vagyunk az elosztóhelye.

– Hogyan? — nézett rá Emmy.

– Hát lássuk … Az olyan hajó, amelyik Kolumbiából tartana az Egyesült Államokba, annak a kormányosa jól tudja, hogy a vámnál miszlikre szedik. Biztonságosabb, ha az áruját valami közbülső lerakodóhelyen tárolja, majd apránként hordja haza ártalmatlannak tetsző vitorlásokon. Kicsiny szigetcsoport vagyunk, rendőri erőnk csekély, viszont a vendégforgalmunk óriási. Legtöbbnyire bérvitorlások jönnek. Se emberünk, se lehetőségünk, hogy az itt megforduló hajókat mind átvizsgáljuk … De ha tehetnénk, se rontanánk el vendégeink szája ízét. Hány ártatlan vitorlázó térne vissza hozzánk, ha egyszer úgy bánnánk velük, akár a bűnözőkkel? A csempészek jól tudják, hogy tojástáncot járunk. Eszményi lerakodóhelyüknek bizonyultunk, sőt még virágzó kiskereskedelmet is fejleszthettek nálunk. A kiskereskedelem legfőbb célja, hogy a gyerekeket rászedjék a kábítószer élvezetére. Úgy számíthatnak az együttműködésükre. Jól kigondolták a nyomorultak.

– Adtak személyleírást az árusról az őrizetbe vett gyerekek? — tudakolta Henry.

Ingham kajánul elmosolyodott. — Hogyne. Középkorú, testes, kese hajú, kék szemű.

– Ez te vagy, Henry! — kiáltotta Emmy.

– Lehetne — felelte Ingham örömtelenül —, ha nem tudnám, hogy nem járt a halsütésen.
– Ismerőseid közül másra is ráillik ez a személyleírás?
– Senkire. Senkire ezen a szigeten. Persze turista megfordul itt mindenféle.
– Az imént talán már a kábítószer-értékesítő lánc vázlatos képével szolgáltál?

Ingham hátradőlt, és belesandított kávésbögréjébe. — Talán tévedek, de a gyanúm alapos. A nagykutyák az Egyesült Államokban olyan fiatalokat toboroznak, akik már kábítószeresek, és a rendszeres adagjukért mindenre képesek. Jóképűek, jó családból valók, és tapasztalt vitorlások. Vagy béreltetnek velük hajót, vagy adnak nekik, de még odahaza. Ilyenformán ki nem szemezhetjük őket a turisták tömegéből. Így látnak dologhoz.

– A kábítószert honnan szerzik? — kérdezte Emmy.

– Kolumbia jó beszerzési forrásuk lehet — vélte Henry.

– Pompás — bólintott Ingham. — Baj nélkül megrakják a hajójukat, és elsuttyannak. A mi vizeinken aztán mint nyaraló vitorlásokat látjuk őket első útjukon.

– Első útjukon? — nézett rá Emmy. — Ide mindig az első útjuk vezet?
– Az első meg az utolsó. Kétszer ugyanazzal a hajóval sose jönnek. Minek kockáztassanak, mikor a szervezetüknek pénze van dögivel. A szállítmányukat leteszik ezen a szigeten, vagy a másikon, aztán csak pukk! ... Volt hajó, nincs hajó.

– Költséges mulatság — állapította meg Emmy.
– Olykor elveszett hírét költik a hajónak, közben átfestik, és új nevet akasztanak rá. De éppen ilyenkor csípjük el őket — válaszolta Ingham. — Sokkal biztosabb elsüllyeszteni a hajót. Nem tetszett elhinni, hogy az Exuma-szorosban fényképezett roncs az Isabelláé. Én elhiszem. Az Isabella hullámsírjában pihen, Miss Vanduren meg a barátja pedig más hajón, más néven hozza a következő szállítmányt. Holtnak nyilvánítottságuk is könnyít a dolgukon.

– Helyes, a Tengerre Tekintő Brit Szigetekig már eljutottak — szögezte le Henry. — Mi lesz ezután?
– Ezután egy másik, ártatlannak tetsző vitorlás szedi fel őket, és viszi vissza az Egyesült Államokba. Ha a vámhatóság megtízszerezné az erőit, akkor sem járhatna a csalafintaság végére.
– Ilyen Chermar-félék bonyolítják a forgalmat?
– Az ilyenek a legalkalmasabbak. Persze ha már nincs jogos tulajdonosainak kezén.

– Hát akkor meglehet, hogy Martin és Cheryl Ross valójában Janet Vanduren és Ed Marsham? — kérdezte Emmy.
– Miért ne? Ez a dolog rendje.

– Csakhogy Janet Vanduren tisztességét még senki nem vonta kétségbe, orvos lánya ... — vetette ellene Emmy.

Herbert Ingham szomorúan nézett rá. — Vannak gyermekei, Mrs. Tibbett?

– Nincsenek, de ...
– Azt hiszi, a szülők manapság gyeplőszáron vezetik gyermekeiket? Vagyis a tisztességes apáról tisztességes fiúra következtethetünk? Kérdezze csak meg barátomat, Mr. Andersont. Vagy kérdezze meg Mr. MacKayt. Ő a sziget legtekintélyesebb ügyvédje. A lánya ma este bukott meg. Heroinnal.

– Ha mindez igaz, jobb, ha megtudod — mondta Henry —, hogy Betsy Sprague megismerte Janet Vandurent.

Ingham felkapta a fejét. — Megismerte? Hol?
– Először Szent Mátén, az Isabella fedélzetén. Majd másodszor, mikor már az Isabella eltűnt itt egy hete. Addigra azonban már Miss Vandurenből Mrs. Ross lett, és barátot is cserélt.

– Soha nem említetted — állapította meg Ingham ingerülten.
– Nem akartam megkeverni az ügyet addig, amíg bizonyosságot nem látok. Különben is mit

érhettem volna el? A Chermar addigra odébbállt, Betsy Sprague pedig ... — Henry elhallgatott. — A legrosszabb híreddel te sem álltál elő, igaz, főfelügyelő uram?

Ingham nem válaszolt, csupán a bögréjét markolászta.

– Hol születnek ezek az új személyek? — firtatta Henry.

– Az útlevelek hamisíthatók, piacuk nagy az engedély nélküli bevándorlók körében. — Ingham válasza nem hangzott valami meggyőzően.

– Martin Ross elmondta a határőrség tisztjének, hogy brit állampolgár. Washingtonban dolgozik, és a felesége amerikai. Az efféle adatoknak utánajárni semmiség. Hát azok a barátaik, akik zajt csaptak, mikor a Chermar nem jelent meg a Szent Tamáson? Csakugyan azt hiszed, hogy Rossék légből kapott személyek?

Ingham kínos hallgatás után felelt csak. — Persze. Igaz. Mr. és Mrs. Ross valójában él, és a Chermar az ő hajójuk volt. Csakhogy sok mással együtt eltűntek ők is.

– És hullámsírban nyugszanak — fűzte hozzá Emmy keserűen.

– Ott. Megtörténik. S aki bizonyítani próbálja, hogy gyilkosság történt, nem jut sehova. Ha a lapok kezdik szellőztetni, oda á vendégforgalom. Basszuskulcs — sóhajtotta Ingham főfelügyelő. Emberi és nyugat-indiai valója mindinkább kiütközött rajta. — Rohadt csirkefogó!

– Megfoghatónak csupán Miss Janet Vanduren látszik — állapította meg Henry. — Ha ugyan az első Miss Janet Vandurent is nem játszotta más.

– Betsy megismerte! — tiltakozott Emmy.

– Betsy idős hölgy, és nem látta Janetet évek óta ...

– Ha Betsy azt mondja, Janet Vandurent látta, akkor őt látta igenis. — Emmy nem engedett.

Ingham főfelügyelő, úgy látszott, döntésre jut. Meddig maradtok a szigeteken?

– Még egy hétig.

– Nos, akkor engedelmeddel, megkérem a kormányzónkat, lépjen kapcsolatba a Scotland Yarddal, hogy az ügyet hivatalosan rád ruházzák, s addig maradj, amíg dűlőre nem visszük.

Henry hamiskásan mosolygott. — Miféle ügyet?

– Nem Rossék ügyét — mosolygott vissza Ingham. — Ők kívül esnek a mi törvényhatóságunkon. A tiéd az eltűnt hölgy ügye lenne. Miss Sprague ügye.

Hallgattak egy sort.

– Első nagy hasznod, hogy nem ismernek — folytatta Ingham. — A Szent Márkon más nem, csak Anderson, Cranstone meg jómagam. Te vagy az eszményi angol turista, és meg is maradhatsz annak. Az én bajom éppen az, hogy ismernek, akár a rossz pénzt.

– Nem bánom — hagyta rá Henry. — Nem örülök éppen, de tekintettel Betsyre, elfogadom a megbízatást.

– Helyes — felelte Ingham kurtán, azzal felkelt, és az utasfülke alacsony mennyezete alatt meggörnyedten az órájára pillantott. — Fél tizenegy. Mindjárt fel is hívom a kormányzót, ő pedig hajnali ötkor telefonálhat Angliába ... Londonban tíz óra lesz akkor. Alkalmasint majd beszélne veled holnap. Andersonnal megüzenem, mikor és hol. Mostantól fogva azonban tisztelettel megkérlek, hogy senki ne lásson minket együtt. Egyébként köszönöm a figyelmet.

Ingham főfelügyelő kikászálódott a Szélvirág utasfülkéjéből, Tibbették pedig elnézték a tanyahajón és a hajóhídon ellejtő szálas árnyát a holdfényben.

– Nem bírnék a mérgemmel, ha nem Betsyről volna szó — jegyezte meg Emmy. — Elvégre nyaralni jöttünk!

– Ha nem Betsyről van szó — kontrázott Henry —, el nem fogadom a megbízatást.

John Colville csöndes, elgondolkodó embernek jellemezte az új kormányzót, Henry pedig — amint a sherryt szopogatta Sir Alfred Pendletonnal a régimódi, szellős kormányzósági palota fogadószobájában — tökéletesen egyetértett Johnnal. Rövid fehér gyakorlónadrágjához és fickándozó kék delfinekkel ékes, nyitott nyakú kincstári ingéhez ugyan férhetett szó, figyelmes arca és kerettelen szemüvege azonban egyetemi docensre vallott.

– A helyettes rendőrfőnök oly készséges volt — magyarázta katonás csengésű hangon —, mintha egy cseppet nem bosszantotta volna, hogy vasárnap reggel zavarom kérésemmel. Azzal búcsúztunk, hogy a lehetőségekhez képest minden anyagi támogatást adjak meg a munkájához. Ezek ugyanis nem éppen gazdag szigetek … Bizton remélem, igazgató úr, hogy segítségünkre lesz nem csupán Miss Sprague megtalálásában, hanem a szigetek kábítószerkérdésének megoldásában is. Talán van már haditerve hozzá?

– Van — felelte Henry. — Azonban mindjárt az első hadmozdulathoz pénzre lesz szükségem. A legközelebbi repülőgépen Miamibe szeretnék utazni a feleségemmel, hogy dr. Vandurennel beszélhessek. Egyebek közt fényképet szeretnék tőle Janet Vandurenről meg a vőlegényéről.

– Helyes — mondta rá Sir Alfréd, mintha jelessel jutalmazta volna a választ. — Semmi akadálya. Aztán mit tesz?

Henry elgondolkodott. — Azt az elképzelésemet eddig még Ingham főfelügyelővel sem ismertettem, hogy Rossékat különös okkal szemelték ki áldozatul.

– Talán mert a Vanduren-Marsham párhoz hasonlítottak?

– Nem mondanám. Nem is hasonlítottak, hiszen Miss Vandurennek meg kellett festeni a haját, és útitársat is kellett cserélnie, hogy a tessék-lássék hasonlóság meglegyen. Az ok inkább Rossék brit útlevele lehetett.

Sir Alfred nem értette. — Mi a brit útlevél haszna?

– Ingham főfelügyelő kifejtette, hogy a szigetek alighanem a kábítószer-kereskedelem lerakodóhelyei. A szállítmányok végső úticélja azonban az Egyesült Államok.

– Kétségtelenül.

– Eszerint a csempészeknek árujuk idehordásához alkalmasabb az amerikai útlevél, mert turistáknak nézik őket, márpedig a hatóságok nem szívesen zaklatják a turistákat. Az angol látogató ritkább, és jobban emlékeznének rá. — A kormányzó bólintott. — Az út második szakasza során azonban — magyarázta tovább Henry —, nevezetesen innen az Egyesült Államokig, a brit illetőség tetszik célirányosabbnak. Az amerikai vámhatóság a maga állampolgáraival könyörtelen, azonban a turistáknak ott is van becsülete. Mr. Ross állása kivált csábító lehetett.

– Hogyan?

– Ma reggel washingtoni barátaimmal beszéltem telefonon, és kiderítettem, hogy Mr. Ross nemcsak valóságos személy, hanem nemzetközi szervezet szolgálatában állván, diplomatavízumra is jogosult volt. Azzal pedig vámkedvezmények járnak. Martin és Cheryl Ross tehát, mint csempészek, virágeső közepette vonulhattak volna be az Egyesült Államokba.

– Eszerint úgy véli, hogy a Chermar inkább innen vitt szállítmányt, mintsem ide hozott volna?

– Talán hozott is — felelte Henry —, azonban brit irataiból mindenképpen arra következtetek, hogy az Egyesült Államokba tartott. Mint tudjuk, célját el nem érhette. Elképzelésem szerint, mikor Betsy megismerte Janet Vandurent, a pár éppen a rakományért szállt partra. Betsy a rakomány felvételének sikeresen gátat vetett, ezért a párnak fel kellett tessékelnie a hajóra, kivinni a nyílt tengerre és végezni vele. Utoljára a Chermartól is szabadulniuk kellett s vele együtt a Ross-féle iratoktól. Én csupán arra számítok, hogy újra próbálkozni fognak.

– Mármint visszajönnek a Szent Márkra?

– Kénytelenek vele. Rakományuk várja őket a szigeten. A lány ismét megfesteti a haját, a férfi leborotváltatja a szakállát … Utóvégre csak egy éjszakát töltöttek itt, senki nem ismerheti meg őket.

– Ehhez azonban új iratokra és más hajóra lesz szükségük — vetette közbe Sir Alfréd. — Két brit útlevelet nem olyan egyszerű szerezni errefelé.

– Szándékom — felelte Henry —, hogy megkönnyítsem a dolgukat.

– Meg? … Mire készül, Tibbett?

– Fiatalok, cserzettek és kajakosak talán nem vagyunk Emmyvel — bocsátotta előre Henry —, azonban brit mivoltunkhoz kétség nem fér. Ráadásul amerikai vitorlást bérlünk. Ha a mézesmadzagot szépen elhúzzuk az orruk alatt, méltán remélhetjük, hogy minket szemelnek ki áldozatul.

A kormányzó nem mosolygott éppenséggel — Henrynek az volt a sejtelme, hogy mosolyogni a padlásra jár fel —, azonban cérna száját igenis összeszorította, s a két sarka felfelé görbült. — Tetszik a terve. Nagyon tetszik, Tibbett. Gondolom, megfordult a fejében az is, hogy ha beválik, jelentős kockázatot vállal.

– Persze. Ezért kell felfegyverkeznem egyebek közt rövidhullámú adóval is, ami e pillanatban nincs a Szélvirágon. Ha a tervem beválik, a rendőrségnek és a partőrségnek szakadatlanul figyelnie kell a rádiót, és ha szükséges, nyomban cselekednie. Megbeszélné ezt az Egyesült Államok hatóságaival is, uram?

– Hogyne. Ők is éppoly szívesen kézre kerítenék a kábítószercsempészeket, akár mi. — Sir Alfred felkelt. — Háromkor indul repülőgép San Jüanba. Az éjszakát ott kell tölteniük, majd tovább Miamibe reggeli géppel utazhatnak. Estére visszarepülhetnek San Jüanba, kedden reggel pedig itt lehetnek. Értekeznie Ingham főfelügyelővel Anderson horgonymester közvetítésével kell, Ingham pedig nekem jelenti a fejleményeket. Sok szerencsét, Tibbett. — A kezét nyújtotta, majd szinte szégyenlősen fűzte hozzá:

– Szívesen tartanék magával. Nem Miamibe. A hajóútján.

Henry fejében emlék motoszkált. — Kormányzó úr, a második világháborúban nem a …

Sir Alfred pirongón nézegette a cipője orrát. — Buckmaster egységében szolgáltam — vallotta meg. — A franciaságom miatt, tudja … No, isten áldja, Tibbett.

Lionel Vanduren doktor zsilipesen rakott, fehérre festett faháza hívogatóan állt Miami módos kertvárosában a szakadatlan zöld pázsit közepén. A testes, őszes, marhabőrből szabottnak tetsző orvos maga nyitott kaput Tibbették csöngetésére. Szalvétát szorongatott, és magyarázatképpen elmondta, hogy korán ebédel — dél előtt volt még —, mert egykor operálnia kell.

– Szóval a repülőtérről telefonáltak — állapította meg szükségtelenül. — Jöjjenek be az ebédlőbe.

Ö maga ment előre, hellyel kínálta Tibbettéket, majd visszatelepedett az asztalfőre a hideg sonkájához meg a salátájához. — Miféle kegyetlen tréfa ez? — tudakolta tele szájjal. — Annyit mondanak magukról, hogy Tibbették, brit állampolgárok, és ha a szemük nem csalt, élve látták lányomat a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken. Hát nyissák ki jól a fülüket. Engem nem érdekel, kicsodák, hová valósiak, tiszteltetem a királynéjukat. Janet lányom meg a vőlegénye az Isabellával együtt odaveszett az Exuma-szorosban. Meglehet, tűz ütött ki a fedélzeten. A feleségem belebetegedett … Máig anyjánál lábadozik Angliában … Nem leszek bolond, nem izgatom mindenféle kósza hírrel, hogy a lányát látták. Értik?

– Miss Betsy Sprague-ot ismeri, doktor úr? — érdeklődött Henry.

– Azt a vén szatyrot, aki a nyakunkra telepedett vagy öt-hat éve? Celiának azt a lüttyő tanárnőjét Angliából? Hajjaj. Hát vele mi újság?

– Mennyire ismerte Betsy Janetet?

– Hogy mennyire? Honnét tudjam? Vagy hat éve, mondom, itt lakott jó darabig. Hát ismerhette.

– Mert megismerte a lányát az Isabella fedélzetén a Szent Máté kikötőjében még januárban. Azon a napon látták az Isabellát utoljára.

– Tudom. — Az orvos beletörölközött a szalvétába, és kanyarított egy darab sajtot. — Megírta az öreglány Celiának. Az a levél is jókor jött. A posta lassan jár, hát épp aznap hozta, hogy a partőrséget

riadóztattuk.

– Már telefonon előrebocsátottam, hogy valaki állítólag látta Janetet a múlt héten Szent Márk szigetén. Ez a valaki Betsy Sprague volt.

Csend támadt. Az orvos kenyér után nyúlt, foga belevásott a sajtba.

Emmy törte meg a csendet. — Nem érti talán, doktor úr?

– Dehogynem — hangzott a sajttal tompított válasz.

– Vagy nem érdekli?

Vanduren Emmyhez fordult, és nyelt egyet. — Eltalálta, hölgyem. Nem. Azt is megmondom, miért nem. Az a vén szélkelep már hat esztendeje se volt eszénél. Amit az összehordott a suvadásokról meg az annodacumalitikus mészkőképződményekről, meg az ingyen kábítószerosztásról, az nem közönséges.

Hát ennek a futóbolondnak higgyem el, hogy Janetet látta?

– Amikor januárban Szent Máté szigetén beszélt vele, Janet szőke volt. Múlt héten azonban már állítólag feketére festette a haját.

– Na tessék — horkant fel Vanduren doktor. — Mondom, hogy mást látott. Ha csinos fiatal lányokat állítanak elébe, az meg nem mondja, melyik melyik.

– Tehetnénk egy próbát — ingatta Henry a fejét —, de már késő.

– Hogyhogy késő?

– Miss Sprague a hajójára szállt azoknak, akikben a lányát meg a vőlegényét ismerte fel.

– Már azt ne találja mondani, hogy Edet is megismerte.

– Januárban talán Eddel is találkozott, de ez a vőlegény mintha más lett volna, mint a januári. Elég az hozzá, Betsy ezzel a fiatal párral szállt a motoros cirkálójukra, és azóta egyiküket sem látták. A hajót éppen körözik.

Vanduren doktor érdeklődése mintha megéledt volna. — Mit firtatja maga ezt a dolgot, Mr. Tibbett? — kérdezte gyanakvóan.

– Ismertük Miss Sprague-ot — felelte Henry. Aggódunk érte. A Karib-tengeren nyaraltunk, így aztán, mikor Betsy megismerte vagy megismerni vélte a lányát, nyomban telefonált nekem. De aztán nemhogy elfoglalta volna helyét a repülőgépen, s hazarepült volna Angliába, felszállt a motoros cirkálóra, és eltűnt.

– Miféle motoros cirkáló ez? — tudakolta Vanduren hosszas hallgatás után. — Kinek a tulajdona?

– Chermar a neve, a washingtoni Martin és Cheryl Ross tulajdona.

– Rosséké? Martin Rossé? Csak nem azé az angol fiúé, aki Neil Stockley lányát vette el?

– Honnan tudjam — vont vállat Henry. — Lehetséges. Annyit tudok, hogy Mrs. Ross floridai, Mr. Ross pedig angol állampolgár.

– Eszes ügyvéd volt szegény Neil. Szívroham vitte el hatvanhat éves korában. Cheryl lánya meg hozzáment ehhez az angolhoz. Celiát is meghívták az esküvőjükre.

– Vettem egy Miami Herald-ot a repülőtéren, de meg sem néztem jóformán. Talán megtalálja benne, mert a partőrséget szombat este riadóztatták.

Vanduren doktor szinte kitépte az újságot Henry kezéből, és izgatottan forgatta. Egyperces böngészés után felkiáltott: — Te jó Jézus! Itt van e! „A partőrség eltűnt jachtot keres. Mr. és Mrs. Martin Ross motoros cirkálóját, a Chermart hiába várták az Amerikai Virgin-szigetekhez tartozó Szent Tamáson. Mrs. Ross a Miami Beach-i illetőségű néhai Neil Stockley lánya, aki..." Feltekintett, és vizsga szemmel méregette Henryt. — Hát ez mi?

– Attól tartok, újabb vitorlásszerencsétlenség, doktor úr. Ismerte a lánya Rossékat? — kérdezte Henry némi hallgatás után.

– Együtt jártak iskolába Cheryllel. Akkoriban barátkoztak is, de mikor Neil meghalt, és Cheryl felment dolgozni Washingtonba, meglazult a kapcsolatuk. Mindannyiunkat meghívtak az esküvőjükre, de elmenni csak Celia mehetett. — Összevonta a szemöldökét, és újból rámeredt Henryre. — Mit ért mindebből, mondja?

– Érthetek belőle mindenfélét. Ha meggondolom, mennyire biztos volt Betsy a dolgában, akkor vagy Janet játszotta Cheryl Ross szerepét hat hónappal azután, hogy a halálát jelentették, vagy Cheryl Ross játszotta Janet szerepét már januárban.

– Ez hülyeség.

– Talányos ügy — hagyta rá Henry. — Lehetségesnek látszik mégis, hogy Miss Sprague hat év múltán nem ismerte meg Janetet, inkább csak elhitte, hogy akit az Isabella fedélzetén lát, az nem lehet más. Hat hónap azonban rövidebb idő, és Miss Sprague igen erősítette, hogy a két nő egy személy. — Henry hallgatott egy pillanatig, majd előállt a kérésével. — Van-e olyan fényképe a doktor úrnak Janetről, amelyet ideadhatna, hogy továbbítsam a Tengerre Tekintő Brit Szigetek rendőrségének?

Vanduren keltében majd fellökte a széket.

– Nincs.

– Készíthetünk róla másolatot — békítette volna Emmy —, s nyomban vissza is küldjük…

– Azt mondtam, nincs. Mégpedig azért, mert nincs.

– Egy se?

– Egy szál se. Celia műve volt … Mikor … összeroppant, ragaszkodott ahhoz, hogy Janet minden képét elégessük a házban, még a negatívokat is. A pszichiátere azt tanácsolta, hagyjak rá mindent. Nem mintha szívesen tettem volna … de … — Befejezésül felvonta hatalmas vállát.

– Bizonyos, hogy véletlenségből sem maradt meg egy? — firtatta Henry.

– Ha megmaradt, csakis a véletlen műve, Mr. Tibbett. …

– Ha megnézhetnénk az íróasztalát, vagy ahol a fényképeket tartani szokta …

Az orvos elhúzta a száját. — Mintha gyanús volnék maguknak — jegyezte meg. — Nem örülök.

– Kedves doktor úr — nyugtatta meg Henry —, lehetséges az is, hogy lánya az emlékezetét vesztette, de él. Az csak nem volna ellenére, ha a rendőrség megtalálná?

– Hát keressék. Felőlem. Már megmondtam, hogy a tudomásom szerint minden fényképét elégettük.

Azzal kiballagott a hallba. Henry és Emmy nyomon követte, így jutottak egy kicsiny és rendetlen dolgozószobába a ház végében. Vanduren elkezdte nyitogatni régimódi íróasztalának fiókjait. Az egyikben találtak is egy csomó pillanatfelvételt

– Legtöbbje középkorú szőke asszonyt mutatott, nyilván a feleségét. Fiatal szőke lányról készült kép nem került a kezükbe. Már abbahagyták volna a kutatást, amikor Emmynek egy esküvői képen akadt meg a szeme. Fekete hajú, jóképű menyasszony— vőlegény állt rajta, és a hagyományos lakodalmi tortaszegés szertartását nevették. Írtak is a kép hátára: „Kár, hogy nem jöhettetek. Legközelebb ti következtek Eddel! Sok csók, Cheryl és Martin."

– Rossék! — kiáltotta Emmy. Vanduren rápillantott a fényképre. — Ők hát, Cheryl küldte Jannek.

– Elvihetem? — kérdezte Henry. — Segítségünkre lehet.

– Hogy elviheti-e? — visszhangozta Vanduren.

– Mit kezd vele? Ha jól értem, visszautazik Angliába.

– Megmutatnám a Szent Márkon a rendőrségnek. Bár nekem úgy is jó, ha elküldi nekik.

– Nem vesztem meg, hogy a rendőrséggel levelezzek …

– Akkor hadd vigyem el én.

Vanduren doktor percnyi hallgatás után ráállt. — Vigye, nem bánom.

– Köszönöm — mondta Henry, s az órájára pillantott. — Indulnunk is kell, hogy még elcsípjük a repülőgépet. Bocsásson meg a zavarásért, doktor úr, de úgy gondoltuk, tudnia illene …

– Értem. Figyelmesek.

Vanduren doktor barátságosabban kísérte ki Tibbettéket, mint ahogy fogadta őket. Egy dologban mégis hajthatatlan maradt.

– Visszamennek Angliába. Celia is ott van. Meg ne tudjam — kötötte a lelkükre —, hogy megkeresik. Erről a hírről nem szabad hallania. Egy árva szót sem. Fölépülőben van, s az effajta hiú reménység összeroppantaná újból. Értjük egymást?

A kapuban Henry megfordult, és rászegezte szemét az orvosra. — Élt Janet kábítószerrel, doktor úr?

Vanduren doktor egyszerre kivetkezett az udvariasságából. — Takarodjanak a házamból! Pimasz népség!

Henry és Emmy délután felszállt a Puerto Ricóba tartó repülőgépre. Az éjszakát a reptéri szálló személytelen kényelmében töltötték, majd a reggeli nyolcas helyi járattal visszajutottak a Szent Márkra.

HATODIK FEJEZET

Fél kilenckor már ott álltak a vitorlásklub előtt. Amint a horgonymesteri iroda előtt elmentek volna, Anderson fölnézett, és beintette őket.

– John Colville többször is kereste, Mr. Tibbett. Azt kéri, hogy hívja, amint megérkezik. Tessék, az én telefonom.

– Henry? — John Colville jól hallható hangjából zavar érződött. — Hol az istenben jártál tegnap? Azt hallom ...

Anderson szorosan rendezgette apró zászlóit a vitorlásklub kikötőjének helyrajzán. Henry úgy döntött, hogy nem bocsátkozik kockázatokba. — Ó — mondta —, csak Puerto Ricóba ruccantunk át egy napra.

– Itt pedig furcsa dolog történt — jelentette John.

– Ugyan mi?

– A tegnapi posta két levelezőlapot hozott Betsytől. A Szent Márkról. Egyet nekünk, egyet nektek. Szombaton adták fel mind a kettőt.

– Mit ír? — Henry óvatosan kiszűrte hangjából a meglepetést.

– Egy pillanat, hozom mindjárt.

– Mit akar John? — tudakolta Emmy.

Henry rátette kezét a kagylóra, úgy válaszolt. — Levelezőlapokat kaptunk, azokat olvassa be.

– Aha. — Emmy csalódottan elfordult.

– Itt vagyok, John. Olvasod?

– A mi lapunk a Mango-öbröt mutatja, amit naponta látunk amúgy is, s a szövege ennyi: „Köszönöm mindkettőtöknek a csodálatos vakációt, Betsy." A tiéteken a Szent Márk-i vitorlásklubot látom. Ennek a szövege egy kicsit bonyodalmasabb. Hallgasd csak: „Tévedtem, nem Janet. Ez a Ross házaspár. Ebédelni hívnak a hajójukra. Remélem, nem késem le a járatot. Ha mégis, értesítsétek Celiát. Betsy." — Nos, mit szólsz? — kérdezte John egy pillanat hallgatás után. — Hogy adhatta fel a Szent Márkon szombaton, két nappal azután hogy ... — Mondd, idejuttatnád a lapokat?

– Miért ne? Rábízom Morleyra... ő holnap úgyis átmenne a Büszkeségen.

– Nem tennéd-e meg, hogy magad hozd át ma?

– Máma? — John meghökkent. — Hát ... lehetséges éppen. Az új szárnyat akartam volna festeni, de ha annyira fontos ...

– Én pedig beszélni szeretnék veled. A vitorlásklub kikötőjében leszünk, a Szélvirág fedélzetén.

– Meglepetten hallottam Andersontól, hogy nem indultatok útnak. Mit kerestetek mégis Puerto Ricóban?

– Majd elmondom ebédnél.

Emmy visszament a Szélvirágra, Henry pedig Bob Harrisont kezdte kajtatni, mert gyanította, hogy ha Betsy rábízta valakire a levelezőlapjait, akkor alighanem erre a tisztességes, tenyeres-talpas angolra. Henry nem a tanyahajó környékén lelte meg bérhajóival való foglalatoskodása közben, hanem kicsiny javítóműhelyében, ahol éppen a maga hajóján, a Márk Elsőn babirkált. Szinte örült is, hogy kibújhat a motorházból egy beszélgetésre.

Henry azzal kezdte, meghosszabbíthatná-e a Szélvirág-bérletét legalább egy héttel, mivel kiderült, hogy nem kell visszasietnie Angliába. Bobot boldoggá tette az ajánlat.

– Ez a mi uborkaszezonunk, kérem — magyarázta. — A hajó gazdája nem is utazik le november előtt. A hosszabbítás felől persze értesítenem kell, de hogy ő se bánja majd, annyit megmondhatok. Hajónak nem tesz az jót, ha hónapokig himbál a horgonyzóban.

– Igaz — mondta rá Henry. — Akkor volna még valami. Egyik ismerősünk, idős angol hölgy, itt járt a vitorlásklubban múlt csütörtökön, és képes levelezőlapokat nyomott a kezébe valakinek, hogy tegye postára. Nem talán ... ?

– Az angol hölgy? A képeslapokkal? De bizony engem fogott meg. Jöttem éppen kifelé a tanyahajóról, hogy indulok haza ebédelni, ő meg egy fiatal párral tartott befelé a hajóhídon. A nyomukban ment, hát megállt egy pillanatra, a kezembe nyomta a lapokat, és megkért: „Ugyan dobja be a postaládába ezeket. Bélyeget ragasztottam rájuk." Nem is tudom, mit mondjak... Mintha szökésben lett volna! Talán nem akarta késleltetni a fiatalokat? Aztán csak látom, hogy szedik a horgonyukat, Most meg jön a híre, hogy nem találják őket. — Bob megrázta deres fejét. — Keserves. Bár remélem, az idős hölgy nem volt a fedélzeten.

– Bizony rajta lehetett — válaszolta Henry. — Szóval aztán bedobta a lapokat?

– Be, be — bizonykodott —, csak éppen elfelejtkeztem róluk szombatig. Hazamentem ebédelni, és beszúrtam a bögrék közé a konyhában. Szombat reggel látom csak, hogy ott vannak. Gondoltam aztán, képeslapnak sose sietős annyira, igaz?

– Honnan tudta, melyik hajóra száll az angol hölgy?

– Onnan, hogy Mr. Ross-szal váltottunk már szót. Odajött hozzám, épp így dolgoztam valamelyik hajón akkor is, és kérdezte, ajánlanék-e javítóműhelyt, mert valami hiba van a hajójával. Mondom neki, fáradjon ide vele, megjavítom én. Még köszönte is ... Csak az a fura — tette hozzá —, hogy aztán nem jött a hajóval. Fogta, s már itt se volt. Hát hiába.

Henry kinyitotta a repülőtáskáját, és kivette belőle az esküvői képet. — Megismeri őket? — nyújtotta oda Bobnak.

Bob nézte a képet jobbról, nézte balról, de csak a fejét rázta. — Nem én. Kik ezek?

– Mr. és Mrs. Ross.

– Hát ha úgy nézem ... — mosolyodott el Bob. — Elvégre az asszonyt sose láttam, Mr. Ross meg, mire ideért, szakállat eresztett. — Újból rásandított a képre. — Lehetett ilyen éppenséggel a szakálla nélkül. Meg nem mondanám. Egyszer láttam csak, akkor se tovább egy pillantásnál. — Majd Henryre emelte derűs tekintetét. — Csak nem a hajó vesztén tetszik bánkódni? Megkerül az! Talán a rádiója romlott el. Vagy a motorja, amivel a baj volt? — Mintha zavarban lett volna. — Ugye hamarosan elindulnak a kedves feleségével a Szélvirágon?

– Persze — nyugtatta meg Henry. — Csak tegnap át kellett mennünk Puerto Ricóba, így aztán elnapolódott a vitorlabontás. Hanem holnap ...

– Akkor nincs baj. Szerencsés utat, tisztelettel. Emmy kávét főzött a Szélvirágon. Henry lement a fülkébe, és elmondta Emmynek, miféle képeslapokat kapott John.

Emmy megörült. — Szóval nincs Betsynek baja! Csak hát hol lehet?

– A lapok épp nem azt mondják, hogy semmi baja. Itt kerültek a postaládába szombaton.

– Lehetetlenség!

– Miért? Betsy a lapokat Bob Harrison markába, nyomta, amint a tanyahajón a Chermarra igyekezett az állítólagos Ross házaspár nyomában. Megkérte Bobot, hogy dobja be neki a postaládába, Bob azonban megfeledkezett róluk szombatig.

– Eszerint a lapok nem mondanák semmit — állapította meg Emmy kedvetlenül.

– A Colville-ének szóló valóban nem több a köszönetnél. A másik már beszédesebb.

– Azon mit ír?

Henry elmondta neki. — Tehát mégis csalt a szeme? — állapította meg Emmy leverten.

– Nem hinném. Majd megtudjuk, mert John átjön a Büszkeségen, és hozza a lapokat. Addig viszont beszélnem kell Inghammel, és a számodra is volna egy leckém.

– Leckéd?

– Az. Vissza kellene menned a Karib Kincses Kuckóba megtudni, mondott-e Betsy valamit az eladónőnek, kinek-minek veszi a képeslapokat.

– Megpróbálhatom.

– Egy óra múlva itt találkozunk — búcsúzott Henry. Kiugrott a hajóról, és megindult a horgonymester irodájának azzal, hogy telefonál.

– Ingham főfelügyelő? Itt Henry Tibbett. Beszélnem kellene veled. Szeretnék továbbá egy telefonbeszélgetést kérni ... — Henry elhallgatott, amint egy vörös hajú, texasira valló beszédű fiatalember nyitott be, és nagy hangon tudakolta, honnan keríthetne jeget. A felvilágosítás birtokában sem állt tovább, hanem a sziget valamirevaló éttermei iránt érdeklődött.

– Igazán összeszaladhatnánk már egyszer, pajtikám — vette fel a fonalat Henry. — Ugorjak át hozzád, azt mondod?

Ingham értett a szóból. — Megrohantak?

– Olyasformán. Nem akarnék zavarogni, de ...

– A hivatalom hátsó kijárata a Nyugati utcára nyílik. Cégtáblája nincsen. Az Annie-féle vegyesbolttal szomszédos. Mikorra várhatlak?

Henry szeme az ifjú amerikain volt, mert úgy látta, kérdezősködésének nem akar vége-hossza lenni. — Hát a fene tudja, talán egy-két nap is beletelik. Na szevasz, pajtikám.

Amikor letette a kagylót, megkérdezte Anderson-tól. — Mennyivel tartozom a telefonért?

– Tíz centtel, kérem alássan. — Andersonnak a szeme sem rebbent, amint a tíz centet zsebre tette, és visszafordult a tájékozatlan amerikaihoz. — Mondom, a Zöld Teknős különlegessége a tengeri konyha ...

Henry kifordult az irodából, leintett egy taxit, és címül az Annie-féle vegyesboltot adta meg. Tíz perc múltán benn ült Ingham főfelügyelőnél.

Inghamet láthatóan mulattatta a bújócska. — Ki volt az a szörnyeteg, aki a beszélgetésünket zavarta?

Henry elvigyorodott. — Vörös, fiatal és amerikai. Talán nem is akart egyebet, mint jeget venni és megebédelni a parton — tűnődött el —, csak az a telefon akár a piacon lenne. Hát figyelj ide.

Henry röviden összefoglalta kihallgatását a kormányzónál, elmondta, hogyan járt Floridában, végül John Colville-lal és Bob Harrisonnal folytatott beszélgetését ismertette. Kifejtette elméletét is, amelyet újabban annyi minden megerősített.

Ingham révülten hallgatta, végül megszólalt: — Igazad lesz, azt hiszem. Vissza kell térniük.

– Hogyan érkeznek, ha visszatérnek, az a kérdés.

– Hogyan? Hajón, repülőgépen … Mint afféle turisták.

– Nemigen. Az érkező turista bejelentőlapot tölt ki, s az a határőrségnél marad. Egy szelvényét megkapja ugyan, azt viszont távozáskor kell beszolgáltatnia.

– Igaz.

– Ez a társaság azonban, ha megy, más iratokkal menne, mint amilyenekkel érkezett.

– Eszerint — elmélkedett Ingham — vitorláson kell hogy távozzanak kiszemelt áldozataikkal. A gyilkosságnak, azaz a személyazonosság-váltásnak nyílt tengeren kell történnie.

– Ez az — hagyta helyben Henry. — A gyilkos csempészek tehát a határőrség megkerülésével érkeznek a szigetre. Lehetséges ez?

– Hogyne — válaszolta Ingham némi zavarban. Hajóról csónakba szállhatnak és kievezhetnek, lehetőleg hajnalban, valamelyik elhagyott partszakaszra. Azt hiszed, beportyázhatja a Tengerre Tekintő Brit Szigetek minden partját néhány szál emberünk?

– Nem, persze. Nézzük, ha egyszer már itt állnak a parton. Mihez kezdenek akkor?

– Hogyhogy mihez?

– Hol ütik fel a sátorfájukat, amíg az áldozataikat kipécézik? Szállodába nem jelentkezhetnek be, még akkor sem, ha van hamis útlevelük.

Ingham elgondolkozott. — Most értem a kérdést. A szálloda portása nyomban látná, hogy az útlevélben nincs belépőpecsét, és hiányzik a bejelentőlap szelvénye is. — Tovább töprengett. — Kinn táborozzanak a parton? Azt nem, mert a sátorverőknek nem vagyunk barátai, és folytonos igazoltatásban van részük.

– Én azt ajánlanám nekik, hogy barátaiknál húzódjanak meg — segítette ki Henry.

Ingham az asztalra csapott. — Hát persze! Hiszen a cinkosaik itt élnek helyben! S hogy azok kik? Először is meg kell tudnunk, lakott-e idegen valakinél abban az időben, amikor a Chermar …

– Nem jó — akasztotta meg Henry.

– Nem-e? Miért?

– Mert ide már Rossék nevén érkeztek hajóstól. A személycsere valahol a legutóbbi kikötési helyükön történhetett … talán a Brit Virgin-szigeteken.

– Eszerint volnának cinkosaik ott is?

– Nem szükségképpen. Jusson eszedbe, hogy Cheryl Ross régi barátnője volt Janet Vandurennek. Janeték, ha a határőrség megkerülésével érkeztek is, szállhattak egyenesen Rossék hajójára. Nézzük azonban, mihez fognak legközelebb. Egyszer már itt álltak hajnalban valamelyik parton. Hogyan hagyják el a szigeteket?

– Elvitorláznak új barátaikkal, megölik őket, aztán …

– Igen ám, csakhogy a hajónak meg a rajta utazóknak ki kell jelentkezniük.

– A helyes eljárás persze ez lenne — legyintett Ingham türelmetlenül —, azonban elhiheted, hogy hajók jönnek-mennek itt folyton, s az irataik nincsenek rendben. Húsvétkor is, mikor a Szent Márkon horgonyzó hajókon szúrópróbát tettünk …

– Elhiszem, elhiszem. Azonban a mieinknek fontos, hogy irataik a legnagyobb rendben legyenek. Ha a hajó két fővel bejelentkezett, ugyanazon két fővel ki is kell jelentkeznie. — Eltöprengett a megoldáson. — Azt hiszem, megvan. Akármelyik vitorlás megteheti, ugye, hogy az itteni határőrségnél jelentkezik be, aztán átmegy Szent Mátéra kijelentkezni?

– Meg, persze.

– Akkor ehhez folyamodnak. Elragadó új barátaik, mármint akik a hajót elragadni készülnek, ráveszik a jámbor vitorlázókat, hogy tegyenek körutat a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken. Ehhez nem kell kijelentkezniük. A gyilkosságot a szigetek vizein követik el, a tetemeket a tengerbe dobják. A gyilkos pár ezek után egy másik szigeten jelentkezik ki a hajóval. Ott a határőr tiszt nem ismerheti meg őket, a személycsere éppen ezért felfedezetlen marad.

– Bizony lehetséges — állapította meg Ingham kedvetlenül. — Nem szolgál örömömre, hogy a

vizeinken turistákat gyilkolnak.

Henry mintha meg sem hallotta volna. — A Chermar mindenképpen más ügy.

– Tessék?

– A lánc megszakadt. A Chermar úgy hagyta el a Szent Márkot, hogy sem a határőrségen, sem a vámnál ki nem jelentkezett, majd eltűnt. A láncot pedig Betsy Sprague szakította meg.

– Szó se róla — sóhajtotta Ingham. — Szerencsétlen vénlány véletlen belebotlott a …

– Azt már nem — torkolta le Henry.

Ingham meglepetten nézett rá. — Nem értem!

– Betsy nem akármilyen vénlány — kelt a védelmére Henry. — Esze is, szíve is a helyén volt. Ha egyszer megismerte Janet Vandurent, tudta azt is, hogy a Chermarra szállnia veszedelem. De ő mindjárt az étteremben döntött. Ha nem hajlandó velük hajóra szállni, az ál-Rossék aligha hurcolhatják magukkal. Kiszaladhatott volna az étteremből, hogy neked telefonáljon. De te vajon hittél volna neki? Szégyenkezve vallom meg, hogy én magam sem hittem a történetét.

– Igaz, ami igaz — ingatta a fejét Ingham —, elég hihetetlen.

– Aztán amíg téged előkerít, a Chermar régen felvonja a horgonyát, és elszelel. A rakomány felvételét más párra kell a fejeseknek rábízniuk, és Janet Vandurent meg a barátját vagy eltüntetik a süllyesztőben, vagy más körzetbe helyezik át őket. Annyi szinte bizonyos, hogy mi többet nem találkozunk velük. Betsy, igaz, azt is megtehette volna, hogy szépen visszautazik Angliába, és kiveri a fejéből ezt a históriát. Őt azonban más fából faragták. Megismerte Janetet, hazugságon kapta, és attól fogva ráakaszkodott … Mintha valami csöpp puli nem akarta volna ereszteni a bikát. Közben hagyott nekünk is nyomot elegendőt. A képeslapokat nyilván ott írta meg az asztalnál Janet szeme láttára. Majd Bob Harrisonra bízta a feladásukat, s ha ő el nem felejtkezik róluk szombatig …

– Mit írt valójában? — vetette közbe Ingham.

– Mikor írta, már beszéltünk telefonon, azért tudta, hogy megértem virágnyelven is. Megírta, hogy Janet Vanduren Cheryl Ross néven fut. Megírta a hajó nevét. Megírta, hogy hajóra száll velük, és megtörténhet, hogy nyomtalanul eltűnik. Egyetlen emléktárgyát a vízbe dobta. Némi szerencsével meg is találtuk. S még valamit írt, hanem azt nem érem föl ésszel.

– Mondd, kérlek.

– Kioktatott, hogy ha eltűnne csakugyan, keressem meg Janet anyját, az ő régi tanítványát. Ezért kellene most Angliába telefonálnom, mégpedig nem nyilvános helyről. — S már nyúlt is Ingham készülékéért. — Megengeded?

– Parancsolj. A központunktól kérd a londoni központot.

– Londonban délután fél öt lehet ilyenkor — számolt Henry. — Reynolds még benn lehet, ha ugyan nincs terepen.

– Tiszteltetem — vetette közbe Ingham főfelügyelő.

Derek Reynolds felügyelő, Henry helyettese a Scotland Yardnál tudott már főnöke új megbízatásáról, és jóakaratúan meg is nyugodott abban, hogy szabadságát a visszaérkezéséig elnapolja. A tengerentúli telefonhívás sem lepte meg.

– Mrs. Celia Vanduren? — ismételte a nevet. — Nem tudsz felőle közelebbit, csak annyit, hogy Shropshire-ben időzik … Nem baj, megtaláljuk. Anyjánál, egy Dobson nevű idős hölgynél… Jegyeztem … Mit tegyek, ha előkerítettem?

– Mindenekelőtt velem tudasd — felelte Henry. — Azaz Ingham főfelügyelővel. Igen, ő az. Tiszteltet ő is. A Szent Márk rendőrkapitányságán, igen … Azt szeretném, ha Mrs. Vanduren nem tudna a tapogatózásról, de meg kellene tudni, mióta időzik anyjánál … milyen a lelkiállapota, azaz nem zavarodott-e kissé, s ha igen, beszélik-e az okát. Ha pedig … — Henry habozott, mert érezte, hogy

amit mondana, érzelgősen hangzik majd. — Ha pedig énvelem történne valami, hogy a nyomozást nem folytathatom … nem bánom, kinyírnak … magad menj el Mrs. Vandurenhez, és tudasd vele, hogy alapos gyanúnk szerint lánya él, és a Karib-tengeri kábítószer-csempészetben tevékeny, majd kérdezd meg, hajlandó-e együttműködni velünk olyan ügyben, amelynek a lánya mindenképpen részese, de meglehet, a férje is. Tudasd vele, hogy Betsy Sprague … es-pé-er-a … ez az … hogy Betsy Sprague ráakaszkodott a csempészekre, szinte bizonyosan elemésztették, és hogy a lánya felőli hírt Betsy akarta tudatni vele. Azonban ne, nyomatékosan kérlek, ne tudasd vele mindezt, csupán ha Ingham főfelügyelőtől azt hallod, hogy meghaltam vagy eltűntem. Egyébként puhatolózva szerezd a híreket, és tudasd velem Ingham által. S még egy dolog.

– Igenis?

– Tudd meg, van-e Mrs. Vandurennek fényképe a leányáról Angliában.

– Megpróbálom.

– Milyen az idő Londonban?

– Esik.

– Akkor inkább nem is bosszantlak azzal, hogy ecsetelem, itt milyen. Mindent jegyeztél?

– Mindent. Hamarosan jelentkezem. A legjobbakat.

Henry letette a kagylót, és Inghamhez fordult. — Derek Reynolds tiszteltet, és hívni fog, amint tud valamit. Ami az énvelem való kapcsolatot illeti, jobb lesz, ha John Colville-nél keresel a Szent Mátén a Vasmacskában. Nem ugorhatok be hozzád minden szíre-szóra.

Emmy előbb visszaért a Szélvirágra. — Újra beszéltem a lánnyal — jelentette. — Alighanem hibbantnak néz. Emlékezni csak arra emlékszik, hogy Betsy azért vett lapokat, hogy a barátainak mutogathassa … Vett egy csomót, leginkább a Szent Mátéról, aztán meggondolta, visszafordult, és kettőre bélyeget is kért.

– Angliába szólót?

– Nem. Helyit.

Henry elgondolkodott. A Kuckó ajtajából az éttermet látni vajon?

– Látni bizony. Az ajtaja az udvaron át egyenesen az ivójára néz.

– Betsy ravaszabb és bátrabb volt a kelleténél — sóhajtotta Henry. — Inkább az irháját mentette volna, s hagyta volna az ügyet a fenébe.

– Először megismerte Janet Vandurent a feketére festett hajával — foglalta össze Emmy. — Aztán visszafordult a Kuckóba, megvette a két bélyeget, majd téged hívott telefonon. Végül odament Janethez meg a fiatalemberhez, és leszólította őket. Eddig értem. De mi tette ilyen gyanakvóvá?

– Te talán nem volnál gyanakvó, ha egy fél éve holttá nyilvánított valakit ismernél meg festett hajjal, s tudnád, hogy a családjának sincs híre felőle?

Tibbették még Betsy gyanújának okait hány forgatták, amikor John Colville megérkezett. Belépett a fedélzetre, és két töredezett képeslapot szedett elő a rövidnadrágja zsebéből.

– Nesztek — mondta bevezetés nélkül. — Ez a tietek, ez a mienk. Betsy kézírása kétségtelenül, összehasonlítottam a Margaretnek írt levelével.

– Nem kétséges — mondta Henry. — Maga adta oda Bob Harrisonnak, hogy tegye postára, mielőtt a Chermarra szállt volna.

– A Chermart pedig javában keresik. Hallottam rádión.

Henry sietősen elmondott mindent, ami eddig kiderült, majd megkérdezte: — Ugye jól ismered a parti vizeket, John?

– Meglehetősen.

Emmy befordult a csöpp konyhába, hogy készíti az ebédet.

– Akkor gondold meg jól — faggatta tovább Henry. — Mondjuk, te vagy Janet Vanduren.

Cheryl Rosst kell játszanod a Chermaron. Veled a cinkosod is. Egyszer csak Betsy Sprague rád ismer. A hajóra csalod ebédelni, és biztatod, hogy még elkaphatja a repülőgépét Anglia felé. Tudod azt is, hogy ki kell purcantanod, és a küldetésednek lőttek. Rád vár a Chermar elsüllyesztése. Téged magadat majd az anyahajó felvesz. Hogyan intéznéd el mindezt?

John elgondolkodott. — Itt a vitorlásklub révjében semmiképpen nem ölném meg Betsyt. Inkább azt ajánlanám, tegyünk egy sétautat a szigetek közt, amíg az ebéd elkészül. Ilyen erős motorossal, mint a Chermar, elvben vissza is érhettek volna a repülőgép indulásának idejére. Vagy egy jobb ötlet. A repülőtérnek is van horgonyzója. Azt ajánlanám Betsynek, hogy ebéd után mindjárt ott teszem ki.

– Helyes válasz — dicsérte Henry. — Hát aztán?

– Mit gondolsz, ki vagy te, Szókratész?

Henry elmosolyodott. — A kérdve kifejtő módszer az övé valóban. Engem azonban nem az érdekel, hogyan jutsz az egyik lépésről a másikra. Tehát-mit tennél aztán?

– Kisiklunk a révből, és amint a vitorlásklub tisztes távolban van, a bájos pár izmosabbika elintézi Betsyt. Törékeny vénség, nem kell sok neki.

– Hát aztán?

– El kell süllyeszteni a hajót.

– A sziget környékén? Fényes napvilágnál?

– Vagy úgy — hökkent meg John. — Értem már, hova lyukadnál ki. Nem, azt észrevennék. Nyílt vízre kell kijutni, ahonnét nem látszik szárazföld, de ott is lehetőleg sötétben történjék a süllyesztés.

– Mégpedig a tetemmel a hajó gyomrában?

– Nono ... Az nem lesz jó. Csakugyan, inkább addig megmaszlagolnám Betsyt, és ha a partőrség rocsója netán megállít, ráfoghatom, hogy alszik. A süllyesztésnél pedig Betsy süllyedhet a hajóval. Ha kiemelik, benne találják, de erőszak nyoma nélkül.

– Igaz — bólintott rá Henry. — Hát veled mi lesz?

– Énvelem?

– Mármint Janettel. Meg a barátjával. Ki ment meg benneteket?

– Nem az anyahajónk?

– Az honnan tudja, merre jártok?

– Nem találkozunk ... de fenét, hogy is? Találkozónk megbeszélve nem is lehet, hiszen a Chermarnak kábítószer-rakományával útban kellene lennie az Egyesült Államok felé.

– Ez az — mondta Henry. — Te pedig eltértél a menetrendtől. Ezt hogy ütöd nyélbe?

– Hogy is ... Hát érintkezést keresek az anyahajóval.

– Mégpedig rádión — vágott elébe Henry, mert eszébe jutott Anderson magyarázata. — Csakis. A Chermarnak lehetett URH-adóvevője.

– Nyilván. S még azon délután vagy este működni kezdett.

– Hogyan juthatnánk a csütörtöki adásuk nyomára?

– Sehogy — vágta rá John. — A hajók közti vagy a hajó és part közti URH-üzenetváltásokat senki nem jegyzi. Az üzenetek legtöbbje találkozó megbeszélés valamelyik horgonyzóban vagy asztalfoglalás egy parti étteremben.

Emmy kidugta a fejét a konyhából ... — Emlékszem, volt egy „Szabad a vásár”-nak nevezett óra a magánüzenet-váltások számára. Egytől kettőig, igaz? Még jegyeztem a Vasmacskában a foglalásokat régebben.

– Annak már vége — mondta John. — Hajók is, partiak is a rövidhullám tizenhatos hosszán közvetítenek. Rövidhullámú adóvevőhöz viszont engedély kell, és kötelező naphosszat figyelni. Ez nem fért bele az időnkbe, így aztán túladtunk a készülékünkön.

– Azóta hogy intézitek az asztalfoglalásokat? — érdeklődött Emmy.

– Telefonon. A tizenhatos hullámhosszt sokan fogják, és megtelefonálják a nekünk szóló üzeneteket. A partőrség és a rendőrség hajózási csoportja szakadatlanul hallgatja az üzeneteket. Az engedélyezett magánközvetítők ugyancsak. A bérvitorlás-vállalkozások is figyelik, hogy hajóikkal szakadatlan legyen a kapcsolatuk. Alig történik meg, hogy fontos üzenet elsikkad a tizenhatos hullámhosszon.

– Az SOS-jelzéseket is ezen a hullámhosszon közvetítik?

– Ezen, bár szerencsére ritkán. Mondom azonban, hogy az üzenetek legtöbbjét magánosok

váltják.

– A magánüzeneteket pedig hallják ugyan sokan — tűnődött el Henry —, de jegyezni nem jegyzik.

– Hogy is jegyezhetnék, őszintén! — tárta szét a karját John. — A segélykéréseket hallja a rendőrség, és jegyzi a partőrség is ... De azt a sok locsogást ...

– Mekkora a hatósugara ezeknek az adóknak? — tudakolta Henry.

– Általában huszonöt mérföldnyi a víztükör fölött, ha nincs semmi az útjában. Erre mifelénk sziget sziget hátán, azért az adók hatóköre inkább tizenkét-tizenöt mérföldes. Nagyobb utakra rendszerint erősítőt szerelnek, hogy a hatótávolságot növeljék, a világ körül hajózók meg a különleges készülékükre rádiósengedélyt váltanak ...

– Nem — rázta a fejét Henry. — A mieink nem folyamodnak ilyesmihez. Kerülik a feltűnést mindenképpen. Ehhez mit szólsz, John?

– Megint Szókratészt játszol? Egy ötletem azért van. Várj csak. Kettő. Az első lehetőség, hogy ha a Chermarnak sikerült kapcsolatot teremtenie az anyahajóval, akkor nem lehetnek egymástól messzebb tíz mérföldnél. A második lehetőség, hogy ha a Chermar rádióadója váratlanul sugározni kezd, és üzenetére választ is kap mindjárt, az anyahajó minden vállalkozás során a közelében portya; és figyeli a mozdulatait.

– Elképzelhető — bólintott rá Henry.

– Elképzelhető az is — fűzte hozzá Emmy —, hogy az üzenetváltás a legforgalmasabb időben történik, mondjuk éjféltájban, hogy belemosódjék a semmitmondó üzenetek vegyesébe. Figyelmet kelt a magánüzenet is, ha éjfélkor közvetítik, mert más alig hallgatná, mint a partőrök meg a rendőrség, igaz?

– Ez is igaz — állapította meg Henry. — Egyszóval alig hihető, hogy a Chermar üzenetére valaki emlékeznék.

– Talán a hajó szokatlan neve megragad valaki emlékezetében — vélekedett Emmy.

– A Chermar nemigen jegyezte az üzenetet a nevével — vetette ellene Henry. — Különben az anyahajójának is lehet fedőneve. Olyan, hogy üzeneteik ne ütközzenek ki a sokaságból. Ezen a nyomon aligha jutunk valamire.

– Majd a rendőrség — biztatta John. — Elvégre mi műkedvelők... — Elhallgatott, mikor Henry arcán az elterülő mosolygást látta. — Bocsánat, szinte megfeledkezem ... De még így is inkább a helyi rendőrség dolga, hogy ...

– Bizalmasan megsúgom, John — tudatta Henry —, hogy már hivatalos minőségben járok el. A Betsy ügyében való nyomozásra kölcsönvettek a Scotland Yardtól.

– Pompás — mondta John lelkesedés nélkül. — Kérdés így is, mihez kezdesz? Hiszen a lehetőséged nem több, mint a helyi rendőrségnek.

– Ingham véleménye szerint a legnagyobb hasznom, hogy az arcomat nem ismerik, és turista mivoltomhoz kétség nem fér. Segítségünkre lehet az is, hogy forródróton tarthatom a bűnügyi osztállyal a kapcsolatot.

– Szívesen lennénk a segítségedre Margarettel.

– Semmi akadálya. Mindenekelőtt támaszponttal szolgálhattok a Szent Mátén, és közvetítőim lehettek Ingham főfelügyelővel való közlekedésemben. Ma is be kellett mennem az irodájába, hogy a Yardnak telefonálhassak. Az ilyesmit nem ismételném sűrűn. Azonban segíthettek másféleképpen is.

– Hogyan?

– Ha tapintatosan érdeklődtök, szokott-e a Szent Mátén magánházaknál angol vagy amerikai házaspár vendégeskedni.

John meglepődött. — S azzal mit tudnánk meg?

– Sose törődj vele. Ha idegen vendégek érkeznek, tudasd azonnal. Kíváncsi vagyok, kik látják őket vendégül, mi a nevük, miféle a külsejük. Nem lesz könnyű megtudni, mert lapítanak alighanem. Fontos, hogy az érdeklődéseddel gyanút ne kelts. Csak a szemed meg a füled legyen nyitva.

– Igyekszem.

– Amint pedig visszatérsz a Vasmacskába, hívd fel, kérlek Inghamet, és tudakold meg a nevemben, hogy aki csütörtök délután figyelte a tizenhatos hullámhosszt, nem hallott-e valami figyelemre méltót. Találkozóval kapcsolatos üzenetváltást, valamit. Továbbá ügyelj, hogy Inghamet az irodából hívd. Ott nem hallhatja a beszélgetéseket senki, ha Margaretet odaállítod a söntésbe, hogy a mellékről valaki be ne hallgasson.

– Hihetetlen — ámuldozott John —, hogy valaki szegény Betsyre pályázzék ... De még akkor is ... nem sok az óvatosságból véletlenül?

– Nem, ha tudnád, miféle legényekkel van dolgunk. Bűnszövetkezet ez, és hatalmas pénzek forognak kockán.

– Itt, a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken?

– Belekeverték a szigetieket is, attól tartok. Vállalnád azért az erősítőállomásom szerepét?

– Miért ne, ha a szükség úgy kívánja.

Emmy tálalt, majd ebéd után John Colville felkerekedett, hogy elérje a Szent, Mátéra tartó hajót. Ha a hallottak el nem foglalják, talán akkor sem eszmél, mennyire figyelik a vitorlásklub egy másik hajójáról.

HETEDIK FEJEZET

A Szélvirág másnap reggel kilenckor vitorlát bontott. Henryék megkérték a horgonymestert, hogy más hajót ne állítson be a helyére, mivel csak egynapos utat terveznek. Verőfényes napra virradtak, kellemes északkeleti fuvallat és enyhe tengerár hajtotta őket. György szigetén ettek, jól mulattak, és késő délután tértek vissza a Szent Márkra.

Visszatérésük a vitorlásklub horgonyzóhelyére nem volt éppen dicsőséges. Emmy a vitorlák beszedésével kínlódott, Henrynek pedig többszörös kísérlet után sikerült csak elindítania a motort, úgyhogy a fedélzeten nagy volt a huzavona, amíg a tanyahajó mellé oda nem sikerült oldalazniuk. Ha Bob Harrison meg a horgonymester nincs a segítségükre, még kárt is tesznek vagy magukban, vagy más hajóban. De mintha meg se látták volna a tapasztalt hajósok kaján vigyorgását, lementek a hajó gyomrába, átöltöztek, majd kiszálltak, hogy megigyanak valamit a vitorlásklubban.

Az ivóban lézengtek csak, de aztán egyre több vitorlás futott be éjszakára, és rendre érkeztek a hasonló szándékú hajósok. Henry és Emmy a pultnál telepedett le. Rumos limonádét rendeltek, és azt tárgyalták, milyen bonyodalmas a Szélvirágot kettőnek elkormányozni. Mégsem szólította meg őket senki.

A beszélgetés örvén Henry jól megnézte az ivó vendégeit. Bob Harrison jóképű, középkorú amerikai párral beszélgetett. Henry arra következtetett beszélgetésük foszlányaiból, hogy a pár néhány napra vitorlást bérelne. Megmondták a szállodájuk nevét, és kérték Bobot, hogy ott értesítse őket.

Az ivó túlsó végében népes fiatal társaság csevegett mindenféle nyelven — Henry mintha francia, olasz és Puerto Ricó-i színezetű spanyol szót hallott volna. Nyilván egy hajó utasai voltak, valami nagy bérvitorlásé vagy kisebb sétahajóé. Ártalmatlan népségnek látszottak, legfeljebb zajt csaptak nagyot. Érdekesebbnek ígérkezett az az öt-hat pár, amelyik az asztaloknál hányta-vetette a vitorlázás napi tanulságait. Akadtak közöttük korai húszasok és kései negyvenesek, rákvörösek és napbarnítottak, de amerikaiaknak látszottak valamennyien. Tibbették egyikükben sem fedeztek fel sötét szándékot. Henry még akkor is őket nézegette, amikor a pincérnő jött jelenteni, hogy elkészült a vacsorájuk.

Jól benne jártak már, mikor a pincérnő újból megjelent.

– Mr. Tibbett?

– Én vagyok.

– Telefonhoz hívják. A portára.

– Köszönöm — mondta Henry, majd felkelvén Emmyhez fordult. — Egyél, szívem, ne várj rám.

Az asztaloktól is, meg a pulttól is megfordultak többen, amint Henry kifelé igyekezett.

– Henry? Itt John beszél.

– Szervusz. Mi újság?

– Beszéltem Herberttel a rádióról.

– Igen? — Henry mintha nem lett volna bizonyos a dolgában. — Nem tudom, kell-e annyira, hogy vegyek. Mondtam is neki.

– Lehetséges. Mégis azt szeretné, ha megnéznéd.

– Jó, nem bánom. Hol és mikor?

– A Kalóz ivójában ma este fél tízkor.

– Ott leszek. Kösz, John.

Emmy felvont szemöldökkel tekintett rá az asztal mellől, Henry pedig újból nekiült a vacsorának. — Colville a Vasmacskából. Azt a rádiót beszéltük, amelyik a hajóra kéne.

– Kerített? Milyet?

– Még nem tudom, de este megnézzük. Vacsora után visszatértek a pulthoz. A helybéli kalipszóegyüttes összeverődött, nevetve hancúroztak egy darabig, majd hangolás után szaggatni kezdték a gitárjukat, és a vegyes nyelvű fiatalság nekiállt táncolni. Henry és Emmy hamarosan csatlakozott hozzájuk. Henry egy idő múltán éppen ajánlotta volna, hogy induljanak a Kalózba, amikor egy szálas, bajuszkás, őszülő férfi lépett a pulthoz, megállt Henry mellett, és két rumpuncsot rendelt.

Amíg a rumpuncs készült, félvállról odavetette: — Láttam, mit kínlódtak, amíg a hajójukat kikötötték. — Angolsága erőltetetten britnek hangzott.

– Nem lehettünk valami tanulságos látvány — vallotta meg Henry.

– Nagy hajó kettőnek. Legalább még egy elkelne rajta.

– Vesszük észre.

A szálas férfi végre odafordult, és ravaszul csillogó kék szemét rászegezte Henryre. — Angliából, igaz-e?

– Angolok vagyunk mind a ketten.

– Gondoltam. A beszédünket meg nem tagadhatjuk. Angliából különben nem sokan jutnak el ide. Nyaralnak?

– Még egy hétig. — Henryn volt a kérdezés sora. — Hát ön? A beszédéből ítélve mintha idevalósi lenne.

– Idevalósi? — A férfi elnevette magát. — Nem éppen. Nem erre a szigetre. Viszont ez az én világom, mint mondják. Koszi, szívecske — vetette oda a csaposnőnek, mikor a két rumpuncsot elébe tette, s a tenyere alatt odatolt papírpénzhez hozzáfűzte: — A többi marad. Igen, idetelepültünk a feleségemmel együtt. Mióta nyugalomba vonultam, a Karib-tenger csavargói lettünk. A hajónkon élünk.

– Szép életük lehet — irigykedett Emmy.

– Ejnye — fordult meg Henry zavartan —, hadd mutatom be a feleségemet, Emmyt. Én magam Henry vagyok. Henry Tibbett.

– Örvendek a találkozásnak, uram … asszonyom. Montgomery ezredes vagyok, cimboráimnak Bili. Ott. az asztalnál pedig Martha ül, a feleségem. Meginnának velünk valamit?

– Nagyon kedves — hárította el Henry —, de éppen menni készültünk.

– Korán nekivágnak holnap? — tudakolta Montgomery, majd hahotázva hozzátette: — Ki korán kel … — mintha ez a bölcsesség ehelyt buggyant volna ki belőle. — Hát majd máskor. Visszajönnek a Szent Márkra?

– Hogyne. Innen indulunk el a napi hajókázásainkra.

– Akkor biztosan találkozunk. A mi hajónk a Tengernyűvő. A viszontlátásra.

Montgomery felkapta a rumpuncsokat, és megindult vele az ivó túlsó sarka iránt fehér nadrágban és bíbor ingkabátban feszítő tekintélyes feleségéhez. Henry karon fogta Emmyt, és kivezette a virágillatos éjszakába.

Amint kifelé igyekeztek a vitorlásklub kertjén keresztül a taxiálláshoz, Emmy súgva megkérdezte: — Kapnak a halak, gondolod?

Henry megszorította a karját. — Még nem tudni. Lehet.

A Kalózban más kép fogadta őket: sötét, zsúfolt szurdok és a diszkó konzervzenéjének erőszakos lüktetése. Bár a Kalóz is a nagy Panoráma Szállóhoz tartozott, a főutca felől megközelítve és rózsaszínnel megvilágított lépcsőin lefelé a zaj gócába, azt hihette a vendég, hogy önálló és roppant látogatott vállalkozás várja.

Henry és Emmy odafurakodott a söntéshez. Rendeltek és vártak. Herbert Inghamnek se híre, se hamva — más ismerősöknek se persze. Elegyesen fekete-fehér volt a társaság, csupán lenge öltözetében látszott egység. A légkondicionálással éppen csak megpróbálkozhattak, mert a meleg fullasztó volt.

Henrynek szeget ütött a fejébe, hogy Ingham főfelügyelő furcsa helyre tette találkozójukat. Ez az ifjúság mintha testületileg lett volna a nagy bukfenc áldozata a halsütésnél. Henry azonban megbízott Inghamben.

Talán tíz perccel tíz előtt apró fekete lány jelent meg a söntésnél. Bájosan rájuk mosolygott, és megkérdezte: — Mr. és Mrs. Tibbett? — Henrynek a zsivajban a szájáról kellett leolvasnia a kérdést.

Rábólintott. — Én meg Festina vagyok — mosolygott a lány. — Festina Ingham. Apám várja önöket. Jöjjenek. Utánam egy kicsivel.

Megfordult, átfurakodott a tenyérnyi táncparketten, majd vörös bársonyfüggöny mögött tűnt el. Henry és Emmy fizetett, s a nyomába szegődött, ők is eljutottak a függönyig, majd azon túl látták, hogy lépcsősor lábánál állnak. A lépcső nyilván a szálló csarnokába vezetett fel, a tengernek lejtő hegy oldalába. Csakugyan alig fordultak egyet, Festina ott várt rájuk a jobbra tartó lépcső szőnyeggel borított pihenőjében. Keze a „Kijárat”-tal jelölt ajtón nyugodott. Rájuk mosolygott megint. — Erre tessék.

Egy pillanattal később kinn voltak a Panoráma Szálló udvarában. Festina szótlanul vezette őket felfelé az édes illatú délszaki cserjék közt az ösvényen, amíg fel nem jutottak a parkolóba. Nem is állt ott más, csupán egy kis csukott fekete kocsi.

– Ez a legalsó parkoló — szólalt meg Festina. — Forgalma alig van. Tessék beszállni.

Megnyitotta a hátsó ajtót Tibbettéknek, maga pedig előreült, elindította a kocsit, és gyakorlottan kikunkorodott az útra. — Apám rendezte így. Tudja, hogy a rendőrségre nem szívesen járnak, viszont szerinte Pearlettával beszélniük kell.

– Ki az a Pearletta? — tudakolta Henry.

– Majd apám elmondja. — Festina kifordult kocsijával a szálló nagy főkapuján, és nekilódult a meredek hegyoldalnak.

– Merre megyünk? — érdeklődött Emmy.

– Pearletta házába — felelte Festina, s attól fogva szótlanul vezetett tovább.

Tíz perccel később, mikor már a rév csillogó játékszerré zsugorodott alattuk, és a hőmérséklet is jó néhány fokkal alább szállt, a kis kocsi lekanyarodott az útról. A behajtó végében kivilágított házikót láttak nyaktörő sziklaszálon, a tengert s a várost egyaránt betekintő bércén.

Festina megállította a kocsit, s amint a zúgás elhallgatott, a ház ajtaja kinyílt, és Henry a főfelügyelő tagbaszakadt árnyékát látta a kidőlő fényben.

– Szia, papa — szólt oda Festina. — Elhoztam őket.

– Jól van. — Ingham odalépett a kocsihoz. — Fáradjatok be. Bocsánat a fondorlatos szervezésért.

– Úgy is kell. — Henry kikászálódott a kocsiból, Emmy pedig máris a ház mellvédjénél állt, és a

lelátásban gyönyörködött. — Került valami?

– Remélem. Tessék besétálni.

A csöpp ház nyugat-indiai élénkségű színei és számtalan csecsebecséje lenyűgözte őket. Henry szeme a rikoltó vízfestékkel színezett apró tollrajzokon akadt meg, hajók, virágok, halak helyi ábrázolásain. Nem nagy művész keze munkája, gondolta, de akitől ilyen telik, műkedvelőnek tehetséges.

A heverőről egy nő emelkedett fel Tibbették üdvözlésére. Kávészínű, vaskos teremtés volt — éppen nem szép, de a szeméből s a kerek arcáról sugárzó derű kedvessé tette.

– Pearletta Terry, Mr. és Mrs. Tibbett — intézte el a bemutatást Ingham főfelügyelő. — Pearletta két rendőrnőnk közül az egyik.

Pearletta mosolygott, Henry és Emmy udvarias szólamok kíséretében szorította meg a kezét.

– Múlt csütörtökön délután — vette fel a fonalat Ingham — Pearletta hallgatta a tizenhatos hullámhosszt a rendőrségen, és … Akár elmondhatod te is, Pearletta.

– Először tessék helyet foglalni, hadd hozzak innivalót — ajánlotta Pearletta. — Sört vagy rumot kólával?

Henry és Emmy sört kért, Festina rumot kólával, Ingham főfelügyelő pedig ragaszkodott ahhoz, hogy üvegből ihassa sörét. — Minek a hideg sört meleg pohárba öntözni? — magyarázta Henrynek.

Pearletta kihozta az italokat, és folytatta Ingham elbeszélését. — Úgy történt, hogy a főfelügyelő úr megkérdezte, emlékszek-e üzenetváltásokra azon délutánról, én pedig mondtam neki, hogy nem. Mivel segélykérés nem volt, hát csak fél füllel hallgattam. De a főfelügyelő úr csak kéri a naplómat. Én meg mutatom neki.

Pearletta drámai érzékkel fordult dohányzóasztalához, és felragadta a kihajtva fekvő naplót. Henry látta, hogy a csütörtöki napnál, június 19-nél van nyitva, de a partőrségtől való rendszeres tudakozódás idein kívül más bejegyzést nem talált a lapon. Talált azonban egy rajzot — nézhette firkálmánynak is, torzképnek is. Csillaghalat ábrázolt, emberarca aggodalmasan tekintett az égre, egyik tapogatójával ernyőt tartott, s körülötte finom tintasuhogás jelezte, hogy eső esik.

Henry megértően somolygott, majd amikor Emmy kezdte nézegetni, feltekintett és megkérdezte: — Igen?

Pearletta ráhunyorított. — Látja-a csillaghalamat?

– A maga csillaghalát?

– Szóval maga rajzol ilyen bájosakat, Pearletta? — vetette közbe Emmy.

– Pearletta nemcsak rendőr, hanem szigetünk művésze — jelentette ki büszkén Ingham. — Ajándékboltok is árulják a képeit.

Pearletta nem szerénykedett. — Szeretek rajzolni. Ami csak megtetszik itt a szigeten, rajzolom. De rajzolok olykor fejből is … A magam kútfejéből — nevetett.

– Hát ez … — biztatta volna Henry, de Pearletta elébe vágott:

– A főfelügyelő úr is ezt kérdezte. „Miért éppen csütörtökre rajzolta ezt a csillaghalat, Pearletta?" — azt mondja. „Mert ez jutott eszembe" — mondom. Aztán eszembe jutott az is, miért jutott eszembe.

– Miért?

– A csillaghal eszembe juttatta az üzenetet. Még nevettem rajta. Egyik hajóról egy nő átszólt a másik hajóra, hogy azt mondja, nem vacsoráznak együtt a szabadban, mert az idő nem kedvez. Közben, mondom magamban, soha szebb időt. Ez ne kedvezne?

Henry érdeklődőn dőlt előre. — Hát a másik hajó felelt-e?

– Felelt bizony. Férfihang. Olyasmit mondott, hogy hiába, ha egyszer így van, de este a szokott helyen találkozunk.

– Miért éppen csillaghalat rajzolt?

– Mert ilyen nevű hajót szólongatott a nő. „Csillaghal, Csillaghal”, hajtogatta, majd amikor a

Csillaghal jelentkezett, az időt panaszolta neki. Ezen mulattam, s közben megrajzoltam a csillaghalat az esőben. Pedig egy szem eső nem esett csütörtökön.

– A nő hajójának mi volt a neve?

– Nem emlékszem — vont vállat Pearletta. — Csak a Csillaghalra.

– Amint Pearletta a naplót megmutatta — vette át a szót Ingham —, nyomban elkezdtem a tudakozódást. — Mintegy zárójelben fűzte hozzá, bár Henry nem figyelmeztette: — Ne aggódj, Pearlettá-ban megbízhatunk. — Azzal rámosolygott. — Megsúgtam neki, hogy csempészek nyomában vagyunk.

– Helyes — mondta rá Henry. — Hadd hallom tovább.

– Nos, megtudtam, hogy Csillaghal nevű hajó egyik szigetünkön sincs bejelentve … Márpedig ha a vitorláson a szokásosnál nagyobb hatósugarú rádió nincs, a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken túl az adását fogni nem lehetne. Úgy tetszik, igazgató uram, hogy Pearletta irkafirkája szerencsésen rávezetett minket az anyahajó nevére.

– Tettél egyebet is? — faggatta Henry.

– Még nem. A tanácsod akartam kérni. Az én elgondolásom az, hogy megkérem a partőrséget meg a vízi rendőrséget, figyeljék a Csillaghal üzeneteit, és jelentsék azonnal, ha…

– Nem jó — szakította félbe Henry.

– Nem? Miért?

– Nagy lesz a vadásztársaság — felelte Henry velősen. — A csempészeknek a fülébe jut érdeklődésünk a Csillaghal iránt. — Majd mikor látta, hogy Ingham arca elkomorul, hozzáfűzte: — Nem gyanúsítanék senkit, de az efféle kérdéseket jegyezni szokták, s a mindenfelé heverő céduláknak gazdája akadhat.

– Akkor mit ajánlasz? — kérdezte Ingham, bár a fricskát még nem tette zsebre.

Henry szélesen elmosolyodott. — Azt ajánlanám, hogy haragítsd magadra beosztottaidat.

– Mivel?

– Azzal, hogy egy próbahéten a tizenhatos hullámhosszon közvetített összes üzenetet jegyezzék.

– Hol van nekünk emberünk …

– Abban megegyeztünk, hogy az efféle üzeneteket csupán nappal váltják a feltűnés elkerülése végett, azért éjszaka nem kell a rádiónál ülnötök. Beosztottaidnak annyit mondj, hogy a kötelező figyelem nem egyéb a veszélyhelyzetre való felkészülésnél, afféle hadgyakorlat. Morognak majd, de nem fogják tudni, miféle üzenetek érdekelnek. A lehallgatási rendszeretek miféle?

– Nincsen — vallotta meg Ingham. — A rádió a rendőrségen mindig szól. Aki éppen ügyeletes, az nyitva tartja a fülét, nem kér-e valaki segítséget.

– Így is jó. Ne változtass a dolgon. Csak az ügyeletest szorítsd rá, hogy minden üzenetet jegyezzen, a naplót pedig tegye elébed délben és este hétkor.

– Az ám, de ha az üzenetet reggel jegyzi, s mire én délben a naplót olvasom, a hajó már messze jár …

– Oda se neki — intette le Henry. — Fontos, hogy az üzenet magva papírra kerüljön. Ha persze Pearletta az ügyeletes — tette hozzá mosolyogva —, nyomban tudhatja, ha Csillaghalat fogott.

– Meglesz! — ragyogott fel Pearletta.

– Mit fognak szólni a társai ehhez a naplózáshoz? — fordult hozzá Henry.

– Legfeljebb zsörtölődnek egy kicsit — vont vállat Pearletta. — Nem esik le az aranygyűrű az ujjúkról. Eleget dangóbáznak.

– Dangóbáznak?

– Lógatják a lábukat, hajós szóval — magyarázta Ingham. — Tanácsod szerint járok el, igazgató uram.

Tibbették elbúcsúztak Pearlettától, és Inghammel együtt kiléptek a csillagos éjszakába. — Mit tudsz William Montgomery ezredesről meg a feleségéről? — faggatta tovább Henry, amint magukra maradtak.

– Középkorú házaspár, a Tengernyűvő nevezetű hajón laknak, valahol a Karib-tenger térségében jelentkeztek be állandóan, de nem itt. Talán brit alattvalók.

– Talán? — kapta fel a fejét Emmy. — Hiszen megmondta, hogy angol!

– Én magam sosem találkoztam velük — válaszolta Ingham —, de tudom, hogy a Tengernyűvő gyakran időzik a Szent Márkon. Állandó bejelentésük felől nem tudok ... Érdeklődjek Cranstone-nál?

– Megtehetnéd. Amúgy soha nem volt velük semmi baj?

– Semmi. Úgy hallom, szeretik őket mindenfelé. Festina visszavitte Tibbettéket a városba, és a Panoráma Szálló bejáratánál tette le. Onnan a kerteken át visszataláltak a Kalózba, ittak valamit, majd felkerekedtek, taxit fogadtak, és visszamentek a vitorlásklubba. Henry úgy látta, hogy Pearletta házában tett látogatásukat nem fürkészte ki senki. A vitorlázók nem tudhattak többet, mint hogy az angol házaspár megvacsorázott, bement a városba, lötyögött egyet a diszkóban, majd taxival fél tizenkettőkor visszatért.

A vitorlásklub addigra elnéptelenedett. A kalipszóegyüttes összecsomagolt, és nyüzsgőbb helyet keresett a városban. Némely vitorlázó a kimaradást választotta, és velük tartott, mások visszatértek hajójukra, hogy pihenten indulhassanak hajnalban. A hold fogyóban volt, de a ragyogása még így is elhomályosította a kikötő fényeit, és derengő ezüstösvényt vetett a vízre. Az ég bársonyosan sötét volt, a csillagok elérhetőknek tetszettek.

A hajóhídon Emmy egyszerre fölgerjedt azok ellen, akik mesterkedéseikkel elszennyezik e szigetek édes csöndjét — hiszen a kapzsiság, a vesztegetés, a gyilkosság rosszabb, sőt alattomosabb a füstködnél.

Henry ez egyszer nem volt egy hullámhosszon a feleségével, és megállapította: — Nagyon elcsöndesedtél, bogaram. Az a gyanúm, egy nyarunknak megint lőttek. Ne haragudj, én nem akartam belekeveredni.

– Örülök, hogy belekeveredtünk — fakadt ki Emmy. — Megszerettem Betsyt, és megszerettem ezeket a szigeteket. A nyaramnak azzal lőttek volna, hogyha hazamegyünk, és semmit nem teszünk az ügy felől.

Henry átkarolta, és odavonta magához. Emmy kitöréséből a többes számot értékelte a legtöbbre.

NYOLCADIK FEJEZET

Hét óra Verőfényes reggel, de ami ritkaság, szinte széltelen. A réven túl fodrozódó víz ezüstszürkéből kékbe fordult — az ég kékjét tükrözte a nap emelkedtével. Henry és Emmy az utasfülkében költötte el reggelijét. Nyolcra Emmy elmosogatott, és rendet tett, majd elindult bevásárolni a parti vegyesbe. Henry pipára gyújtott, és kiment a partra, hogy a szemét ellegeltesse a hajókon.

Nyomban megpillantotta a Tengernyüvőt — nem a hajóállások közt, hanem a kikötő falánál

vesztegelt, mint az enyhe időben rövid látogatásra érkezők. Testes, régimódi kétárbocos volt, súlyos vászon csonkavitorlás. A nagy időt jól állhatja, gondolta el Henry, inkább a gyenge fuvalmakban mozdul nehezen. Középkorú házaspárnak csavargáshoz, lakásra egyaránt megfelel.

Bill Montgomery az orrvitorlája húzókötelén igazgatott valamit. Meglátta Henryt, intett neki, és odakurjantott: Kiruccanás lesz?

– Lesz. Amint a feleségem megjön a vásárlásból. — Henry odasétált a Tengernyűvő mellé. — Megbízható hajó ez — dicsérte.

– Mint valami matróna — kapott a szón Montgomery. — Jó erkölcsű. A farát nem hányja-veti. Akárcsak a gazdái — tette hozzá hahotázva. — Tenne egy kört rajta valamelyik nap?

– Nem bánnám — felelte Henry. — Maradnak meg egy darabig a Szent Márkon?

– Nem is tudom … Rábízzuk a kedvünkre. Meg az időjárásra persze. Hallgatta a ma reggeli jelentést?

– Bizony nem — vallotta meg Henry. — Itt mintha mindig számítani lehetne a szép időre.

– Ne legyen olyan biztos a dolgában — horkant fel Montgomery. — Szeszélyes az. — Feltekintett az égre. — Lehet belőle eső ma is. Akár vihar. Tőlünk keletre, az Atlanti-óceánon trópusi áramlást észleltek. Sose tudni, merrefelé fordul.

– Igaz. Az időjárás jelentést mindig hallgatni kéne. Szóval azt mondja, rosszra fordulhat az idő?

Montgomery egyre az eget fürkészte. — Este előtt nemigen — hangzott a végső véleménye, majd megkérdezte: — Először járnak a szigeteken?

– Néhány éve már jártunk — felelte Henry. — Inkább a Szent Mátén.

– Nocsak. Akkor a Szent Mátét ismerik?

– Annyira azért nem. Most is csak néhány napot töltöttünk ott, mielőtt átjöttünk volna …

– Értem. Szóval nem repülőn érkeztek a Szent Márkra.

– Nem. Hajón jöttünk Antiguából.

– A legszebb útját választották, nem mondom. — Montgomery sodort még egyet a felhúzókötélen, majd rákötötte a bakra. — Tessék. Ezzel megvagyunk.

A hajó mélyéből női hang csattant: — Reggeli, Bill! — Mintha egyenesen a londoni külvárosokból hallatszott volna. Egy cseppet nem illett Mrs. Montgomery fenséges termetéhez.

Montgomery ezredes rákacsintott Henryre. — Hív a kötelesség. Jó lesz szót fogadni. Kellemes utat. Viszlát! — Azzal eltűnt a vekben.

Henry visszatért a Szélvirághoz. Emmynek még híre nem volt, hanem egy fiatal pár állt ott kézen fogva a tanyahajón, és leplezetlen gyönyörűséggel bámulta a hajót. Henry léptei hallatán megfordultak, és szégyenlősen rámosolyogtak. A húszévesforma lánynak a vörös hajához szeplős fehér volt az arca, ahogy dukál, a fiatalember válláig eresztett szőke haját szinte fehérre szítta a nap. Mind a ketten elnyűtt, rövid farmernadrágot és megfakult, rózsaszín inget viseltek. Mezítláb voltak, és bár a tisztaságukhoz nem fért szó, láttukra kétszer meggondolta volna a határőr bárhol, hogy tisztelegjen-e nekik. Henry, nem lévén határőr, visszamosolygott rájuk, és bekászálódott a fedélzetre.

A pár egy pillanatig nézte, majd a lány elszánakozott, odalépett a tanyahajó szélére, és elfúltan megkérdezte: — Tessék mondani … a maguk hajója?

– Időleg — válaszolta Henry. — Egy hétre béreltük.

– Szép hajó — állapította meg a fiatalember bárgyún.

– Szépnek szép — hagyta rá Henry jóleső meglepetéssel —, bár kerülnek itt szebbek is, nagyobbak is, ha széjjelnéznek.

A pár tekintete összevillant. — Nem véletlen Lancaster 35-ös? Mintha baltimore-i építésű lenne

— vélekedett a lány.

– Lehetséges, ámbár én nem sokat értek …

– Mert az én apámnak volt ilyen Lancaster 35-öse — magyarázta a fiatalember. — Azon tanultam a vitorlázást.

– Isteni hajó volt — lelkesedett a lány. — Harvey egyszer elvitt vele.

– Négy éve apámnak meg kellett válni tőle — magyarázta a fiatalember. — Azóta is úgy hiányzik mindannyiunknak, mint a család egyik tagja. Igaz, Jilly?

A lány rábólintott, majd félénken megkérdezte: — Nem tetszene haragudni, ha … ha egy pillanatig … belülről is megnéznénk?

Henry ha haragudott, se mutatta. — Hogyne — felelte készségesen, s máris nyújtotta a kezét. — Talán a reggeliből maradt valami kávénk is.

Mire Emmy a szatyrával visszaért, az utasfülkében már zajlott a társas élet. A Jill és Harvey Blackstone néven bemutatkozott ifjú pár bevackolódott az egyik heverőre, kávét szürcsölt, és mesélt. Henry megtudta, hogy mindketten marylandiek, hogy Harvey apja Baltimore-ban ügyvéd, Jillé pedig ugyanott kereskedő. Kérdezni csupán annyit kérdezhetett, hogy nyaralnak-e a szigeteken.

– Persze — felelte Jill. — A Karib-tengeren is először járunk. Pedig már annyit hallottunk felőle!

A fiatalember rábólintott.

– Itt szálltak meg a Szent Márkon? — tudakolta Emmy.

– Itt.

– Szállodában, vagy … ?

A pár mintha tanácstalanul nézett volna össze, majd Harvey állt elő a válasszal: — Valójában sátorozni jöttünk … De a helybeliek olyan vendégszeretők … Valaki ingyen felkínált a házában egy szobát.

– Ezt nevezem szerencsének — mosolygott Henry. — Ki lehet az a jótét lélek?

– Már az igaz, hogy a szobát az apja házában ajánlotta — magyarázkodott Harvey —, mert a gyerek apja Anderson, a horgonymester. Lenn találkoztunk a parton Sebastiannál … Rákászott éppen … — Hallgatás támadt, majd Harvey letette a kávésbögréjét, és megkérdezte: — Nem haragszanak, ha rágyújtunk? — És szembeötlően törődött cigarettát varázsolt elő a zsebéből.

Emmy a társaságnak háttal tevékenykedett a tűzhelynél, azért rögtön rámondta: — Hogyne, tessék …

Henry azonban a szavába vágott. — Nem örülnék. Nem, ha itt a hajómon szívnák.

– Értem, persze — mondta rá Harvey, és a cigaretta visszavándorolt a zsebébe. — Talán nem is zavarunk tovább. Bizonyára vitorlázni indulnának.

– Szó ami szó — válaszolta Henry —, éppen indulóban vagyunk.

– Visszatérnek? — érdeklődött Jill.

Emmy nevetett. — Ha Isten is úgy akarja.

Jillt megint elfogta a tanácstalanság.

– Csak azt szerettem volna megtudni … kérdezni … hogy visszajönnek-e a Szent Márkra, vagy a szigetek farkának hajóznak el …

– Egynapos kiruccanás — vetette oda Henry. — Visszatérünk.

Mikor a pár eltűnt, Emmy megállapította: — Milyen aranyosak!

– Eegen. — Henry nem volt valami lelkes.

– Jaj, Henry … Csak nem gyanakszol rájuk is? Henry rámosolygott. — Meg kell tanulnod, hogy a legkevésbé gyanúsakon kezdd a gyanakvást — oktatta. — Ez nem akármilyen társaság.

– Ugyan már, Henry …

– Először is nem szállodában szálltak, hanem helybélieknél. Másodszor azt állítják, hogy először járnak a Karib-tengeren … De megütötte-e füledet, mennyire gondolkodás nélkül mondta ki a nő „a szigetek farkát”?

– Vendéglátóiktól is tanulhatta …

– Sebastian Andersontól, aki a halsütésnél lebukott. Azt sem láttad, hogy marihuánás cigarettára akartak rágyújtani?

– Nem, dehogy …

– Talán csak hallani akarták, mit szólunk hozzá. Honnan tudjam? Nézd, Emmy, én nem mondom, hogy egy kis füstölésnél többet akartak … Mostantól fogva azonban a körmére kell néznünk mindenkinek. Miért éppen a mi hajónkat nézték ki? Mivel Harvey apja is hasonlót tartott? Nesznek jó, bár éppúgy ki is találhatták. Egy dologra mérget veszek. Ha ártatlanul, ha nem, de a hajónkon szívesen vitorláznának. Meg is teszik majd, ami csak telik tőlük, hogy a fedélzetre kerüljenek.

A Tengernyűvő már a Szélvirág előtt horgonyt szedett, és Montgomeryék nagyban integettek, amint vitorlásuk elsiklott a hajóállás mellett. Mire a Szélvirág kikeveredett a révből, a Tengernyűvő már eltűnt. Bajos lett volna megmondani, hogy a kikötőt védő földnyelvtől északra vagy délre tért-e. Alighanem mégis északra, mivel a Szélvirág délnek fordult, és a Tengernyűvőnek nyomát sem látták. Tibbették a Fóka-szigetig vitorláztak le, a szigetcsoport lakatlan, csöppnyi szigetéig, és a horgony helyét meg a korall homokos partját másik két bérvitorlással osztották meg.

Henry és Emmy úszott, búvárkodott, napozott, majd megebédelt a fedélzeten. Fél ötre motorjuk segítségével jutottak vissza a Szent Márk-i vitorlásklub kikötőjébe — valamivel ügyesebben, mint az előző nap, bár fedélzeti kapkodásuk most is arra vallott, hogy a segítség elkelne.

A szomszédos hajóállásban Bob Harrison bütykölte a Márk Elsőt. Amikor meglátta Tibbettéket, odaintett nekik. — John Colville kereste magukat telefonon. Visszahívják?

– Meglesz, Bob. Köszönjük.

Henry nem tért be a horgonymester irodájába, inkább abból a nyilvános telefonfülkéből hívta a Vasmacskát, amelyből Betsy Sprague egy héttel előbb. — Szervusz, John. Tudod, mit? A jövőben inkább én hívnálak. Szemet szúr, ha naponta keresel.

– Már ne haragudj, öregem, de nem te kértél … ?

– Én hát. Csak úgy mondom. Nem maradok el, ne félj. Mondd, mi az újság?

– Többféle. Tartsd a vonalat, mert lejegyeztem mindent. — A percnyi csendben Henry jól hallotta a Vasmacska ivójának vidám lármáját. — Hát lássuk. Ingham őt perccel tíz előtt jelentkezett ma délelőtt. Beletekintett a Tengernyűvő irataiba. Állandó bejelentésének helye Tortola. Tulajdonosa William Montgomery, útlevele brit, bár ő maga a rossznyelvek szerint amerikai származású. Az iratokból úgy tetszik, hogy Montgomeryék a háború vége óta Tampicában laknak. A Tengernyűvő kedden, két napja jelentkezett be a Szent Márkon. Előbb a Szent Tamáson, az Amerikai Virgin-szigeteken horgonyzott. A helybéliek jól ismerik. Sokat jár-kel a szigetek között. Egyéb hírem e pillanatban nincs felőle.

Henry apró zsebnaptárába jegyzett mindent. — Köszönöm, John. Nagyon hasznos. Hát még?

– A java hátra. Herbert tizenkettő után tíz perccel ismét hívott … Lélekszakadva, hogy ezt az üzenetet mindenképpen juttassam el. Mond neked valamit az, hogy „Csillaghal”?

– Hogyne mondana — felelte Henry. — Miért?

John maga is nyilván a jegyzeteiből olvasott. — A rendőrség reggel tízkor jegyzett egy Csillaghal üzenetet. Ingham csak a déli naplóvizsgálatnál szerzett tudomást róla. — S mintegy zárójelben

hozzátette: — S olvasta be paprikásan. Olyasmit is mondott, hogy ez az eset majd észre térít. Az üzenet így hangzott: „Csillaghal hívja Füleskagylót. Csillaghal hívja Füleskagylót. Hallasz? Vétel.” A hang női volt, alighanem amerikai. A vételi viszonyok azonban rosszak voltak a közeledő viharfront miatt. A gyengén érthető válasz így szólt: „Füleskagyló Csillaghalnak. Hallgatlak. Vétel.” A hangja férfi, amerikai. A női hang válasza: „Szia, Füleskagyló! Mit szólnál, ha együtt ebédelnénk a szokásos helyen fél egy tájt? Vétel.” A férfihang pedig: „Lehetséges, Csillaghal. Találkozhatunk. Vége.” Több szót nem váltottak, de mintha Herbert nagyon elégedett lett volna ennyivel is.

– Szó se róla — mondta Henry, azzal körülnézett, nem hallják-e. A telefonok tojásdad, hangszigetelt fülkék voltak, beszélgetésüket azonban így sem lett volna lehetetlen kihallgatni. De aztán megnyugodva látta, hogy a fülkék körül nem ólálkodik senki. A Kuckó üvegajtaján túl a kiszolgálólány a pultot porolta. Az étterem teraszán két pincérnő dőlt neki az üres asztalnak, és vihogva szellemeskedtek a fiatal portással. A vitorlásklub délutáni pangásba süppedt.

– Hívd vissza Inghamet, kérlek — mondta Henry a telefonba. — Dicsérd meg a híreiért, és tudasd vele, hogy a találkozó felől akkor sem tehettünk volna, ha előbb tudjuk … Különben is, mit …? A fontos az üzenet. S ha még valamit megnézne … Egy fiatal pár, Jill és Harvey Blackstone bejelentkezését. Az Egyesült Államokból érkeztek néhány napra. Alighanem hippifélék. Nem szállodában szállnak, és a határőrségnél talán jelezték is táborozási szándékukat. Mondd meg Inghamnek, hogy a repülőtéren érdeklődjék először, és csak ha ott nincs nyomuk, akkor tudakozódjék a kikötőben és a Szent Mátén. Meglehet, hogy egyáltalán nem jelentkeztek be. Szeretném hamarosan megtudni. — Órájára pillantott. — Fél nyolckor visszahívlak. Hátha addigra már hallasz felőlük. Ne haragudj, hogy ennyi tennivalót adok, John.

– Ha segíthetek, hogy Betsy gyilkosainak a grabancát elkapják, akkor örömest teszem. Üdvözlöm Emmyt. A viszonthallásra fél nyolckor.

Tibbették jeges teát készítettek a hajón, s már vitték volna föl, hogy a tatban költik el, amikor a tanyahajóról ismerős hang szólította őket.

– Tibbett! Mrs. Tibbett! Bill Montgomery vagyok. Már megbocsássanak …

Henry és Emmy felkapaszkodott a vekben. — Üdvözlöm, ezredes úr — szólt ki Emmy. — Látom, hamar visszaértek. Nem jönne be hozzánk?

– Valójában az életem párja zavart át, hogy kérdezzem meg, nem innának-e meg valamit velünk a Tengernyűvön. Mert mi, ha az idő engedi, holnap hajnalhasadtával odébbállunk.

– Hogy az idő engedi-e? — visszhangozta Emmy. — Az idő itt igen engedelmes.

Montgomery felsandított a keleti égboltra. — Nézzen csak oda, micsoda görgővihar közeledik az Atlanti-óceán felől. Hamarosan ránk szakad az eső.

Csakugyan felhők tornyosultak keleten, bár fölöttük még tiszta volt az ég. — Már ma este el szándékoztunk jutni a Szent Mátéig — magyarázta

Montgomery —, de ez a csúfság ott nem tetszik nekem. Azért úgy határoztunk, lenyugszunk korán, hátha hajnalra eltakarodik. Vasárnap Anegadában találkozunk ismerőseinkkel, az pedig hatvan mérföld ide szél ellen. Azért ha most nem barátkozunk, hát soha.

– Átmegyünk szívesen — mondta rá Henry —, de mikor?

– Amint tetszik, de előbb, mint ahogy jól esne! — Montgomeryből kitört falrengető hahotája, majd tisztelgőn a homlokához kapta a kezét, és visszaindult a horgonyzóhelyére.

A Tengernyűvő, állapították meg Tibbették, mikor vagy egy órával később a fedélzetére léptek, roppant kényelmes jószág. Régimódi, derekas, társalgója érett fával burkolt, olajlámpásai rézből valók, a konyha régi tűzhelye és hűtőszekrénye gázpalackkal működik. A konyhából nyíló ajtón át az ikerágyas hálófülkébe is bepillantást nyertek, sőt még az orrba a szentes is onnan nyílt. A társalgóban a könyveket kiemelhető szorítók tartották a helyükön, s a porcelánneműt meg a poharakat hozzájuk szabott rekeszek őrizték. Meglátszott, hogy ez a hajó nem játékszernek épült, hanem otthonnak.

A fehér nadrágos, sárga ingkabátos, dragonyos-termetű Mrs. Montgomery bemutatkozása

ausztráliai származására vallott, legalábbis Emmy úgy hallotta. Iskolai igazgatónő modorában rendelkezett, leültette vendégeit az egyik heverőre, majd továbbadta kívánságukat, a két rumpuncsot, konyhában tevékeny férjének. Martha Montgomery azzal leült Henryvel és Emmyvel szemben a fénylő mahagóni asztalhoz, és elkezdte a kérdezgetést. — Szóval Angliából érkeztek? Ejnye, de érdekes. Merrefelé laknak?

– Londoniak vagyunk — felelte Henry.

– Jaj de kedves! Hány éve már, hogy ott jártunk! Hát maga mivel foglalkozik?

– Üzlettel — felelte Henry angolhoz illően, ködösen.

– Igazán? Export-import?

– Olyasmi.

Mrs. Montgomeryt nem elégítette meg a válasz, de nem faggatta Henryt tovább. Emmyhez fordult:

– Hát Mrs. Tibbett? Vagy szólíthatlak Emilynek? Emmy rámosolyodott. — Ahogy tetszik — felelte —, bár a teljes nevem Emmeline, ha hiszed, ha nem.

– Különös — állapította meg Martha futó mosollyal. — Emmeline. Egyenest a Viktória-korból. S ha már ilyen régimódi kislány vagy, meg is maradsz otthon a háztartásban, igaz, Emmy? Vagy állásban dolgozol, mint az új módiak?

– Nem mintha régimódi lennék, de állásom nincs — felelte Emmy. — Vagy inkább fizetést nem húzok érte. Jótékonysági munkát szoktam vállalni.

– És a férjedet meg a gyermekeidet istápolod — lelkesedett Martha.

– Csakis a férjemet — felelte Emmy. — Gyermekeink nincsenek.

– Olykor nem bánnám, ha nekünk sem lennének — szólt be Bill Montgomery a konyhából. — Mind csak gyilkolja az embert. Hol kicsi még, s láb alatt van, hol megnő, és mindenféle bajt ránt a nyakamba ...

Martha nevetése a kelleténél harsányabbra sikerült: — Billnek, ha tréfál, semmi sem drága — állapította meg. — Holott a mi két csemeténkért tűzbe menne. Stella ápolónő New Yorkban, a fiunk, Róbert meg kultúrmérnök Floridában. Szépen boldogul mind a kettő.

– S mindkettő az Egyesült Államokban — tette hozzá Henry.

– Hát igen, mivel ezen a vidéken nőttek fel, és hiába hangoztatjuk, hogy a habok ura Britannia, a Karib-tenger térsége valójában az Egyesült Államoké. Legalábbis az érdekkörébe tartozik. Utóvégre dollárral fizetünk, nem igaz?

– A három rumpuncs, tessenek parancsolni. — Bill Montgomery három, üveg söröskorsóban hozta a rózsaszín italt a konyhából. Egyet letett feleségének, a másik kettőt a vendégek elé. — Én magam skót nemzetiségű vagyok, de már olyan régen élek ezen a vidéken...

Fülsiketítő dördülés szakította félbe. Az ég hirtelen annyira elsötétült, hogy szinte nem látták egymást a társalgóban. A kötélzet csattogni kezdett, amint egy hirtelen szélroham megrengette a hajót.

– A szentes fedelét, Maggie! — kiáltotta Montgomery, és Martha, mint a csík, eltűnt a hálófülkében. Az ezredes a középső vék meg a társalgó vékjének fedelét rántotta le. Ki se lépett a fedélzetre, s bőrig ázott.

– Ha itt esik, akkor szakad — mondta vigyorogva Tibbettéknek.

Martha is előkerült, és a petróleumlámpákat gyújtogatta hosszú szálú viaszkos gyufával. A társalgó száraz maradt, és érett fa burkolata barátságosan csillogott a lámpafényben, azonban az eső dörömbölése megakasztotta a beszélgetést.

Néhány pillanat múltán, mikor már csöndesedett, az ezredes megállapította: — Igazad volt, Maggie. Körülröhögtek volna bennünket, ha ilyen időben akarunk átjutni Mátéra. Egy szerencse itt, hogy néha gonosz az idő, de hamar meggondolja. — Henryhez fordult. — Azt mondja, hogy ismeri a

Szent Mátét?

– Azt mondtam, csakugyan? Néhány napot ott töltöttünk, annyi igaz.

– Gyönyörű sziget — jegyezte meg Montgomery. — Jobb szeretek ott. Kisebb, és nem agyoncivilizált.

– Igazán? — nézett rá Emmy. — Hát a Golf Klub?

Montgomery legyintett. — A Golf Klub a szigetnek akár van, akár nincs. Rokon tenyészet. A szigetre ki nem lépnek, s a szigetről sem lép be senki, legfeljebb a cselédség. Nincs útjában senkinek, mégis pénzt hoz. Bámulatos szerintem. Ezek a szigetek megszerezhetik a függetlenségüket, válhatnak marxistává, csatlakozhatnak az Egyesült Államokhoz, vagy ami tetszik, de a Golf Klub áll rendületlen. A sziget meg nem lehetne a Golf Klub jövedelme nélkül, a Golf Klub pedig fütyül a szigetre.

Majd Martha Montgomery érdeklődött tovább, London melyik részében laknak Tibbették, és a beszélgetés az idegenek első találkozását jellemző kölcsönös puhatolózássá vált. Tibbették megtudták, hogy Montgomeryék Tortolán élnek a háború óta. A második világháborúban, mondta el Montgomery, a királyi utászoknál szolgált tényleges tisztként. Mivel nyilvánvaló volt, hogy Montgomery a negyvenes évek végén még nem vonulhatott nyugállományba, Henry megkérdezte, vajon kilépett-e a hadseregből, és a Brit Virgin-szigeteken vállalt-e állást. Montgomery kurta igennel válaszolt, és fordított a szón.

Montgomeryék viszont megtudták, hogy Tibbették legalább még egy héttel meghosszabbították a Szélvirág bérletét, de megtörténhet, hogy tovább maradnak. Határozott terveik nem lévén, még a jegyüket sem váltották meg visszafelé.

– Mivel gyerekek nem rágják a küszöböt odahaza — magyarázta Henry —, megmondhattam a helyettesemnek, hogy előbb ne várjon, mint ahogy betoppanok. Ennyi a haszna, ha a maga kenyerén él az ember.

Emmy elmondta, hogy bár a vitorlázás örömükre szolgál, a Szélvirággal bajosan boldogulnak, s bár saját vitorlásuk nincsen, barátaikkal itt-ott vitorlázgatnak Anglia vizein. Henry Anglia déli felének vitorlázási viszonyait hánytorgatta, de Bilinek nem volt mit szólnia a kérdéshez.

Emmy el is gondolta, hogy a mézesmadzag elhúzásában messzibb már nem mehettek volna, Montgomeryék mégsem kaptak rajta. Úgy tetszett, hogy azok, akiknek vallják magukat, s nem egyebek.

Mire a rumpuncs elfogyott, elült az eső, és a nap kitört a nyugati ég ritkuló felhői közül. Henry és Emmy felkelt. Nem tartóztatták őket, nem is mutogatták nekik végig a hajót, amint szokás. Elbúcsúztak Montgomeryéktől, és kiléptek a partra.

Ballagtak vissza a Szélvirágra, amikor a következő szélroham beléjük kapaszkodott. Az egyik pillanatban még ragyogott a napfény, a másikban elsötétült az ég. Távoli villámlás moraja hallatszott, s az eső nagy csöppekben rákezdett. Henry és Emmy behúzta a nyakát, s futni kezdett.

Útjukban Henry csaknem összeütközött a tanyahajón egy emberrel, aki a partnak tartott futólépésben. Csuklyás sárga széltörőt viselt farmernadrágjához, azért Henry nem is látott belőle többet, mint hogy nagydarab ember. A fontos most az volt, hogy a hajóra feljussanak a zivatar elől.

Henry előbb jutott fel Emmynél, és felrántotta az utasfülke vékjének fedelét. Amint Emmy átugrott a fedélzetre, még egyszer visszapillantott a partra. A futó férfi a vitorlásklub épületének fedezékébe jutott közben, és megállt egy szusszanásra. A csuklyát lelökte a fejéről, és visszafordult a hajók felé, majd két kezét a zsebébe mélyesztette, és elindult a parkoló meg a taxiállás felé.

– Gyere már, Emmy, az isten is megáld! — förmedt rá Henry a feleségére. — Beesik az eső a hajóba …

– Ő az, Henry! — kiáltotta Emmy. — Jól láttam! Ő az!

– Gyere már, te tökéletlen! — Henry szinte belódította a feleségét a vekbe, s még taszított is egyet rajta. Amint a fedelét lerántotta, majd megrázta a vizes üstökét, és átázott ingét lehántotta, megkérdezte: — Miket beszélsz? Ki az ő?

– Az a férfi, aki a partra kifutott.

– Mi van vele?

– Amikor a csuklyáját lekapta, akkor bizonyosodtam meg …

– Ki volt, nyögd már ki!

– Lionel Vanduren doktor!

KILENCEDIK FEJEZET

Az utasfülkében pillanatnyi csend támadt, Henry tekintete üres is volt, érdeklődő is, ahogy Emmyre meredt. — Szóval azt mondod, Lionel Vandurent láttad. Hát aztán?

Emmy hamiskásan mosolygott. — Persze, semmiség. Csak azt hittem, érdekel.

– Nem nagyon — válaszolta Henry. — Inkább lássuk, miféle száraz göncbe öltözhetnénk. Mert elmegyünk.

– El?

– El hát. Mi egyebet tennénk?

– De Henry! Az eső zuhog és ...

– Megyünk a Kalózba — jelentette ki Henry, és máris a ruhásszekrényben túrt azért a nadrágért, ingért, amelyiket a Vasmacska-beli táncos mulatságokon viselt.

A görbe este gondolatával Emmy is hamar megbarátkozott. Talált is a bőröndjében egy hozzávaló harsánykék pongyolaszoknyát és fehér blúzt. — A mulatságunk meglesz, Henry, de miért ... ?

– Miért ne lehetne mulatságunk? — bámult rá Henry. — Tudod — fűzte aztán hozzá —, én mintha a fellegekben járnék. Évek óta ilyen vígan nem voltam. — Elhallgatott, mint aki magában kutat. — Fáradt lehettem nagyon.

– Tudom — vágta rá Emmy. — Nem akartam a füledet rágni, de láttam, hogy a nyaralás igen rád fér. Jaj, de örülök! Mármint, hogy elmegyünk, táncolunk, mulatunk, és nem azt nézzük, lapul-e valaki a hamutartó alatt!

– Erről van szó! Azt mondom, először vacsorázzunk meg a Panoráma Szállóban.

– Soha jobb gondolatot! — lelkendezett Emmy.

Éppen megrendelték a koktélt, és az étlapot tanulmányozták a Panoráma Szálló kikötőre néző nagy üvegablakában, amikor Emmynek az órájára esett a pillantása. — Jaj, Henry! Fél hét!

– Hát aztán?

– Nem kellene felhívnod John Colville-t? Úgy emlékszem, azt beszélted meg vele, hogy...

– Le van ejtve — hangzott Henry válasza. Emmy később megállapította, hogy ez a válasz ütötte először szíven. Az emlékezet azonban csalóka, kivált, ha későbbi tapasztalatokkal bővül. Abban a pillanatban legfeljebb meghökkent, mennyire belefelejtkezett Henry az esti mulatságba. Annyi biztos, hogy a telefon felől tapintatosan hallgatott, és hagyta, hadd örüljön Henry a pezsgős vacsorának.

– Pezsgőt rendeltél?

– Miért ne?

– Csakugyan, miért is ne? — nevetett Emmy, és a pohár fenekére tekintett, hogy ne is lássa, hány úticsekket kell Henrynek aláírnia. Majd leereszkedtek a Kalóz zenésen lüktető sötétjébe.

Egy órakor megállapította: — Csodálatos volt, Henry, de azt hiszem, ideje, hogy hazatérjünk. — Úgy táncolt, akár egy csitri, de a kelleténél többet ihatott, azért a Szélvirág kényelmes heverője hazacsábította.

Henry viszont üdébb volt a gyöngyharmatnál. Inni nemigen ivott, csak nevetett és sziporkázott. Emmy nem is emlékezett rá ilyennek.

– Hazatérni? Micsoda beszéd! Most kezdődik a dajdaj!

Emmy kettőkor kijelentette: — Ne is haragudj, Henry, nekem mennem kell. Fáradt vagyok.

– Minek is hoztalak el, ha belőled épp akkor fogy ki a szusz, amikor én megéledek!

– Nem bánom — mondta Emmy —, maradj. Én majd taxin hazamegyek.

Házasságuk hosszú évei során Emmy akárhányszor tapasztalta, hogy Henry ok nélkül semmit nem tesz. Nyilván úgy tervelte ki ma is, hogy ő magában térjen vissza éjszakára … Csak éppen megmondhatta volna … Majd eszébe jutott: „Nem járhatnék el ilyen természetesen, ha előre tudom."

– Igaz is — hagyta rá Henry. — Miért nem mész haza magad? — Ismét az üres tekintet költözött a szemébe, amint végigtekintett a bárpultnál ülő fiatal csoporton. Emmy köztük látta Jill és Harvey Blackstone-t egy másik fehér párral, akiket nem ismert.

De nyomban el is indult. Az ajtóból még láthatta, hogy Henry odatelepszik a pultnál üldögélő négyeshez. A taxiban így okoskodott: „Gondolhattam volna, hogy nem csupán mulatságra szánt este lesz." Bár azt még nem tudhatta, mennyire jól okoskodik.

Alig ocsúdott álmából, mikor Henry visszatért a Szélvirágra. Csupán a lépte döngésére lett figyelmes a lejáróban, és a szemét is csak annyira nyitotta ki, hogy az ökörszemablakon át derengést látott a keleti egáljján … öt óra lehetett. Elaludt ismét.

Mire felébredt, kávé és sercegős szalonna andalító illata töltötte el a hajót. Az álmot s az enyhe másnaposságot ki kellett vernie a fejéből, akkor látta csak, hogy Henry kötényben és serpenyővel a kezében sürgölődik a tűzhelynél. Kék farmer rövidnadrág és ropogósra keményített fehér ing volt rajta, és fütyörészett, amint a serpenyőt rátette a lángra, és két tojást beleütött.

Emmy feltápászkodott a fél könyökére. — Henry … Hát te … ?

Henry megfordult, és rávigyorodott. — Csakhogy felébredtél. Mindjárt kész a reggeli. Indulhatunk úszni.

Emmy az órájára nézett. — Hiszen még fél hat … S te nemrég jöttél meg …

– Le se feküdtem. Csak kivakaróztam egy kicsit. Ijesztő, mi időt elfecsérel a jónép alvással. Mire való ez?

Emmy lehengeredett a heverőről. — Nyilván sikeres volt az éjszakád. Figyelmeztethettél volna.

– Mire?

– Hogy várod a Blackstone-ékat, és hogy tűnjek el. — Mosolyogva nyújtózott. — Majdnem megharagudtam rád.

– Nem értem, mit beszélsz — nézett rá Henry. — Ki akartam maradni. Blackstone-ék és Carstairsék pedig velünk tartanak ma. Aranyos emberek.

Emmy vállat vont. — Felőlem … Megnéztem őket én is. Hát Carstairsék kicsodák?

– Az a házaspár, amelyik ott ült Blackstone-ékkal. Hajóval érkeztek, de a motorjuk meghibásodott, és sólyára kellett tenni. Meg is vagyok … Kávé, szalonnás rántotta, vajas kenyér. Rózsás reggel.

A reggel rózsás volt valóban. Az eget leöblítette az eső, a sziget zöldje zsendült. Friss, hűvös fuvalom kószált felettük.

Henry a térdére kapta reggelijét, kinézett az ablakon Szent Máté iránt, majd kibökte: — Gondolkoztam.

– Min? — kérdezte Emmy tele szájjal.

– Magamon. Magunkon. Nincs minekünk mulatságunk elég.

– Én is megállapítottam az este.

– Hát ennek véget vetünk. Nyugalomba vonulok, és házat építünk itt a szigeten.

Emmy felkapta a fejét. — Megvesztél, Henry? Még jó tíz éved van hátra …

– Van annyi szolgálati évem, hogy szép nyugdíjra számíthatok. Nem akarok én addig dolgozni, míg a hamut is mamunak mondom. S ha itt élnénk …

– Hát a pénzt honnan vennéd, hogy itt építkezz?

– Londoni lakásunkat a törlesztésekkel együtt eladhatjuk, itt kifizetjük az előleget, kölcsönt veszünk fel, és …

Emmy, szédelgett. — Nézd, Henry, számoljunk. A korai nyugdíjadból ugyan nem telne itteni

törlesztésre. Az elképzelés gyönyörű, de …

Henry letette kését-villáját. — Gondoltam.

– Mit gondoltál?

– Akár az éjszaka. Neked akkor is sürgős lett volna a hazajövetel. Hogy aludni kell, persze. Most megint. Nem bízol bennem, és rakod keresztbe a lábadat mindegyre. — Felkelt, kidomborította a mellét. — Éntőlem minden kitelik.

– Henry! …

– Minden. Engem nyavalygással a célomtól eltéríteni nem lehet. Megmondtam, mit teszek. A londoni házat eladom, és ideköltözöm. Ha tetszik, ha nem.

Emmyre mintha lidérc telepedett volna. — Én csak figyelmeztettelek, Henry, hogy a nyugdíjból nemigen telne …

– Ja, a legjobbat el sem mondtam! Nem is kell a nyugdíjra támaszkodni. Tudod, mi múlhatatlanul szükséges ezeken a szigeteken?

– Nem. Mi?

– Magánnyomozó-iroda. Amit az amerikaiak szimatnak hívnak. — Henry a mellére csapott. — Ez leszek én. Úgy nézz rám, mint a Tibbett-féle Szimatiroda főnökére. A pénz dőlni fog.

Emmy elnevette magát. — Már-már azt hittem, komolyan beszélsz.

Henry tekintete rezzenetlenül pihent rajta. — Komolyan beszélek. Megkérvényezem a nyugdíjazást a Yardnál, eladom a londoni lakást …

Emmyt újra elfogta a rémület. — Nem teheted! — tiltakozott.

– Már miért ne tehetném?

– Mert a lakás kettőnk nevén van. Csak az én beleegyezésemmel adhatsz túl rajta.

– Szóval jössz a nagy fúróval? Hát akkor tudd meg, hogy tőlem minden kitelik. Minden. És nekem nem kell a nyakamra kolonc. Azt is tudd meg, hogy újabb három hétre rendeztem a Szélvirág bérletét Bob Harrisonnal, és a szigeteket készülök bejárni mind a farkuk hegyéig Blackstone-ék és Carstairsék társaságában. Te tégy, amit akarsz, csak énnekem a lábadat keresztbe ne rakd. Ha nem látlak itt a hajón, az lesz a legjobb, érted?

Emmy megpróbálta nyugalmasra fogni a hangját. — Nem tudom, mi ütött beléd, Henry, de azt megteszem, hogy az utadból félreállok. Visszaköltözöm a Vasmacskába.

– Tégy, amit jónak látsz. Fütyülök rád — felelte Henry.

Már a bőröndjét vitte, mikor a hajóhídon összetalálkozott a Szélvirágra igyekvő két fiatal házaspárral. Zavartan rájuk mosolygott, és azok visszamosolyogtak. A vitorlásklub előtt bevágódott az egyik telefonfülkébe, és Colville-ékat tárcsázta.

– Jaj, John! De jó, hogy megtaláltalak! Emmy vagyok.

– Mi a baj, szívem?

– Nem is … Nem is tudom, John. Szerintem Henry megbolondult.

– Megbolondult? Hogyhogy?

– Telefonon nem részletezhetem, John. Mondd, visszaköltözhetnék hozzátok a Vasmacskába egymagam?

– Vissza hát. Most mindjárt?

– Amint átjutok. A hajó, ugye, ma délután is megy?

John Colville gondolkodott. — Nem valami semmiségen rúgtátok össze a patkót véletlenül?

– Nem mondanám, John.

– Hol vagy most?

– A vitorlásklubnál.

– Hát Henry?

– A hajón. Két fiatal párral találkoztunk itt, azokkal szándékszik elhajózni.

– Helyes. Add meg a telefonfülkéd számát, és maradj ott. A Golf Klub helikoptere átrepül hozzátok ma délelőtt, s hátha szorítanának neked helyet visszafelé. Rácsöngetek a titkára, és

megkérdem, aztán visszahívlak.

– Mentőangyalom vagy — hálálkodott Emmy.

– A vendégért mindent — harsogta John erőltetett jókedvvel. — Várj, mindjárt hívlak.

Mikor Emmy lenézett a kicsiny helikopterről — ugyanarról, amelyik hat hónappal azelőtt Betsy Sprague-ot vitte vissza a Szent Márkra —, látta, hogy a Szélvirág éppen horgonyt szed. Jól látta ötfőnyi legénységét is: Jill és Harvey Blackstone-t, a látásból ismert Carstairs házaspárt és Henryt, fürgén és igyekvőn kék rövidnadrágjában.

„Mi történik velem" — tépelődött Emmy, s végül erre a következtetésre jutott: „Csakis az én hibám lehet."

A Golf Klubban, amint a helikopter zökkenő nélkül letette a zöld gyepre, már várta Margaret Colville. összeölelkeztek, és Margaret ennyit mondott: — Mi nyertük meg, amit Henry vesztett, örülünk, hogy visszajöttél. — Majd némi hallgatás után: — Nem szükséges a magyarázat. Addig maradsz, ameddig kedved tartja.

Emmy zavartan nevetett. — Nem bánnám, ha szolgálhatnék magyarázattal, azonban okosabbat nem mondhatok, mint hogy Henry megkergült.

– Nem fér a fejembe.

– Nekem se — vallotta meg Emmy. — Hiába láttam a két szememmel.

– Mit tett mégis?

– Egyszer csak … kivetkezett a mivoltából. Gyerünk haza, Margaret, hadd szedem össze az eszemet, s majd elmondom.

Nem sokkal később a Vasmacska ivójában újra megpróbálkozott.

– Nem mondhatnám, hogy beteg — magyarázta.

– Éppen nem. Soha ilyen egészséges nem volt. Tettvágy feszíti. Azt mondja, aludnia sem kell. Azt mondja, akármi telik tőle. El akarja adni a londoni lakásunkat, hogy ideköltözhessek. Azt mondja, magánnyomozó-irodát nyitna itt.

– Nem is olyan bolond ötlet — nézett rá Margaret.

John Colville éppen telefonon beszélt, majd odalépett az asztalhoz, és csókkal köszöntötte Emmyt. — Henrynek valamiben főhet a feje.

– Ugyan miben? — tudakolta Emmy.

– Bob Harrisonnal beszéltem az imént. Ha jól értem, Henry hajnali ötkor odaállított a háza elé, s addig döngette az ajtaját, amíg Bob meg nem nyitotta. Akkor nyomban szavát akarta venni, hogy a Szélvirág bérletét újabb három héttel meghosszabbítja. Bob azt mondja, hogy a nyelve nehezen forgott … Azt hitte, részeg. Azért inkább csendesítette, hogy térjen nyugovóra, és aludja ki a mulatság fáradalmait. De az előbb kinn járt a vitorlásklubban, és megállapította, hogy a Szélvirág elvitorlázott. Igen aggódik, mert személyében felelős a hajó tulajdonosának, és a bérlőket illik jól megnéznie. Henryvel is az én ajánlásomra ereszkedett alkuba. Pácban vagyunk mindannyian.

– Ne haragudj — nyögte ki Emmy.

– Rád ne haragudjak? — mosolyodott el John. — Mi okom volna? Azt mondd meg, mikor kezdődött Henry tébolysága.

– Tegnap este. A Tengernyüvőn jártunk látogatóban, majd amikor visszatértünk a Szélvirágra, Henry a fejébe vette, hogy menjünk el vacsorázni és táncolni. Először nem is bántam, mert jól mulattunk, de aztán nem akart hazajönni, és … — Emmy elmondott apróra mindent.

– Történt már efféle máskor is? — tudakolta John.

– Soha. Hogy énellenem forduljon …

– Ez nem számít, Emmy — intette le John.

– Hogyhogy nem számít?

– Azért nem, mert Henry nyilvánvalóan beteg. Ha meggyógyul, a kardos kedve is elpárolog.

– Nem hinném. Magában már régen lázonghat ellenem, talán évek óta …

– Csönd, Emmy! — csattant fel John. — Henry beteg, orvosi segítségre van szüksége. Ne kérdezd, mi baja, mert én nem vagyok orvos. Azért hívok egyet.

– Jaj ne, John! Ne hívj!

– Hogyne hívnánk — avatkozott bele Margaret. — Rendelőintézettel ugyan nem dicsekedhetünk, de egy jó körorvosunk van. John megbeszéli vele a dolgot.

Daniels doktor jó körorvos volt valóban, sok hasznát azonban nem vették. Megállapította, hogy Mr. Tibbettet soha nem vizsgálta, s a hallottakból arra következtetett, hogy makkegészséges, összekapott a feleségével, és ismerőseivel indult hajóútra. Egyebet nem ajánlhatott Mrs. Tibbettnek, mint hogy nyugodjék meg. Nyugtatókat is ígért, mert szerinte inkább Mrs. Tibbett érdemel orvosi figyelmet.

John Colville cifrán káromkodott, de meg kellett hagynia az orvosnak, hogy értelmesen beszélt. Sem jogi, sem orvosi bizonyíték nincs elég, hogy Henry Tibbett megváltozott.

– Ne törődj semmivel, Emmy — biztatta John. — Itt maradsz nálunk, és valami majd csak történik.

Egyelőre nem történt több, mint hogy a telefon egyre csörgött. Ingham főfelügyelő jelentkezett többször is, és azt firtatta, mi történt az igazgató úrral, miért szakadt meg köztük az összeköttetés. Tudatni akarta Henryvel, hogy Jill és Harvey Blackstone-ról nem tudott meg semmit — azaz a házaspár a Tengerre Tekintő Brit Szigetek határőrségénél sehol nem jelentkezett. Erre volt kíváncsi — de hát hol az igazgató úr mégis?

John azt a diplomatikus választ adta, hogy Henry a nyomozása során Blackstone-ékkal meg egy Carstairs nevű házaspárral elhajózott, és ő úgy véli, Henrynek most fontos a hírzárlat, azért azt ajánlaná, Ingham maradjon kapcsolatban a Vasmacskával. Azonban Herbert Inghamet sem ejtették a fejére, azért morgott még egy sort.

A következő telefonáló vasárnap reggel maga a kormányzó volt. Sir Alfred Pendleton háborgott, és tudni óhajtotta, van-e sejtelme Mr. Colville-nak arról, miben sántikál Tibbett.

– Nem is sejtem, uram. Elhajózott és …

– El az — állapította meg Sir Alfred epésen. — Továbbá, mint értesülök, nem fér a bőrébe.

– Hogyhogy, uram?

– György szigetéről panaszolták, hogy a Szélvirág tegnap odaérkezett, mint a forgószél, a horgonyzás minden íratlan és írott szabályát megsértette, ami még nem volna akkora hiba, csak aztán Tibbett az ifjú barátaival akkora ramazurit rendezett …

– Ittasan?

– Nem hinném. — A kormányzó maga is tanácstalan lehetett. — A parti étterem tulajdonosai azt állítják, hogy inkább … háborodott módjára viselkedtek. Nem részegen. Utoljára a rendőrségi rocsót kellett segítségül hívni a Szent Márkról, de mire az megérkezett, a Szélvirág horgonyt szedett, és odébbállt. Nem fér a fejembe ez a viselkedés. Elvégre Tibbett a Scotland Yard főtisztje, és nyomozásra vállalt megbízatást.

– Valami oka lehet rá, uram — vélekedett John. — Vagy ha oka nincs, kábítószer hatására cselekszik. Lehetne vajon marihuána?

– Semmiképpen — válaszolta Sir Alfred tántoríthatatlanul. — Szakértője nem vagyok a marihuána szívásának, de láttam éppen elég kótyagos fiatalembert itt, s élvezetének jeleit jól ismerem. A marihuánától általában csöndessé, magukba fordulóvá, nyugalmassá válnak. Henry Tibbett és bandája viszont hangos és garázda … de nem részeg. Magam sem értem, de annyit megmondok, hogy kiadom ellene az elfogatási parancsot, ha tovább helytelenkedik a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken.

John Colville-nak idejébe telt, amíg eltérítette Sir Alfredet a szándékától azzal, hogy várjon, amíg Henry Tibbett hivatalos személyeknek magyarázhatja meg furcsa viselkedését.

Majd megint Herbert Ingham telefonált. Henry Tibbettnek azonnal fel kell hívnia Reynolds

felügyelőt a Scotland Yardnál, jelentette. Reynolds-nak sikerült kapcsolatot teremtenie Mrs. Celia Vandurennel, és fontos közlendői vannak az igazgató úr számára. De hol a nyavalyában van az igazgató úr, firtatta Ingham.

– Ha rendőr volnék, tudnám — felelte John Colville.

TIZEDIK FEJEZET

Azon éjjel Emmy kölcsönkérte Margaret ébresztőóráját, és hajnali ötre állította be, hogy hívhassa a Scotland Yardot. Hétfőn reggel tíz lesz akkor Londonban — a legalkalmasabb ideje, hogy Reynolds felügyelőt benn találja.

Az ébresztőóra csengésére Emmy farmerbe és ingbe bújt, majd a hűvös kerten át betért az ivóba. A nap aranyló sugarai akkor ütöttek át éppen az egyenlítői hold ezüstös fényén. Hihetetlennek tetszett, hogy ebben a varázslatos csöndben és békességben lidérccel kell küzdenie. Emmy megborzongott, átsietett az ivón, és az irodai telefon mellé telepedett.

Reynolds felügyelőt csakugyan hivatalában találta. Úgy üdvözölte Emmyt, mint a hajójatört a mentőcsónakot.

– Mrs. Tibbett! Hála Istennek! A nagyfőnök eszi a kefét. Mik történnek arrafelé?

– Magától vártam a megvilágosodást — felelte Emmy.

– Az üggyel kapcsolatban fontos tudomást szereztem, annyi igaz. Azonban a másik kérdésben sehogy nem igazodunk el.

– Miféle másik kérdésben?

– A táviraton. Mit akarhat vele mondani? Rejtjelezte, vagy mi? A szememnek alig hittem, hogy az igazgató úr adta fel.

– Én a férjemet két napja nem láttam, felügyelő úr — válaszolt Emmy. — Nem értem, miről beszél. Hogy szól a távirat?

– Nem tetszik tudni?

– Honnan tudnám?

– Egyre rejtélyesebb — állapította meg Reynolds. — Nos, a távirat ma reggel érkezett. Vasárnap adták fel a Tengerre Tekintő Brit Szigetekről. A főigazgatónak szól, se neve, semmi, csak a címe, ami egymagában furcsa, ha meggondoljuk Mr. Tibbett baráti viszonyát a nagyfőnökkel. Rögtön olvasom. — A pillanatnyi csendben távoli papírzörgés hallatszott. — íme, így szól: „Ezúton tudatom mától szóló lemondásomat. Nyugdíjamat az Egyesült Tengerre Tekintő Bank Szent Márk-i fiókjának kérem átutalni Henry Tibbett Nyomozóirodája címére. Feleségemnek pénzt semmi címen ne folyósítsanak ...” Aláírás: „Tibbett, a Henry Tibbett Nyomozóiroda ügyvezető igazgatója.”

Hallgatás támadt. Emmynek torkára forrt a szó. Reynolds törte meg a csendet. — Tessék elképzelni, milyen hatása volt a táviratnak. A hivatal akár a méhkas. Ez az iroda talán valami fedőnév lesz ... ?

Emmy végre megemberelte magát. — Igaza lehet, felügyelő úr. Henry olyan nyomozásba bonyolódhatott, amelyhez hatalmas ködösítés szükséges. Olyannyira, hogy sem engem, sem a főigazgatót nem fogadta bizalmába. — Nyelt egyet. — Sem Ingham főfelügyelő urat itt a Szent Márkon. Sem a Tengerre Tekintő Brit Szigetek kormányzóját. Azért én inkább azt mondom, a férjem

megveszett.

– Mrs. Tibbett!

– Hihetetlennek látszik, tudom. Azonban vagy elhisszük, hogy Henry a teljes világ ellen küzd … vagy buggyant. A kormányzó letartóztatási paranccsal fenyegetőzik, s az ismerőseinkkel együtt alig sikerül meggyőznünk, hogy …

– S ez meg mi a táviratban — tüzesedett neki Reynolds is —, hogy kegyed a nyugdíjból nem részesülhet? Én még ilyet …

– Ez csak a rózsa a tortán, felügyelő úr — válaszolta Emmy erőltetett nyugalommal. — Henry azt mondja, engem látni sem akar.

– De hiszen …

– A következetességét nem is érheti szó — állapította meg Emmy. — A többi viszont magánügy.

– Ejnye, Mrs. Tibbett, ne …

– Pillanatnyilag egyezzünk meg ebben … Remélem, igaza van, felügyelő úr. Viszont ha akármi történik Henryvel, azt az üggyel kapcsolatosnak kell tekintenie. Ha tehát fontos közlendői vannak … tudathatná helyette velem?

Hosszas csend következett. S mikor Reynolds megszólalt, Emmy szinte látta a világ túlsó feléről, hogyan vöröslik a képe. — Nem tudathatom, Mrs. Tibbett. A tájékoztatást megadom Ingham főfelügyelőnek. Ö továbbíthatja kegyednek, ha jónak látja.

Emmy úgy érezte, mintha egy vödör hideg vízzel loccsantották volna szemközt. Húszvalahány éve először történt meg, hogy nem Henry félhivatalos segítőtársaként kezelik. S éppen akkor lökik félre, amikor Henrynek a legnagyobb szüksége lenne rá. — Eljárásának helyességében nem kételkedem, felügyelő úr — nyögte ki: — Beszéljen akkor Ingham főfelügyelővel, de londoni idő szerint ne két óra előtt, mert ágyából, cibálja ki. Isten vele.

Nem is várt válaszra. Vigyázott, nehogy lecsapja a kagylót, majd rádőlt az íróasztalra, és reményvesztetten, Csöndesen sírni kezdett. Így talált rá Margaret Colville néhány perccel később a derengésben. Margaret pongyolában jött be az udvar felől. Két gőzölgő csészét hozott, leült Emmyvel szemközt, és ennyit mondott: — Tea.

Emmy szipogva emelte fel a fejét. — Köszönöm, Margaret.

– Jobb, ha beszélsz, mert szabadulsz a tehertől. Mit mond London?

– Henry vagy bolond, vagy rajtam akar túladni mindenáron… De szerintem fontosabb, hogy iszonyú veszélyben forog, és nem tudom, mit tehetek az elhárítására. Senki a segítségünkre nem lehet.

– Hát az orvos?

– Johnnak megmondta.

– Vizsgálat nélkül persze azt gondolhatja, hogy Henry élné a világát egy kicsit:

– Meglehet, Henry is azt hiszi — fűzte hozzá Emmy dacosan.

– Csak nem képzeled, Emmy?

– Próbálom fékezni a képzeletemet. — Emmy a mosolygás ügyes utánzatával kelt fel ültőhelyéből. — Bocsáss meg nekem, Margaret. Az egyhetes meghívásodért nem érdemled, hogy gondot akasszak a nyakadba. Menj, aludj még egyet, én pedig sétálok reggelig. Ne aggódj, megleszek magam.

A napkelte nyáron mindenütt szép, de a Karib-tenger örök nyarában szép minden napkelte. Emmy a part menti sétája során nem figyelte a virradat ismétlődő csodáját, csupán ráébredt. A borzas fű közt millió szunnyadó kapott életre, megszólalt a mangófák és mahagónifák közt, és rebegett a frissen mosott parton. A keleti hegyek mögött erősödött a derengés, majd egyszerre előszökött a nap. A fakó föld és tenger kékbe, rózsaszínbe és aranyba öltözött.

Lehetnék tanúja akár reggelente, gondolta el Emmy. Akkor miért várom ki az olyan reggelt, amikor az öngyilkosság gondolatával játszom, miért nem serkenek fel, amíg jól van dolgom? A tűnődés megmosolyogtatta, s mindjárt meg is könnyebbült.

Nem figyelte azt sem, merre viszik a léptei, de a tengerpart mentén a legrövidebb úton jutott el

Papvárosig. Nem is lett volna értelme gondolkodnia, mert eszmefuttatásokhoz a kiindulás hiányzott. Ami eszébe jutott, nem volt több a néma sikoltásnál. Mihez kezdek? Mihez kezdhetek? Mi történik Henryvel? Hogyan segítsek rajta? Jaj, Istenem, mitévő legyek?

Agyának tárgyilagosabb zuga jelezte, hogy úgy látszik, itt a fohászkodások ideje. Ez a figyelmeztetés ismét mosolygást csalt az arcára. Eszébe jutott az a régi szólásmondás, hogy a csatatéren nincs istentagadó. Nem bánom, gondolta, ez az én csatateremben, s az ellenség megszorított, de a sarat állnom kell mindenképpen. Még a hamis hősiesség is megvidította. Alig eszmélt, már Papváros utcácskáihoz és apró házaihoz közeledett. Látta máris a vámház szürke kőépületét, az új rendőrséget, s azon túl a kicsiny vitorláshorgonyzót.

Fél nyolc volt, a nap már fenn járt, de a levegő még nem melegedett meg. Papváros feltámadt, nyújtózott, és lódult a dolgára. A rakodóparton halászok készülődtek egy bolyban a tengerre szálláshoz. Építőanyaggal megrakodott teherautók indultak felfelé a hegyoldali építkezésekhez. Dzsipek és mikrobuszok vitték az embereket munkába. A kőgát mentén ébredezett a hajók" népe is. Kiütötték fejüket a veken, nagyot szusszantak, és kémlelték a szemhatárt. Egy-kettő ki is szállt közülük, és … Emmynek egyszerre földbe gyökeredzett a lába, majd megindult futólépésben.

A tanyahajón szálas, enyhén hajlott termetű férfi ragadta meg a figyelmét.

Szinte már a nevét kiáltotta volna, mikor ráébredt, hogy messze van még tőle. A férfi megindult a kőgáton ki a rakodópartnak, s közben minden hajót jól megnézett. Amint meglátta a feléje siető Emmyt, rápillantott, de nyilván nem ismerte meg. Dr. Vanduren mást kereshetett: fehér ingében és szára metszett farmerében kiszállhatott akármelyik hajóról.

Mielőtt Emmy odaért volna a horgonyzóhoz, az orvos szemügyre vette az utolsó hajót is, majd átvágott a rakodóparton, és eltűnt a főutcának vezető egyik sikátorban. Emmy hiába járta be érte a környéket. Az üzletek meg a kávézók zárva voltak még, azért nem gondolhatott másra, mint hogy valamelyik magánházba tért be.

Nem számít, gondolta Emmy. Ha a határőrségen és a vámon keresztül lépett a Tengerre Tekintő Brit Szigetekre, a bejelentőlapon ki kellett töltenie itteni lakóhelyének rovatát. Eszerint meg kell csak kérdeznie Ingham főfelügyelőt, és megtalálja.

Felderítette ez a gondolat is, csupán azon töprengett el, miért nem eredt az orvos nyomába előbb. Dolgavégezetten indult vissza reggelizni a Vasmacskába.

Úgy tervezte, majd reggeli után beszél a főfelügyelővel. Ingham azonban megelőzte. A kávéját itta, amikor John kijött szólni az irodából, hogy a főfelügyelő várja a telefonhoz.

– Könyörgöm, Mrs. Tibbett, legyen a segítségünkre! — Ingham főfelügyelőnek igen fogytán lehetett a cérnája.

– Legyek a segítségére? Hogyan lehetnék?

– A férje meg a társasága tegnap megérkezett a Szélvirágon a Szent Márkra. A horgonymester jelentette ugyan az érkezésüket, de tekintettel kegyedre és Mr. Colville-ra, nem tettem hivatalos lépéseket. Majd arról értesültem, hogy a vitorlásklub éttermében verekedés kezdődött … A berendezés is megrongálódott. Mire az embereim odaértek, a Szélvirág felszedte a horgonyt megint. Úgy értesülök, a vasárnap délutáni vitorlásverseny apró ágvitorlásain történtett keresztül, általános zűrzavart keltett, és fölfordított néhány hajócskát. Mit tetszik nevetni?

– Nem nevetek — nyelt Emmy. — Lehet, én is megbomlottam. De elgondolom a garázda Henryt …

– A Szélvirág pedig eltűnt — kerekítette ki a történetét Ingham. — A határőrségen és a vámon persze nem jelentkezett, bár úgy véljük, nincs már a Tengerre Tekintő Brit Szigetek vizein.

Emmynek végre sikerült leküzdenie a kuncoghatnékját. — Egy kérdéssel szeretném felkeresni a főfelügyelő urat. Megtehetném, hogy ma délelőtt átlátogatnék a Büszkeségen?

– Már éppen kérni akartam, Mrs. Tibbett. — Majd pillanatnyi hallgatás után hozzáfűzte: — Valójában a kormányzó úr is szívesen beszélne kegyeddel. Hátha ajánlhatna nekünk valamit. Az igazság az, hogy szívesebben szállok szembe egy hajóhadra való kábítószer-kereskedővel, mint egy kerge rendőr főtiszttel.

Corfetta lánya hivatalos levelet kézbesített a postáról, a Szent Márk ügyvédjének szerződéstervezetét. Mr. Henry Tibbett, írta csatolt levelében, aláírását kéri a tervezetre, amelyben

Mrs. Tibbett lemond londoni lakásukról, és törlesztései összegét kéri átutaltatni a Henry Tibbett-féle Nyomozóiroda KFT-nek a Tengerre Tekintő Brit Szigetekre. Emmy keservesen sóhajtott, és betette a tervezetet a bőröndjébe.

Mire a szobájából lejött, Margaret az ivóban sürgölődött. — Újság? — tudakolta.

– Mármint Henry felől?

– No hallod!

– Ugyanaz, csak egyre rosszabb — válaszolta Emmy, majd elgondolta, mit hallott Ingham főfelügyelőtől. — Ma át is megyek a Büszkeségen, és beszélek vele meg a kormányzóval.

– Remélem, meggondoltad.

– Hogyhogy meggondoltam? A kormányzó kéretett …

– Bizonyára nem hallgattad a reggeli időjárás-jelentést — figyelmeztette Margaret.

– Minek hallgattam volna? Elég volt elnéznem ezt a csodálatos napot … — Emmy feltekintett a verőfényes égre. — Jár erre rossz idő is?

– Megtörténik. Többnyire ilyen az idő; legfeljebb az esős évszakban zuhog. Egyenlítői viharok és forgószelek azonban tévednek erre is.

– Csak nem ilyenkor? Azt hittem, a szeptember a hurrikánok évadja.

– Hivatalosan júliustól tarthatnánk tőlük, azonban az idő nem tekinti a naptárt.

– Csak nem azt mondanád, hogy a hurrikán itt áll a Tengerre Tekintő Brit Szigetek küszöbén? — nevetett rá Emmy.

– Nem a küszöbén még — válaszolta Margaret komolyan. — Azonban ma reggel jelentették, hogy az Alfred nevű trópusi vihar, az évszak első vihara erőt gyűjt, és még alighanem ma hurrikánná erősödik. Az Atlanti-óceánon pusztít hétszáz mérfölddel délkeletre Puerto Ricótól, s ha megmarad eddigi útján, észak felöl kerül el bennünket … Számítani azonban erre nem lehet.

– Azt hittem, ezeket a szigeteket soha nem fenyegeti hurrikán.

– Harminc éve valóban nem látogatta — válaszolta Margaret. — A trópusi viharok azonban szeszélyesek. Válthatnak irányt is … Ez az Alfred könnyen belénk botlik.

John lépett az ivóba egy papirossal. — A miami időjelző adatait írtam le — magyarázta. — Jó reggelt, Emmy. A trópusi viharnak indult Alfred e pillanatban már hurrikán. Legerősebb szele elérte a kilencven mérföldes sebességet, s a gócától száz mérföldre északnak és ötven mérföldre délnek szélrohamokat bocsát ki. Pillanatnyi helyzete a 11.3 hosszúság s az 52.2 szélesség, és óránként tíz mérföldes sebességgel tart északnyugatnak. A Szélfelőli, a Széliránti, és a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken hurrikánkészültséget rendeltek el.

– Mit értesz mindebből? — tudakolta Emmy.

– Azt, hogy némi szerencsével elvonul tőlünk északnak, bár a farkával alighanem végigvág rajtunk.

– S ha nincs szerencsénk?

– Akkor nyugatnak oldaloz, és derékba kapjuk.

– Mikor?

– Holnap előtt nemigen — felelte John. — Időnk a felkészüléshez van bőven. Azt hiszem, a keleti ablakainkat jó lesz bedeszkáznunk és …

– John — szólt közbe Margaret —, Emmynek újabb rossz hírei érkeztek Henryről. Úgy tervezi, ma átmegy Szent Márkra, és beszél a kormányzóval. Megteheti még, mit gondolsz?

– Ma meg — válaszolta John —, csak estére hazajusson, különben kinn reked.

A Büszkeség fedélzetén egyébről sem csevegtek, mint az Alfrédről, bár a szigetiek nemigen hitték, hogy meglátogatja őket. Tréfálkoztak a hurrikán druszájának, Sir Alfred Pendletonnak a rovására is. Többen emlékeztek, milyen volt a vihar harminc esztendeje, s egy kamasz csoport minden felhőpamacs megjelenésére nyílt és makogott. A szőke tenger csöndesen fodrozódott, és a Büszkeség egyenletesen

zurbolta a tintakék nyomdokvizet Szent Márk révjének homokpadjai mentén. Utasai hamarosan a parton álltak, Emmy pedig az árnyas utcán kaptatott felfelé a rendőrségnek.

Ingham főfelügyelő aggodalmas mosolygással fogadta. — Jó, hogy megjött, Mrs. Tibbett. A kormányzó mindkettőnket vár. A kocsim kinn áll, akár indulhatunk.

– Egy pillanatra, főfelügyelő úr — akasztotta meg Emmy. — Amíg a kormányzóval beszélünk, vajon megnézhetnék-e az emberei, hogy dr. Lionel Vanduren jelentkezett-e a határőrségnél, s ha igen, hol lakik?

Ingham tűnődően nyugtatta a szemét Emmyn. — Akár a repülőtéren, akár a kikötőben jelentkezett, megmondhatjuk. De miből gondolja … ?

– Szinte bizonyos, hogy őt láttam tegnapelőtt a vitorlásklubnál … mikor a férjem ilyen furcsán kezdett viselkedni. El is felejtkeztem róla egy időre, de ma reggel Szent Mátén ismét felfedeztem.
– Mit gondol, mi dolga lehet itt?
– A lányát keresi.

Ingham főfelügyelő furcsálkodón tekintett Emmy-re, majd felemelte a telefonkagylót. — őrmester … Ja, maga az Pearletta? Legyen szíves, kérdezze meg a határőrségtől, hogy egy dr. Vanduren … Mi is a keresztneve? — fordult Emmyhez. — Igen, dr. Lionel Vanduren Miamiből jelentkezett-e nálunk az elmúlt hét során akár a repülőtéren, akár a kikötőben. Ha jelentkezett, jegyezze fel nekem az adatait s a pillanatnyi lakcímét. Köszönöm. — Letette a kagylót, és felkelt. — Mehetünk, Mrs. Tibbett?
A kormányzósági palotáig alig váltottak szót, és hamarosan ott ültek abban a fogadószobában, ahol a kormányzó Henryvel elbeszélgetett. Sir Alfred néhány perc múltán belépett. örömmel üdvözlöm mindkettőjüket. Ügy látom, hogy a hatszemközti megbeszélés halaszthatatlan. Rosszul állnak a dolgok.

– Rosszul bizony — helyeselt Emmy.

– Megmagyarázhatná a férje furcsa viselkedését? Emmy megrázta a fejét. — Persze attól még lehet magyarázata — mondta aztán. — Vagy célirányosan cselekszik, csak éppen a célját nem látjuk, vagy … nem is tudom. Nem fér a fejembe, hogy fogja s megzavarodik.

A kormányzó vizsga szemmel figyelte. — Idegösszeroppanások még a látszólag nyugodt emberek körében sem ritkák. Vagy hátha a hétéves viszketeg vette elő …
– Húsz éve vagyunk házasok Henryvel.
– Akkor talán az jár közelebb az igazsághoz, hogy a javakorabeli férfiak mind megbolondulnak egyszer … Vagyis hebehurgyákká válnak, elcsavarognak. Persze van még egy lehetőség.
– Mégpedig?
– Férjének az volt a terve, hogy magamagát kínálja csalétkül a kábítószer-kereskedőknek. Talán sikerrel járt?
Emmy rábólintott.

– Nyilván rengeteg pénz forog kockán — fűzte tovább a szót Pendleton. — Ha pedig a bűnözők megtudták férje kilétét, arra is készek, hogy az együttműködését nagy összeggel vásárolják meg.

– Nem is neheztelhetek, hogy ilyesmivel gyanúsítja Henryt, Sir Alfred — válaszolta Emmy keserűen. — Hiszen nem ismerheti. — Majd hirtelen Inghamhez fordult. — Kereste Derek Reynolds Londonból? — szegezte neki a kérdést.
– Reynolds felügyelő? Keresett, igen.
– Mit mondott? Mert tőle úgy tudom, fontos közölnivalója volt.

Ingham némán fellebbezett Sir Alfrehez, az pedig mosolyogva válaszolta: — Nem volna tisztességes dolog visszatartani a tudomásunkat, főfelügyelő úr.

– Ehhez tudnia kell a kormányzó úrnak is — vetette közbe Ingham zavartan —, hogy Mrs. Tibbett alighanem dr. Vandurent látta itt a szigeteken kétszer is a minap.

Sir Alfred felvonta a szemöldökét. — Csakugyan?

– Bizonyos nem vagyok a dolgomban — vallotta meg Emmy —, de a hasonlóság igen nagy volt.

– Én pedig a múlt heti érkezések listáját megnézettem a határőrségen. Hamarosan megtudjuk, itt van-e, uram.

– Majd tudassa az eredményt — vetette oda a kormányzó. — Nos, Mrs. Tibbett, Reynolds felügyelőnek sikerült előkerítenie Mrs. Celia Vandurent. A részleteket Ingham elmondja.

– Az anyjánál, Mrs. Dobsonnál időzik Shropshire-ben, egy East Chudbury nevezetű faluban — mondta Ingham.

– Ennyit tudtunk eddig is — állapította meg Emmy. — Vagyishogy az anyjánál van Shropshire-ben. Egyéb újság nincs?

– Hogyne volna — vágott vissza Ingham. — A felügyelő maga beszélt a hölggyel, és azt állítja, hogy sem nem beteg, sem nem idegbajos. Angliába csak azért utazott, mert a férje követelte. Azt mondja, kórházban volt Janet halála után, és hogy kettejük közül inkább dr. Vandurent viselte meg a haláleset. Tagadja, hogy leánya fényképeit megsemmisítette volna, sőt volt is nála egy. Elküldte a Scotland Yardra, Reynolds pedig lemásoltatja, és egy antiguai British Airways járat pilótájával elküldi. Elég baj, hogy ekkora kerülőt kell tenni a képnek.

Sir Alfred éppen a görbe hangapipáját tömte, úgy sandított fel Emmyre. — Ugye, ott volt Mrs. Tibbett is, mikor Vanduren doktor a feleségéről beszélt?

– Ott voltam.

– Akkor egyebet nem gondolhatunk, mint hogy Vanduren doktor hazudott — állapította meg a kormányzó. Majd hallgatott egy sort. — Most pedig azt hallom, itt van a szigeteken. Roppant furcsa. Meglehet persze, hogy ... — Nagy figyelemmel tömködte illatos dohányát a pipa makkjába, s a félmondatáról elfelejtkezett.

– Meglehet persze, hogy mi hazudunk Henryvel? — egészítette ki Emmy indulatosan. — Mivelhogy mind a ketten kábítószer-kereskedők fizetett ügynökei vagyunk?

– Kedves Mrs. Tibbett, én semmi ilyesmit nem mondtam. Csupán azért kérettem ide, mert személyesen akarom megértetni, miért rendelem el a Szélvirág utasainak körözését és letartóztatását. Emmy hallgatott.

– A lépés mindenképpen szükséges — magyarázkodott Ingham. — Ha semmi egyebet nem tekintek, a szigeteket az Alfred hurrikán fenyegeti, és az igazgató úrnak legszemélyesebb érdeke, hogy ...

Emmy arra lett figyelmes, hogy a kormányzó rágyújtott, és fürkészőn tekint rá a füstbodrok mögül. — Értem, Sir Alfred. Másképp nem boldogulhatnak.

Mintha megenyhült volna a feszültség. — Köszönöm a megértését, Mrs. Tibbett. Reméljük, hogy férje tisztelettel tekint a druszámra, és biztos révbe kormányozza a Szélvirágot. Reméljük továbbá, hogy igazat szolgáltat kegyednek, és illőn megmagyarázza viselt dolgait. — Rámosolygott Emmyre. Nagy nehezen Emmytől is telt egy futó mosoly. — Ugye, most visszatér a Szent Mátéra?

– Vissza, még a délutáni hajóval. A Vasmacskában vagyok elérhető.

– Ha ugyan a vihar a nyakunkba nem szakad, és meg nem rongálja a telefonvonalainkat — tette hozzá Sir Alfréd. — De ha ez meg nem történik, szóval tartjuk a fejlemények felől, és kérjük, ha a férjéről hallani talál, tudassa velünk.

– Persze.

Az ég derűs volt, amíg a Szent Márk Büszkesége visszafelé tartott Papvárosnak, de a szél már feltámadt, és úgy korbácsolta a tengert, hogy a meghányt öreg teknő menetrendszerű félórájánál jóval tovább volt úton. John a tanyahajón várta Emmyt.

– Örülök, hogy visszaértél — fogadta gondterhelten. — A helyzet nem rózsás. Alfred barátunk

erőt gyűjtött, és nekilódult. Az iránya még mindig északi, de így sem kerül el bennünket oly messziről, mint reméltük. Herbert Ingham egyébként máris keresett telefonon. Meghagyta, hogy hívd vissza, amint hazaérsz, Egy számot is meghagyott, mert nem a rendőrségről hívott.

– Mondott valamit?

– Semmit. De azt elég mogorván mondta.

– No hiszen — mondta Emmy, s a dologról nem szóltak többet.

Ingham főfelügyelő hangja eléggé ridegen hangzott csakugyan, mikor Emmy vonalvégre kapta. Meglepetten tapasztalta, hogy a meghagyott szám a kormányzósági palotáé. Néhány bugás és kattanás után Ingham jelentkezett.

– Mrs. Tibbett? A kormányzó úrnál vagyok. Kegyeddel szeretne beszélni.

– A kormányzó? Már meg …

– Tartsa a vonalat.

– Pendleton vagyok. Sajnos, nincsenek jó híreim.

– Henry felől? — Emmynek a torka is kiszáradt rémületében.

– Mondhatjuk. Szolgálatos női rendőrünk ma délután újabb Csillaghal-üzenetre lett figyelmes. Tetszik érteni?

– Hogyne érteném. — Emmy szinte suttogott. — Hogy szólt az üzenet?

– Ezúttal nem a Csillaghal üzent, hanem egy Anemóna nevű hajó a Csillaghalnak. Mint angliainak nem lesz újság, hogy a ,,szélvirág" az „anemóna" nevet viseli otthon, viszont az ittenieknek nem jelent egyebet tengeri állatnál. Szóval az Anemóna tudatta a Csillaghallal, hogy sikerrel járt, de az időre való tekintettel hazafelé fordul, és reméli, hogy összetalálkozhatnak.

– A találkozás helyét és idejét nem jelölte meg?

– Nem. A találkozót megbeszélhették már. Igazán érdekesnek a beszélő hangja bizonyult.

– Hogyan?

– Terry rendőrnő jelentése szerint brit férfihang volt. Mivel a kegyed férjével találkozott, állíthatta, hogy ő beszélt a rádión.

– Ez még …

– Van azonban más hírem is. Ingham főfelügyelő végignézette a bejelentkezéseket a határőrségnél. Megállapították, hogy dr. Lionel Vanduren nincs a szigeteinken.

– Azért még …

– A legfontosabb hírt utoljára tartottam, Mrs. Tibbett. A Csillaghalnak szóló üzenete végén az Anemóna megemlítette, hogy a Csillaghal ne fáradjon, nem szükséges egy ,,E" névjelű személlyel kapcsolatot teremtenie, üzenetének vége így hangzott: „Van neki magához való esze." Mit ért ebből?

– Én … ? Semmit. Nem tudom, mit érthetnék belőle.

– Nyíltan kell beszélnem kegyeddel, Mrs. Tibbett. Helyzete magyarázatával, úgy látom,, adósunk maradt. Ezért utasítást adtam, hogy tartóztassák fel, ha elhagyni készülne a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket. Kegyedet pedig megkérném, hogy a holnapi hajóval ismét fáradjon át hozzám. Délben várom a hivatalomban, és remélem, ezúttal semmit nem rejt a véka alá.

– Meglesz, kormányzó úr — nyögte ki Emmy. — A holnapi viszontlátásra.

Mint azonban kiderült, másnapig messzire terveztek.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A Szent Márkról hazatérőben Emmy látta a Büszkeség fedélzetéről, hogy a furcsán rezesedő napfény barátságtalanná festi a máskor oly hívogató szigetvilágot. Mintha a kormányzóval folytatott kellemetlen beszélgetés nyomán terjedt volna az Emmy lelkére nehezedő lidércnyomás.

Colville-éktól nem várhatott vigaszt — volt dolguk elegendő —, örült inkább, hogy bevonják a hurrikánváró készülődésbe. Szinte áldásnak tekintette a szótlan sürgés-forgást.

Emmy serényen dolgozott a Vasmacska megfogyatkozott személyzetével, és tranzisztoros rádión hallgatták a legújabb időjárás-jelentéseket. Az irodában nagy térkép került az íróasztalra. Erőszakos nemeztollvonások jelezték rajta az Alfred útirányát, amint elháríthatatlanul rontott az Atlanti-óceán felől a Karib-tenger keleti határát tévő vékony szigetlánc iránt.

Az udvari fészerből falemezeket hoztak ki, leszabták az északi és keleti ablakok méretére, majd jókora szegekkel ráerősítették a kávájukra. Margaret és Emmy gyufát és gyertyát halmozott fel a konyhában, és minden, kezük ügyébe lévő edényt megtöltöttek ivóvízzel, korsókat, lábasokat, marmonkannákat.

– Víznek nemigen látnánk híját — magyarázta Margaret —, mivel azonban villanyszivattyúval szívatjuk a vízgyűjtőből, úgy kell számítanunk, hogy az áram kimarad.

– Hiszen akkor húzhatnánk vödörrel — kétkedett Emmy.

– Csak amíg meg nem hasad a vízgyűjtő, vagy el nem szennyeződik a vize — válaszolta Margaret. — A hátsó kamrában találsz még fazekakat, jobb, ha megtöltőd azokat is.

A szélárnyékos déli és nyugati ablakokat összevissza rácsozták szigetelőszalaggal, hogy ha a légnyomás ki is veti őket, szilánkjuk ne röpködjön. Konzerveket hordtak be a hűtőből a vendégházba, mert Colville-ék ott akartak meghúzódni Emmyvel. Kinn az udvaron minden mozdítható tárgyat, talicskát, létrát megforgattak, lefektettek vagy éppenséggel lekötöztek. A dzsipet úgy állították, hogy se fa, se egyéb rá ne zuhanjon. A napvilág egyre rezesedéit, és a tenger felől fenyegető felhőket hozott az erősödő szél.

A rádió szüntelenül döntötte a friss híreket. A Golf Klub minden motoros hajóját mozgósította, de a helikoptere is egyre hordta a klub tagjait. A Panoráma Szálló jó néhány vendége már elmenekült a szigetről — a repülőgépek ingáztak a biztonság felé igyekvőkkel San Jüanba. A hajóknak ki volt adva, hogy igyekezzenek révbe jutni, és különös gonddal horgonyozzanak, a szigetlakóknak pedig a lelkükre kötötték, hányféleképpen védekezzenek a viharkár és az áramszolgáltatás szünetelése ellen.

Emmy agya úgy darálta munka közben, akár a forgó imamalom: Jaj, Istenem, vigyázz Henry re! Istenkém, juttasd révbe idején!

A rádió jelentések délután ötkor már nem ígértek semmi jót. A hurrikánriadót kiterjesztették a Tengerre Tekintő Brit Szigetekre, ami a vihar főerejének közelgő érkezését jelentette: Hatra John hazahordta a személyzetet, s az eső megeredt. A Vasmacska ostromlott népe az ivóban hallgatta az esőverést meg a szél nyögését. A veszély mégis hihetetlennek tetszett. Még Emmy is emlékezett rosszabb időre a szigeten, és úgy tetszett, csupán a rádió csap vaklármát.

John vacsorát suhantott, s egy üveg jó bort nyitott meg hozzá. Az eső annyira paskolta a bádogfedelet, hogy egymás beszédét alig értették. A mályva meg a leander törékeny bokrai hajladoztak a szélben. Azonban semmi ijesztő dolog nem történt. Henry felől hallgattak mindannyian.

Tíz perccel tíz után, amint megkávéztak, s már a brandyjüket szopogatták, a szél hangja üvöltéssé erősödött, majd egyszerre, villámlott s dördült nagyot. A villany elaludt.

– Kezdődik! — kiáltotta John. — Befelé! Hadd szögezem le a redőnyöket!

Az utolsó pillanatban tette, mert bár a védett ivóban üldögéltek az épület szélcsendes felén, a vihar akkora erővel támadott, hogy Emmy és Margaret összekapkodva jutott el csak az irodáig, s az ajtót is alig akaszthatták be. Reményük sem maradt, hogy a külső lépcsőn megközelíthető hálószobákig feljuthassanak, azért az irodában, a konyhában s a földszinti ruhatárban kellett meghúzódniuk.

Óvatosságuknak köszönhetően az ablakok védve voltak, élelmiszer és víz került az óvóhelyükre

elegendő, az pedig a gyertyák világánál éppen barátságosnak tetszett. Margaret és Emmy hozott le már matracokat, párnákat, lepedőket és könnyű takarókat az irodába. A rádió egyre ontotta a jó tanácsot, az időjárás- és helyzetjelentéseket. Az ostrom megkezdődött.

Emmy elgondolta, hogy a legrosszabb mégis a zaja. Az épület állta az iszonyú széllökéseket, és az ablakzáró lemezek zörgésétől eltekintve akár béke honolhatott volna az irodában, ha a szél eszelős bőgését nem kellett volna hallgatniuk. Az pedig belekapott mindenbe, és rántotta magával dühöngésében — fákat, járműveket, vezetékeket, épületet. Tompa puffanások és pengő hasadások zaja jelezte a bennülőknek, mi mindenüket ragadja el. A rádió az Alfred helyzetét a Tengerre Tekintő Brit Szigetektől száz mérföldnyire délkeletinek és óránként tizenkét mérfölddel északnyugatra tartónak jelölte meg, majd időtöltésül a következő helyzetjelentésig a „Napfényes sziget" dalát szólaltatta meg rezesbandával, már akár az érzéketlenség szólt a műsorszerkesztőkből, akár az akasztófahumor.

A telefoncsörgés meglepte mindhármukat. Emmy mindaddig azt hitte, hogy a telefon-összeköttetés már egy ideje megszakadt.

John vette fel a kagylót. — Igenis, kormányzó úr … Itt van; igen, máris adom … Tessék? … Eddig tűrhető. Mi a helyzet odaát? … No, ez derék … nem valami kecsegtető, én is azt mondom … Egy pillanat, máris jön … — Azzal átadta Emmynek a hallgatót.

– Csupán annyit szerettem volna tudatni kegyeddel, hogy a holnapra kitűzött találkozónkat semmisnek tekinthetjük. — Sir Alfred megköszörülte a torkát. — S még annyit, hogy a kelleténél többet ne aggodalmaskodjék. Utoljára csak megtaláljuk a magyarázatot. A Szélvirág felől újságunk nincs ugyan, azonban nyilván a partjaink mentén húzódott meg valahol, hiszen rádióüzenetét egyébként nem hallhattuk volna. Legjobb újság ilyenkor, ha nincs újság, és …

– Megbocsásson, kormányzó úr …

– Mert így remélhető, hogy baj nélkül átvészeli …

– De kormányzó úr! — sikoltotta a kagylóba. — Értse meg, hogy az az üzenet … — A vonal azonban e pillanatban megszakadt.

– Mi a baj, Emmy? — tudakolta John.

– Megsüketült.

– Örülhetünk, hogy eddig működött. Mit mondott a kormányzó?

– Nyájaskodott. Hogy ne bánjam, ha a Szélvirág felől nem tudok, mert valahol itt lappang a kertek alján, amint a Csillaghalnak szóló üzenetéből kitetszik.

– Nem lehetetlen.

– Dehogynem! — vágta vissza Emmy szinte sírva. — Hiszen éppen az bántott a legjobban, hogy előbb nem voltam észnél, és nem mondtam neki mindjárt, hogy az üzenet nem származhat a Szélvirágtól!

– Pedig az Anemona neve arra vall, hogy …

– Hogy csempészhajó az is, nem többre — torkolta le Emmy. — A Szélvirágtól már azért sem származhatott, mert rádióadója máig nincsen … Eszerint a holléte Henryével egyetemben teljesen bizonytalan.

– Másutt lenni biztosabb ma éjjel, mint itt. — John nem fűzhetett hozzá többet.

Az éjszaka hosszúra nyúlt. A rádió jelentéseiből kitetszett, hogy az Alfred mind közelebb araszol Szent Benedek szigetéhez és a Szent Máté délkeleti sarkához. Éjfélre a Tengerre Tekintő Brit Szigetek rádiója jelentette, hogy a Szent Benedek adása megszűnt, erősítőtornyuk ledőlt. A szigettel már csupán az amatőr rádiósok tartották a kapcsolatot, ők azonban le nem szálltak a készülékükről. Tőlük tudták meg, hogy ha a hurrikán az irányát meg nem változtatja, hajnalra százhúsz mérföldes sebességgel rohamozza majd a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket.

A lárma mindegyre erősödött, s már a teljes erővel szóló rádiót is alig hallották. A tető hatalmas döndülése jelezte, hogy vagy fatörzs, vagy egyéb eshetett rá.

– Egyéb dolgunk nincs, reménykedjünk — ajánlotta Margaret végül. — A legjobban teszed, ha

lefekszel, Emmy.

– Igaz — mondta John is. — Kutya napunk lesz holnap, akárhogy fordul. Főzök egy kakaót … még szerencse, hogy megmaradtunk a gázpalacknál … s ha a kakaóval nyelsz két aszpirint, nyugodalmas lesz az álmod.

Emmy megpróbálkozott a mosolygással. — Szenteltvíz — mondta.

Tévedett. A szakadatlanul síró szél is jó altatónak bizonyult. Mielőtt álomba merült volna, még megfordult a fejében, hogy kaphatott foganatosabb szert is az aszpirinnél.

Mire felébredt, fakó napvilág szűrődött be a szigetelőszalaggal megerősített ablakokon. Margaret az igazak álmát aludta mellette a matracon, John pedig az íróasztalon jegyezte a térképre az újabb rádiójelentéseket. Rámosolygott az ébredező Emmyre.

– Szép jó reggelt!

– Kialudtam a fejszét a nyeléből — dörzsölgette a szemét Emmy. — Álmodom-e, hogy gyengült a szél?

– Nem álmodod — nyugtatta meg John. — Csoda történt. Három tájt az Alfred északnak fordult, s mintegy negyven mérfölddel nyugat felől hagy el bennünket éppen. A déli szárnyával suhint meg csak. A szél ereje nem nagyobb nyolcvan mérföldnél.

Emmy felült. — Csak! — visszhangozta fájdalmasan.

– A magvától északra száz mérföldesnél erősebb, azért méltán hálálkodhatunk. Innál egy csésze teát?

– Készítek mindjárt.

– Azt se bánom, mert inkább megmaradnék a rádiónál.

Amint Emmy feltöltötte a katlant a marmonkannából, hallotta a rádión, hogy az Alfred már negyvenkét mérfölddel északra jár tőlük, és folytatja észak— északnyugati útját. A fáradhatatlan amatőr rádiósok útján viszont rossz hírek kezdtek szállingózni a Szent Benedek felöl. Halálos áldozatok tucatszám, fedél nélkül maradottak ezrével, felhőszakadás, tengerár. Haitiban és a Dominikai Köztársaságban hurrikánriadót rendeltek el. A Tengerre Tekintő Brit Szigetekről eddig nagy kárt nemigen jelentettek, legfeljebb ablaktöréseket, megrongálódott tetőket, felhőszakadás és fadőlés-folytán járhatatlanná vált utakat. A helyi hírek aztán emberi közelségbe hozták a nagy általánosságokat.

A „Szent Mihály és Mindenszentek iskoláiban ma nem lesz tanítás. A Szent Márk mentésre be nem rendélt köztisztviselői ma ne jelentkezzenek munkára. Papváros Karib ABC-je ma nem nyit ki. A polgárőrség nyomatékosan kéri a gépjárművel rendelkezőket, hogy járművüket csak végső szükségben használják. A Kövér Tehén és a Szilvafa öble közti útra fák dőltek, járhatatlanná vált. A Szent Mátén a Papváros és a Mangófa öble közt húzódó, parti útszakaszt elöntötte a víz, négykerekű járművek használata is csupán egyéb lehetőség híján ajánlható. A következő bankok és kereskedelmi vállalkozások jelentették, hogy a mai napon nem állnak a nagyközönség rendelkezésére…” A bemondó fáradtan kezdte el a sorolásukat. Tizenöt órája mondta már a híreit szünet nélkül. Odakinn mintegy kelletlenül derengett. A katlanban forrt a víz. Emmy elkészítette a teát.

Hét órára érezhetően alábbhagytak a szélrohamok. Emmy elgondolta, mennyire viszonylagos mértékekkel mér az ember. A szél ereje legalább ötven mérföldes volt így is, ő még hevesebb szelet nem ért életében, mégis milyen enyhének tetszik az előző estihez képest! Margaret felébredt, megivott egy csésze teát, majd John bátorodott neki, hogy kimegy, és megbecsüli a kárt az ivóban. Emmy óvatosan nyomakodott utána.

Az ivónak hiába volt két helytálló fala, megállni benne bajosan lehetett a szél ellenében. Pálmaleveles tornácát elfújta, a tornác héja szanaszét hevert az udvaron, szarufái csupaszon meredeztek. Az iroda tetejére valóban rádőlt egy terebélyes mahagónifa, ámbár sok kárt a tetőben nem tett.

Csatatér lett az udvar — cserjék, facsemeték fordultak ki a földből, a papája sárga és zöld gyümölcsei tehetetlenül hengeregtek a hegyekből a tengernek patakzó esővízben. Virágágyások sártengerré váltak, a valamikori behajtó kapujának szárnyait a szél leemelte zábéjáról, elfektette a sárban, és befújta homokkal. A dzsip azonban ott állt a helyén, bár tetővászna hasadozottan lobogott.

A háznak se ablaka, se ajtaja nem tört. Az ivóban sem esett nagyobb kár, csupán a székek dőltek

összevissza a betonpadlón.

John nagy üggyel-bajjal odafordult Emmyhez, és rámosolyodott. — Szerencsénk volt! — kiáltotta inkább, mint mondta a szélben. Emmy rábólintott, és visszamosolygott.

Akkor látta, hogy egy szálas alak sárga széltörőben kétrét görnyedve igyekszik a valamikori út nyomvonalán a Vasmacska felé.

– Nézd csak! Jön valaki! — kapta el John karját.

– Mi a fene! Mintha Morley volna! Ugyan mit … ?

Morley Duprez eljutott a kapu zábéjáig, és a cserény romjain törekedett keresztül. Fekete gumicsizmáját majd lerántotta róla a sár. Ahogy a fejét megemelte, meglátta Johnt, és az utolsó néhány lépést a félig-meddig védett ivóig tántorgó futólépésben tette meg.

– Mr. Colville! Mr. Colville! — Morley kiáltását megvetően legyintette félre a szél.

John elkapta a fekete karját, úgy rántotta be az iroda révébe. Ott állt egy helyben vizet és sarat eresztve, amíg lélegzethez nem jutott. A nyomukban maradt Emmy az ajtóval küszködött.

A teázó Margaret feltekintett a matracról. — Morley! Hát maga hogy kerül ide? Mi újság? Igyék meg egy bögre teát. — Azzal feltápászkodott, s töltött neki.

– Segítene rajtunk, Mr. Colville? — bökte ki végül Morley.

– Hogyne segítenék? Mi a baj?

Morley hálásan dugta orrát a gőzölgő bögrébe. — Hajóról volna szó, Mr. Colville. Vitorlásról. A Kékhal-öbölben vetette partra a tenger, s elrágja hamarosan. Talán megmenthetjük még, ha vontatókötelet vetünk rá, és erős kocsival meghúzatjuk.

– A dzsipemmel?

– Úgy gondoltam magam is, Mr. Colville. Papvárost széthányta a szél, dzsip épen nemigen maradt benne.

– Hát a Golf Klubban? — tudakolta Margaret. — Vannak nekik is erős kocsijaik …

– Tetszik ismerni a javítóműhelyüket? Lenn a víz mellett? — nézett ki a bögréből Morley. Margaret bólintott. — No, ott vízben áll minden. Oda se juthat egyhamar.

– Járt ott mégis? — kérdezte John.

– Én nem, de hallatszik. Ottani munkás mesélte — vont vállat Morley. A pletyka terjedt, hiába szakadt meg a telefon.

Emmy már kérdésre nyitotta volna a száját, John azonban elébe vágott. — Hát a hajóról mit tud?

– Nem sokat. Dániel Markham látta meg pitymallatkor … neki a háza a Kékhal-öbölre néz. Fehér vitorlás, annyit mondott csak. Aztán ahogy ő jött s mondta, én is jöttem mondani.

– Láttak valakit rajta? — kérdezte John.

– Dániel nem látott senkit, Mr. Colville, de biztosra nem mondja.

John beletekintett Emmy arcába, majd átkarolta a vállát, magához szorította, s ezzel nyugtatta volna meg: — A Karib-tengeren ezrével a fehér vitorlás, Emmy!

– Lehetséges, de …

John meggondolta a dolgot. — Az a kérdés, lejut-e a dzsip az öbölig? Az utat nézte, Morley?

– Mintha nem is volna — vallotta meg Morley — de négykerék-meghajtású kocsival elboldogulunk. Az útban felszedjük a Melville gyereket … Markos legény, vár ránk.

– Tegyünk próbát — állt rá John. — Margaret, kerítsd elő a széltörőmet meg a csizmámat meg azt a húszméteres kötelet, amelyik most került a házhoz. A drót vontatókötél a dzsipben lesz. Kell majd a szerszámosláda meg az elsősegélycsomag is.

– Veled tartok, John — ajánlkozott Emmy.

– Ne hülyéskedj — intette le John. — Csak útban lennél.

– Nézd, John — erősködött Emmy —, énbelőlem nem az idegesség beszél, se nem a hitvesi aggodalom, de elsősegély-tanfolyamot végeztem, s ha valaki mégis van a hajón …

Margaret is a pártjára kelt. — Emmynek igaza van, John. Ti férfiak a hajóval bajmolódtok majd, nem emberekkel. Emmynek jó lesz az éri széltörőm meg a gumicsizmám.

– Nem bánom — hagyta rá John, de az esze már másutt járt. — Kapcsolatot kellene találnod a Golf Klubbal, Margaret.

– Hiszen a telefon …

– Írjál a titkárnak, és juttasd el Irvinghez ide az út végébe. A szél enyhül, hamar megjárhatod. Ő már rádión is eljuttathatja az üzenetet.

– Mi legyen a szövege?

– Tudasd vele, hogy a Kékhal-öbölbe mentünk ki Morleyval és Melville-lel egy partra vetett hajó mentésére. Sérültek is lehetnek a hajón, de az mindenképpen megtörténhet, hogy húzatás közben leragadunk. Azért kérd meg a titkárt, hogy a helikopterrel nézzen oda, amint lehet.

– Meglesz.

John belebújt a széltörőjébe meg a gumicsizmájába. Margaret bátorító kacsintással nyújtotta oda a maga szerelését Emmynek, Emmy pedig visszamosolygott rá. Mire az elsősegélydobozt a hozzáfűzött magyarázattal együtt megkapta, a két ember már nyomult szél ellenében a dzsip felé. Utánuk lódult.

A szél enyhültének hasznát mindjárt el is mosta a frissen megeredt meleg trópusi eső. Nehéz cseppjei szinte vízszintesen zuhogtak a szemükbe, úgyhogy látni alig láttak. Margaret az ivó menedékéből figyelte őket, amint elvergődnek a dzsipig, majd a dzsip köhögését és diadalmas horkanását hallotta. Az ablaktörlők, akár a fűszálak a vízözönben, serényen hajladoztak, és söpörték a patakzó vizet a szélvédőről. A fényszórók kigyulladtak. John kihajolt a kocsiból, diadaljelet mutatott a feleségének, majd nekiindította a dzsipet a böfögő sárnak.

Meg sem kísérelte, hogy a Vasmacskát a kijáratul rendelt úton hagyja el. Amikor a szél a kapuszárnyakat letépte, és ráfordította a fonott sövényre, elgörbítette a súlyos vaszábét is, sőt kilazította betonágyából annyira, hogy alatta örvénylően gyűlt a víz, és a dzsip megrekedt volna benne.

– Kapaszkodj! — kiáltott rá John Emmyre, amint négykerék meghajtással lassan nekiindult a valamikori pázsitnak. A Vasmacska kertjét boldogabb időkben nemcsak a kapu körül font sövény védte a birkák, kecskék, tehenek betolakodása ellen, hanem a kert mentében húzódó sűrű leanderbozót is. A leandert nem eszi a számosállat, sőt irtózik tőle annyira, hogy át nem hatolna rajta. A leanderbozóton kívül vékony fehér léckerítés jelölte a fogadó telkének határát.

A leandert leverte ugyan a szél meg az eső, de a léckerítés csodálatosképpen állt. A dzsip recsegve gázolta le, s egy darabját hurcolta is még az orrán, amíg kijutott a fogadótól a partnak vezető dűlőútra.

Ez a dűlőút soha nem volt sétány, most azonban inkább hegyi pataknak tetszett. Sziklák és vándorkövek görögtek benne, a szél meg az eső mély barázdákat szántott belé. A dzsip bakkant, billent, amint John szeme a szélvédőn áramló vízen át kereste az út jobbik felét. Szélroham kapaszkodott beléjük akárhányszor, és nagyot taszított az amúgy is veszedelmesen billegő kocsin.

– Hóha! – kurjantotta egyszer csak a hátul ülő Morley Duprez.

John megállapodott, a közeli, teteje vesztett faházból pedig fekete széltörős, keménykötésű alak törekedett ki. Morley kihajolt a dzsipből, és a kocsi farán át felrántotta a segítséget. — Mehetünk is, John! — kiáltotta, s a dzsip továbbindult lassú és kockázatos útján.

Kidőlt fa feküdt az úton keresztbe — sudarasodó fehér cédrus, derekát egy ember éppen hogy átölelhette. Koronája kusza rengetegként borította be a szűkülő út egyik felét. A három férfi kiszállt a kocsiból, és megállapította, hogy az akadályt meg nem kerülhetik.

Szerencsétlenségükre a fa gyökerestül fordult ugyan ki, de fogódzott még így is, azért nem hömbölygethették el az útból. John előszedte szerszámai közül a kézifűrészét. Jó félórájukba telt, mire a fatörzset elrágták vele valahogy. Emmy is segített, amennyire bírt, s végül sikerült a rönköt odábbítaniuk — hanem addigra a dzsip kerekei mélyen süppedtek a sárba. John a legkisebb sebességgel indította el, a többiek pedig meg-megcsúszva tolták. A dzsip végre nagy hörgéssel

megbokrosodott, és fölugrott az út köves ágyának kapaszkodójáig. Az utasok felugrottak rá, és indultak tovább.

Mintha egy örökkévalóságba telt volna, amíg a szívós kis jármű nekilódult utolsó kapaszkodójának. Abban a percben el is állt az eső, s a látási viszonyok megjavultak. John fékezett, és kiszálltak mind a négyen, úgy vágtak neki az emelkedőnek gyalogszerrel, majd a partjáról letekintettek a tengerre.

Messzi alattuk hatalmas hullámtarajok morzsolták fehér permetüket egy kicsiny öböl homokos karéján. Az öblöt szigorú sziklaszálak állták körül. A haragos víz az öblön túl fehér láthatatlanságba veszett, csupán a karéjban látszott egy oldalán fekvő, valamikor talán fehér vitorlás.

A tenger felől érkező görgőhullámok emeltek rajta egyet-egyet, és ijesztő erővel paskolták a sziklás parthoz. Árboca az öböl szája sarkában lógó fogpiszkálónak tetszett. Habdeszkái máris lehasadoztak, és a víz feljebb sodorta őket a parton. A szemlélők még a magaslatról is jól láthatták, hogy a hajóderék enyészetnek indult, és hogy a vitorlás segítség híján hamarosan uszadékfák halmaza lesz.

Emmy megragadta John karját. — A Szélvirág — sikoltott.

– Megismered?

– Szinte bizonyosan!

John rábólintott. Majd a partsávra mutatott, és valamit mondott Morleynak, amit Emmy nem értett. Csak nézett a mutatóujja irányába, s a rémület belemarkolt. Bajos volt idáig is az út, de a part mente járhatatlannak tetszett.

Meredek és kanyargós volt az az ösvény mindig, amelyik a Kékhal-öbölbe letért. Járhatatlanná vált már á szokásos októberi esőkben is, és kocsival ugyan senki neki nem ereszkedett, legfeljebb terepjáróval. Emmynek azonban látnia kellett, hogy most a Niagarának nekieredni egyszerűbb lett volna. A lefelé özönlő esővíz lehasadt sziklákat hordott, vándorköveket állított meg az ösvény közepén, tavakat vájt a mentében. John távcsővel pásztázta, majd mondott valamit Morleynak, s az rábólintott. Emmy megint elkapta John karját.

– Ideadnád a távcsövet?

John lekanyarította és a kezébe nyomta Emmynek, majd tovább tanácskozott Morley- val meg Melville-lel. Emmy a hajóderékra irányította a látcsövet, és oly elmerülten kémlelte, hogy Johnnak kétszer is figyelmeztetnie kellett, mielőtt visszaadta.

– Úttalan az út — kiáltotta Emmy fülébe. Hajóroncsért megkísérteni nem érdemes. Visszafordulunk.

– Ne! — tiltakozott Emmy.

– Hogy?

– Nézd csak! Valaki van a hajón!

– Hol?

– Nézz bele a látcsőbe! A veken lóg ki fél testtel! Jobban látod, amikor a tajték erre fordítja!

John merően figyelt. Csakugyan, amint a hullám megemelte és félrebillentette a hajótörzset, egy pillanatra látott a vék csapóajtajában valami feketeséget. Lehetett kátránypapír, hálózsák, felfújható gumicsónak. Súlyos, alaktalan tömeg akadt meg az ajtónyílásban — nézhette akár széltörőbe bújt felsőtestnek.

John a nyakába ejtette a távcsövet, és Morley Duprez-hez fordult. — Üljetek be — vezényelt. — Lemegyünk.

Amint Emmy visszakászálódott a dzsipbe, látta, hogy aljában papírlap hányódik — a rázkódásban szabadulhatott ki valamelyik ülés alól. Felvette s látta, hogy a Tengerre Tekintő Brit Szigetek vendégforgalmi irodájának havi tájékoztatójából egy lap. ,,A szigetek éghajlata eszményi — olvasta. — Évhosszat meleg és verőfényes, enyhe esőzése csupán ..."

– Tejbekása lipittylotty! — kurjantotta John. — Indul az eleje! — S amint kioldotta a kéziféket, az ég csatornái megnyíltak ismét.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Henry Tibbett macskazenére ébredt. Éppoly hangos volt, csupán más hangszerek árasztották, mint amilyen az utolsó világos emlékét festette alá. Azok a hangszerek őrült hányódásra, óriások visongó vergődésére utaltak — most azonban mintha csendesedett volna a háborgásuk, s a lárma rendezettebben ért a füléig. Lüktetése volt. Azonban szemét hiába nyitotta ki, csupán feketeséget látott.

Úgy érezte, hanyatt fekszik valami kis szobában vagy fülkében, amely egyenletesen rázkódik, s ide-oda billegeti. Eszmélt, hogy ázott ruhájára meleg burok borul. Takaró. Száraz pokróc, csakis az lehet. Ráborul a fejére is, attól nem lát. Kiszabadította a kezét, és próbálta lehúzni az arcáról.

De amint sikerült elhárítania, a fülke vagy amiben hánytorgott, megbillent, s ismét az arcán volt a pokróc. Arra lett figyelmes, hogy gyengéd kezek visszafordítják a hátára. Kinyitotta a szemét, és Emmy arcát látta alig karnyújtásnyira.

– Emmy ...

– Henry ... Ne mondj semmit ... Ne fészkelődj ... Mindjárt ott leszünk ...

Henry lehunyta a szemét, és gondolkozni próbált. Emmy. Mintha Emmyvel kapcsolatban járt volna az eszében valami. Tiltakozó érzés kelt benne. Emmy ellene dolgozik. Emmy az ellenség. Nem, az nem lehet. Emmy a felesége. Emmy ... Megkönnyebbülés lett úrrá rajta. Minden jóra fordult. Hogy mi fordulhatott jóra, arra nem emlékezett, de a baj nagy volt, annyi bizonyos ... Ezzel el is eresztette a gondolat fonalát. Emmy szeméből a megkönnyebbülés könnyei csordultak a Golf Klub helikopterének kicsiny fülkéjében.

Pilótája derekasan küzdött a viharos széllökésekkel, és időről időre hátrafordult Emmyhez, majd lefelé mutatott. Emmy lenézett az ablakon, s az esőfüggönyön át a Golf Klub pázsitját látta, amint ferdén forduló tányéron kínálkozik fel neki. Földet értek. A nagy vörös bogár csúszón állapodott meg a sárban, s a készséges segítők nyomban körülfogták. Henryt már vitték is. Emmy rámosolygott a pilótára.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem.

– A szolgálatunkkal jár, asszonyom. Akár eredhet a férje után, mert én fordulok Mr. Colville-ért meg a többiekért.

A szél jócskán megenyhült, az eső azonban még jobban rákezdett. Emmy Margaret sárga széltörőjében gázolta azt a hamis lápot, amely valamikor a titkár golfpályája volt, majd egy gépírónő tudatta vele, hogy telefon-összeköttetés tekintetében a Golf Klub sem járt jobban a sziget bármely más házánál. Hajó sem merészkedett még ki a vízre. A helikopter csupán mentőakciókat szolgál, és Emmy ne is reménykedjék, hogy holnapnál előbb eljuthat a Szent Márkra. Emmy valóban úgy döntött, hogy nem tehet semmit, a kormányzónak és Ingham főfelügyelőnek várnia kell. Szent Mátét mintha elvágták volna a világtól. A 23-as számú lak felé indult tehát, mert tudta, hogy dr. Daniels ott vizsgálja Henryt.

A Golf Klub lakjai kétszobás épületek — hálóval, nappalival és zuhanyozóval. A 23-as lak nappalija üresen fogadta Emmyt, és a hálószoba ajtaját behajtották. Emmy sejthette csak Daniels doktor meg az ápolónő fojtott beszélgetését meg az időnként megeresztett víz hangját a zuhanyozóban. Az orvos néhány perc múltán előkerült, kezét a Golf Klub névjelével hímes vászontörülközőn szárítgatta.

– Kegyed Mrs. Tibbett?

– Én. Hogy van a férjem?

A nyájas arcú, ősz orvos bátorítóan mosolygott! — Nem lesz semmi baja. Csúnya agyrázkódást szenvedett, zúzódás is van rajta bőven, de csontja nem tört. Pillanatnyilag nyugtatót kap.

– Pedig beszélnem kellene vele.

Az orvos a fejét rázta. — Nem, asszonyom. Szó sem lehet róla. Teljes nyugalomra van szüksége. A helye valójában kórházban volna, és teszek is a beutalása felől, mihelyt a közlekedés a Szent Márkkal megindul. Addig viszont aludnia kell. Ülhet mellette, ha jónak látja, de a beszélgetést megtiltom akkor

is, ha magához tér. Quarles nővér négyóránként hozza majd neki a nyugtatót. A nővért nem hagyhatom itt, bármekkora szükség volna rá, mert sokfelé hívnak. A sziget, hála istennek, nagyobb baj nélkül átvészelte a vihart, de a sérült így is sok, sebészkednem kell. — Vizsga szemét Emmyre vetette. — Elcsigázottnak látszik — állapította meg.

– Az is vagyok — vallotta meg Emmy. — A partra lejutni is elég volt, s mikor Henryt kiszedtük a hajóról, mintha ítéletnapig kellett volna várni a helikopterre. Dzsippel ugyan el nem juthattunk volna idáig.

Daniels doktor közben döntésre jutott. — Virrasszon csak itt a férje mellett, Mrs. Tibbett, amíg szakavatott betegápolót nem küldök. Hanem aztán kegyed is térjen nyugovóra nyomban. Ezt pedig tekintse orvosi rendeletnek. Helyes?

– Meglesz. Köszönöm, doktor úr.

Amikor az orvos meg az ápolónő elment, Emmy benyitott a hálószobába. Henry hanyatt feküdt az ágyon, és valahogy kisfiúsnak látszott a Golf Klubban került, néhány számmal nagyobb élénkzöld selyempizsamában. Egyenletesen lélegzett, és az arca békés volt. Tapasz és kötés került rá bőven, s ahogy a haja csapzottan tapadt a homlokába, olyan volt, mint valami diákkori biciklibaleset áldozata. Emmy kibújt a széltörőjéből meg a gumicsizmájából, megmosakodott, majd nádpálma széket húzott az ágyhoz, és nekiült a virrasztásnak.

Déli egy óra is elmúlt, mire Henry a szemét kinyitotta. Egy pillanatig zavaros volt a tekintete, majd megállapodott Emmyn. — Mit keresel te itt? — kérdezte tőle.

– Vigyázok, hogy veszteg maradj — felelte Emmy vidoran.

Henry megpróbált felülni, s a szeme ismét zavarossá vált. Belekapaszkodott Emmy kezébe. — Emmy ... Te vagy az?

– Ki volnék más?

– Mondd ... mondd meg Inghamnek ... a kormányzónak ... hogy huszonhét . . Ingham merre? Hol vagyok? Mit keresel te itt? Tűnj el ... Veszélyes a helyzet ... Huszonhét ...

– Semmi baj már, Henry — csitította Emmy. — Vége a veszélynek. Biztonságban vagy.

– Nem érted ... Meg kell mondani a kormányzónak ... Huszonhét ... Ki ez? — S a kérdése rémült sikoltás volt. Emmy meglepetten feltekintett, s látta, hogy Quarles nővér lép be egy ismeretlen fekete lánnyal.

– Meg is jöttünk, Mrs. Tibbett — jelentkezett a nővér derűsen. — Mr. Tibbett megkapja a gyógyszerét, kegyedet pedig váltjuk.

Henry hánykolódni kezdett. — Nem! Vezessék el! Ne engedd! Mondd meg a kormányzónak ...

Quarles nővér a tűt készítette, s félrefordulva megkérdezte Emmytől: — Régen vergődik már?

– Nem ... Az előbb ébredt. Igen rosszul van.

– Természetes dolog. — Az ápolónő láthatóan értette a dolgát. Odalépett az ágyhoz. — Egy csöpp bolhacsípés, Mr. Tibbett ...

És Henry hiába szaggatta zajos tiltakozásával Emmy idegeit, Quarles nővér megragadta a karját, feltűrte a pizsamája ujját, törölt rajta a vattával, és megszúrta. Pillanatokon belül csend lett ismét. Henry elaludt.

– Hát tessék, — Az ápolónő felegyenesedett, és megelégedéssel szemlélte betegét. — Ekkora adaggal elalszik jó néhány órát. Ez pedig Ilma Rogers, Mrs. Tibbett. — A nővérrel jött fekete lány félénken elmosolyodott. — ötig őrzi Mr. Tibbettet, hogy kegyed megpihenhessen. A doktor úr azt üzeni, bőségesen ebédeljen, aztán dőljön le. Itt a dzsipem, szívesen hazaviszem a Vasmacskába, ha úgy kívánja. — Majd meglátván, hogy Emmynek nem tetszik az ajánlat, hozzáfűzte: — Néhány óráig úgysem ocsúdik, s ha valami szokatlan dolog történne, Ilma értesíti a titkár urat.

– Hogyan jutnék ide vissza ötre? — Ostoba kérdés volt, de Emmytől most nem tellett okosabb.

– Megoldható — nyugtatta meg Quarles nővér, mint aki megnyugtatásokhoz szokott. — A Golf Klub dzsipjei közül már néhány jár, s a titkár úr egyet kölcsönadott Mr. Colville-nak, hogy a Vasmacska ne maradjon szállítóeszköz nélkül. Azért tartson velünk.

Emmynek nem volt ereje az ellenkezéshez, s az ápolónő beültette a kinn várakozó dzsipbe.

A Golf Klubból a Vasmacskába vivő út Papváros közepén vezetett át, s Emmynek volt módja elálmélkodni a vihar pusztításán. A kirakatok tükörablakai mindenfelé betörtek, s bár az üveget elsöpörték már, hiányuk mindenfelől ásított rá. Megrongálódott kocsikat, összevissza görbült kerékpárokat a főútról éktelen halmokba tornyoztak, a gyengébb épületek közül sok a teteje nélkül meredezett, hajlott sínek, tört cserepek, meghasadozott fák borították a kis várost. A rakodóparton Emmy látta, hogy a horgonyzó hajók közül sok megsérült, s hogy a gazdájuk itt is, ott is most lát a javításának.

Merő véletlen volt, hogy a rakodópartról felpillantott a főutcának. Ebben a szűk utcában tűnt el dr. Vanduren, jutott az eszébe. Tegnap reggel-e?

Mintha egy évszázad telt volna el azóta, a hurrikán előtti történelmi kor. S íme — egyszer csak megint ott látta! Jött ki a sikátor egyik kicsiny házából.

– Álljunk meg! — kiáltotta Emmy.

Quarles nővér gyakorlott vezető volt, s már megállította kocsiját, mire megkérdezte: — Miért?

– Köszönöm, hogy idáig elhoztak ... Itt kiszállnék ... — De Emmy már ki is szállt, és szaladt felfelé az utcán, a nővér még alig eszmélhetett.

– Ejnye! — mondta aztán, majd megértően hozzáfűzte: — Szegénykémnek elege lehetett, hiába.

— S a nyugat-indiai szigetlakók bölcs megnyugvásával indított ismét, mert tudta, hogy otthon várja az ebéd. Ő az orvos utasítását teljesítette, a többi Mrs. Tibbett dolga.

Dr. Vanduren közben eljutott a főutcáig, és éppen került volna be egy kis kávézóba — az egyetlenbe, amelyik nyomban a vihar után kinyitott. Sűrű házsorba ékelődött, kőből épült, ablaktáblái fából voltak, nem üvegből, így aztán semmi kárt nem látott. Gazdájának talán fájt a város néptelensége, azért nyitott ilyen hamar. Ajtaján át palatábla látszott s rajta friss krétaírás: „Párolt csirke gombás rizzsel. Mobit mérünk. A kiszolgálás zavartalan.” A lépcsőjét rongyos nadrágos fiúcska sepregette nálánál nagyobb söprűvel.

Emmy utolérte a siető Vandurent, elébe került, majd lassított a léptén, és visszanézett rá. — Dr. Vandurenhez van szerencsém?

Az orvos megrezzent, majd kutatón tekintett Emmy szemébe. — Nem tudom, de valahonnan ismerős.

– Mrs. Tibbett vagyok. Néhány napja, látogattuk meg a férjemmel Floridában.

– Hiszen hazafelé tartottak Angliába! — Dr. Vanduren válasza szemrehányón csengett. Emmy meglepetten tapasztalta, hogy suttogva értekeznek, holott az utcán nem járt egy lélek sem.

– Nem éppen — mondta rá Emmy. — Hát maga mit keres itt a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken?

– Ahhoz magának semmi ...

– De még mennyire, hogy van közöm hozzá — torkolta le Emmy. — A lányát keresi, ugye?

– A lányom meghalt.

– Ne áltassuk egymást, doktor úr. A lányát keresi. Én eddig a férjemet kerestem, s most megtaláltam. Alighanem együtt voltak.

– Együtt a lányommal?

– Van magánál pénz?

Az orvos határozott gyanakvással nézett végig Emmyn. — Pénz? Nem értem ...

Emmy megnyugtatóan rámosolygott. — Furcsa kalandban volt részem — magyarázta —, s a vihar után idecsöppentem pénz nélkül. Azt kérdem csak, van-e magánál annyi, hogy betérhessünk ide

a kávézóba, és a beszélgetéshez haraphassunk is valamit.

Dr. Lionel Vanduren megkönnyebbülten sóhajtott, sőt egy vézna mosolyra is telt tőle. — Néhány dollár van nálam, abból kitelik az ebédünk.

– Helyes — mondta Emmy, aztán többet nem is szólt. Letelepedtek a kávézó egyik zugában, kértek egy kancsó mobit, a helybéliek fakéregből, élesztőből és fűszerekből főzött zamatos italát, és megrendelték a párolt csirkét gombás rizzsel.

Ebédjüket a rongyos nadrágos fiúcska hozta ki, és letette elébük, összenéztek az étel fölött. — Nos? — szólalt meg Emmy újból.

– Hogyhogy nos? Mintha kegyeden volna a sor, Mrs. Tibbett. — Lional Vanduren nagyot húzott üdítőjéből. — Meg kell vallanom, az orromig nem látok ebben az ügyben.

– Annyit tud, vagy sejt legalább, hogy Janet él. Máskülönben nem jönne ide keresni.

Az orvos lekanyarította a tyúk fél combját, s azzal hadonászott. — A vízbe fúló a szalmaszálon is kap ...

– Nem erről van szó. — Emmy szigorúra fogta a vallatást. — Jól tudta, már amikor meglátogattuk, hogy Janet él, mégis mindenféle hazugsággal etetett minket. Majd értesült Cheryl és Martin Ross sorsáról ... Azon mégiscsak megindult, igaz-e?

Emmy elszántan következtetett, és most értette meg először, mit akar, azaz akart mondani Henry, ha az orrát emlegette. Azt az ösztönét, amelyik megsúgja, hogy nyomon van, akkor is, ha a részletek nem állnak rendezett sorban. Hogy csakis így alakulhatott, nem másként. Emmy később eltűnődött, mi történik, ha Vanduren doktor ezt feleli: „Drága hölgyem, én a szabadságomat töltöm ezen a vidéken, s a viharban itt ragadtam. Sejtelmem nincs, miről beszél" — azzal felkel az asztaltól, s otthagyja. Emmy azonban bizonyos volt a dolgában.

S valóban, Vanduren doktor oly megtörten tekintett rá, mintha a könnyek kútjának mélyéből vetette volna fel a szemét. — Nem hittem, hogy idáig jutok. Mármint a gyilkosságig.

– Hogyhogy a gyilkosságig, doktor úr?

Az orvos nem kapta el a tekintetét, úgy válaszolta: — Az a sejtelmem, hogy megbízhatok magában. Igaz? — Kérdés, minek az erejéig.

– Az igazság erejéig. Vagyis, hogy annyit elmondjak, amennyit az igazságból tudok.

– Gyilkosságot említett — mondta Emmy óvatosan. — Ha úgy érti, hogy gyilkosságot palástolni segítek-e, hát a válaszom az, hogy nem. Rendőr felesége vagyok már elég régen, és...

Vanduren megdermedt. — Rendőré? Hát a kegyed férje rendőr?

– Volt. A minap letette a szolgálatot.

– Ugyan miért?

– Magam sem tudom – válaszolta Emmy nyíltszívűen. — Talán éppen, amiért a maga lánya ...

– Mit tudhat a lányomról?!

– Semmit. Igaz. Valami mégis azt súgja, hogy a férjem is meg ő is... áldozat. Én a férjemen segítenék, maga a lányán. Halljuk tehát az igazságot, doktor úr.

Nagy csönd támadt. Vanduren doktor végül megszólalt: — Mit tud a phenylcyclohexylpiperidinről?

– Tessék? — meredt rá Emmy.

– A phenylcyclohexylpiperidinről, amelyet röviden phencyclidinnek vagy PCP-nek mondanak, az utcán pedig békepirulaként vagy angyalporként árulják. — Vanduren doktor rekedten nevetett. — Angyalpor! Miféle pihent agyban születnek efféle nevek! Látom, úgy pottyant ebbe a világba, akár a légy a tejbe, Mrs. Tibbett. A PCP állatorvosi érzéstelenítőből nyert élvezeti méreg. Káprázatokat okoz, s ha nem adagolják óvatosan, eszméletvesztést, légzési nehézségeket, sőt halált.

– Vannak, akik élvezeti szerként élnek vele? — nézett rá Emmy hitetlenül.

– Vannak bizony, akiknek a káprázat gyönyörűség — állapította meg az orvos epésen. — S akik kis adagokban szedik, jó közérzetről és kellemes érzékcsalódásokról vallanak. A PCP-t azonban a félkézkalmárok akárhányszor más káprázatkeltő szerek, LSD vagy STP olcsó pótlékaként sütik el. De használják fegyverként is.

– Fegyverként?

– Ez a szer nagy mennyiségben öl, kis mennyiségben személyiségtorzító.

– Ugyan — tekintett rá Emmy nyugalmasan.

– Viszont nem mindenki örül a személyisége változásának — magyarázta az orvos. — Éppen ezért az olyanok kezében foganatos szer, akik ellenfelüket a szándékuktól eltérítenék. A tetrahydrocannabinol ... a THC, a marihuána legfontosabb hatóanyaga, nem változtat a személyiségen, vagyis hatása nem rontja le az erkölcsi értékrendet. Másként hat a PCP. Akik tudják, hol kapható és hogyan alkalmazandó, ízetlen fehér porként vagy folyadékként elegyítik marihuánához vagy lopják ételbe-italba. Hatására az emberek kifordulnak magukból. Mondják például, hogy a Mason család PCP-vel vett rá háztulajdonosokat bérleti szerződés megkötésére, holott a gyanútlanok sima LSD-utazást tettek volna csak. — Az orvos elmerengett. — Simát mondtam? — S ahogy megdörzsölte a homlokát, Emmy azt hitte, elsírja magát mindjárt. Szólni sem mert, nehogy az orvos szóáradatát megakassza.

– Miért is mondom el mindezt? — emelte rá a szemét Vanduren doktor.

– Nem mondott el még semmit, csupán némely kábítószer tulajdonságairól beszélt — állapította meg Emmy. — Mi köze ezeknek Janethez?

Hosszas csend támadt ismét. — Janet csodálatos lány, Mrs. Tibbett — vette fel az orvos a beszéd fonalát. — Bájos, aranyos és szép. Nem a maga hibájából lett … azzá, amivé lett.

– Gyilkosság?

Vanduren doktor megborzongott. — Ne mondja ki! Maga sem tudja bizonyosan, én sem tudom. Amennyit én tudok, az annyi, hogy fél éve a pokol tüze emészt, most pedig …

– Most pedig?

– Magamat emésztem el — sóhajtotta Vanduren doktor és megvonta hatalmas vállát. — Előbb azonban megtalálom Janetet.

Emmy mintegy az orvos emlékezetének ösztökélésére érdeklődött: — Az Isabella a maga hajója volt, ugye?

– Az enyém. Keménykötésű, szívós, és mégis öröm volt hajózni vele. A jobbik valóm vele pusztult, az Isabellával, Mrs. Tibbett.

Emmy szó nélkül megtöltötte az orvos poharát. Úgy érezte, zöld ágra vergődik végre. Vanduren kortyintott a mobiból, s már mondta is tovább: — Szinte látom őket, amint a keleti kikötőből útra kelnek. Jan kormányzott … Pompás kormányos volt már süldő lány korában. Integettem … Integettek … Jan szőke volt, Ed fekete, viruló pár, a legszebb amerikai filmálom! — Érzelgését azonban mindjárt elnyomta a tárgyilagosság. — Ezzel vége is az álomnak. Hogy aztán mi történt, tudja. Híre jött, hogy a tengerbe vesztek. A hajó roncsát az Exuma-szorosban fedezték fel. Nem is volt semmi kétségem, hogy a roncs az Isabella mentőcsónakjának leszakadt darabja. Mintha ezzel vége szakadt volna a történetnek.

– Mégsem lett vége, ugye, doktor úr? — terelte tovább Emmy tapintatosan. —Mi történt aztán?

Vanduren doktor tekintete kitért Emmy vizsga szeme elől. Majd úgy tetszett, végképp nekiszánakozik. — Mit számít már … Úgyis kiderül … Megbékéltünk a változhatatlannal, Celia meg én … Mit tehettünk egyebet? Egyszer csak megjelentek ezek …

– Miféle ezek?

– Honnan tudjam? Azt hiszi, bemutatkoztak? Bűnszövetkezet tagjai, annyit láttam mindjárt. Mindenekelőtt rávettek, hogy Celiát küldjem át Angliába.

– Rávették? — csodálkozott Emmy. — Hogyan vehették rá?

Az orvos belenézett a poharába, s a két kezével forgatta benne a híg barna levet. — Van vaj a fején majd mindünknek, Mrs. Tibbett. Olyasmi, aminek nem örülne, ha szétkürtölnék. Orvost éppenséggel tönkreteheti. Oda a megélhetése. Engem sem sok terhel … Egyetlen fiatalkori eltévelyedés, kábítószerek rendelése nyakló nélkül. Rég elfelejtkeztem róla. Ezek azonban írásos bizonyítékkal álltak elő. Meghurcolhatták volna a sárban a nevemet, a példás családi életemet … Minden lettem volna, csak megbecsült orvos nem, én, a város oszlopos polgára … Közben azt is megsúgták, hogy Janet él.

Emmy megértően bólintott. — Szóval elküldte a feleségét Angliába. S aztán?

Vanduren nagyot nyelt. — Megsúgták, hogy Ed nem él, de Janet a kezükben van. Sőt csatlakozott hozzájuk. Levelet is hoztak tőle… Fertelem volt, mit mondjak. Ahhoz azonban kétség nem fért, hogy ő fogalmazta s maga írta. Olyan családi ügyekre utalt benne, amelyekről más nem tudhatott. — Vanduren hallgatott egy sort. — Orvos lévén jól ismerem a szertelen kábítószerezés következményeit. Betegeim jómódú szabadfoglalkozásúak, gyermekeik …

– Kábítószerezett már Janet is, igaz? — vetette közbe Emmy.

– Szóra sem érdemes. Legfeljebb társaságban szívott el egy-egy marihuánás cigarettát, ahogy újabban illik. Celiát ez is lesújtotta. Szerintem azonban a marihuána módjával kevesebb bajt okoz a szesznél. Be is választottak bizottságokba, amelyek a marihuána élvezet törvényesítéséért küzdenek.

– Mintha Betsy Sprauge-ot hallanám — állapította meg Emmy.

– Azt a vén szatyrot? Nem, köszönöm, odáig még nem jutottam. Más az élvezet engedélyezése, más a kábítószer sarki kiosztása …

– Bocsásson meg, hogy félbeszakítottam. Inkább Janetet mondja, hogy miféle levelet kapott tőle.

– Igaz is. Szóval amint Janet levelét elolvastam, sejtettem mindjárt, hogy valami észbontó kábítószeren tartják. A PCP-re szavaztam. A levél hozói nem mondtak rá se igent, se nemet. Csupán nekem szegezték, hogy ha a kívánságukat nem teljesítem, közhírré teszik fiatalkori botlásomat, és, mint mondták, elbánnak Janettel.

– Mármint megölik?

Az orvos megrázta a fejét. — Azzal semmit nem érnek. Ha Janetet megölik, nekem már nincs vesztenivalóm. Attól fogva a bosszú vezethet. Tudtam mindjárt, hogy az ígért elbánás a gyilkosságnál kegyetlenebb valami lesz. Azért, hogy időt nyerjek, színleg mindent megígértem.

– Mégpedig?

– Nem kell találgatnia. Floridai kábítószer elosztóul tettek meg. Mint orvosnak megbecsülhetetlen volt számukra az értékem. Akár törvényes úton is hozzájuthattam volna az árujuk egy részéhez. Rendelőmben tarthattam kábítószert, sőt feltűnés nélkül el is juttathattam a kívánt helyekre valamennyit. Ezek a vidám fiúk nem az utcasarkokon álldogálnak. Megértheti, miért emésztett engem a pokol tüze.

– Mikor döntötte el, hogy hátat fordít nekik?

– Nem döntés dolga volt — ingatta a fejét az orvos. — Láttam, hogy mindinkább behálóznak, és Janeten sem segíthetek. Celia már jött volna haza, és halvány gőzöm nem volt, vele mit tegyek. Aztán kegyed jelent meg a férjével. Elmondták Cheryl és Martin Ross történetét, meg azt, hogy Cherylben Janetet ismerték fel. Ez tette be az ajtót.

– Hogyhogy?

– Addig azt hittem, csupán kábítószeren tartják Janetet, és beleviszik a kalmárkodásba. A magukkal való beszélgetés azonban megvilágosított, hogy a baj sokkalta nagyobb. Elbántak a lányommal máris. Gyilkossá tették. Akkor értettem meg, hogy egyebet nem tehetek, le kell utaznom ide, kiragadnom a kezükből és elvonóra fogni. Ha pedig ez sikerül, robbantanom kell a bandát. Engem

is magukkal ragadnak persze, de megéri. — Az orvos Emmyn felejtette a szemét, és szinte elmosolyodott.

– Kegyed előtt tisztán állok máris, Mrs. Tibbett. Azért most halljuk, kegyedet mi indította, hogy ekkora fába vágja a fejszéjét. Vagy mi indít egy angol rendőrt arra, hogy amerikai állampolgároknak üsse bottal a nyomát a Karib-tengeren.

– Nem nyomozásnak indult — vallotta meg Emmy. — Nyaralni utaztunk ide. — S amint ezt kimondta, mintha valami napsugaras korba helyezte volna vissza boldog napjaikat a Vasmacskában.

– Aztán … Hogy történt?

Emmy elmondta az orvosnak Betsy Sprague-ot, találkozását Janettel s az eltűnését, Henry gyanúját, majd a londoni hivatalos megbízását. Ismertette a helyi rendőrségnek azt a feltevését, hogy a Tengerre Tekintő Brit Szigetek alighanem lerakodóhelyei a csempészszállítmányoknak. Maga sem tudta, miért, de nem említette sem a Csillaghalat, sem a Tengernyűvőt, sem Montgomeryéket, sem Blackstone-ékat, sem Carstairséket. Elmondta viszont a Szélvirágot, továbbá azt az elképzelést, hogy Rossékat brit útlevelükért szemelték ki áldozatul, s hogy Henryvel ők is brit állampolgárságuk mézesmadzagját húzták el a csempészek orra alatt.

– S aztán mi történt? — tudakolta Vanduren doktor. — Megkörnyékezték kegyedéket?

– Nem is tudom — felelte Emmy bizonytalanul.

– Akikkel kapcsolatba kerültünk ártatlanoknak látszottak az ügyben. Majd egyszer csak a férjem megkergült.

– Nocsak.

– Bizony.

– Hogy ütközött ki rajta? — Vanduren doktor feszülten figyelt,

– Nem bírt a kedvével. Meg az erejével. Pihenni nem akart, egyre kovácsolta a kelekótya terveket … Más ember lett egyszóval.

Az orvos buzgón bólintott. — Jellemző — állapította meg — a rendszeresen, kis adagokban szedett PCP-re. Szokott a férje marihuánát szívni?

– Hova gondol?

– Akkor ételben vagy italban adták be neki. Hát kegyed mit tett?

– Igyekeztem észre téríteni — felelte Emmy. Vanduren felvonta a szemöldökét. — Rosszabbat nem is tehetett volna.

– Honnan tudjam … ?

– Nem szemrehányásnak szántam, csupán megállapítom. Aztán, gondolom, kegyed ellen fordult.

– Így történt.

– Majd, mint hallom, otthagyta az állását is.

– Furcsa távirattal lepte meg a Scotland Yardot — mosolyodott el Emmy fájdalmasan. — Talán máig azt hiszik, valami bonyodalmas rejtjelezést alkalmazott, és egyre törik rajta a fejüket.

– Ez a bökkenő — mondta Vanduren doktor. — Ha ilyesmi történik, senkinek nem jut eszébe, hogy torzult személyiséggel áll szemközt. Egy darabig keresik az értelmes magyarázatot, s ha nem lelik, ráfogják az illetőre, hogy megveszett. Majd ráébrednek egy szép napon, hogy a személyiség szenvedhet vegyi változást is.

– Ez a változás … maradandó? — tudakolta Emmy halkan, riadtan.

– Nem. Legfeljebb, ha a szert rendszeresen adagolják. Akkor viszont kis idő múltán halált is okoz. Aki a szedését elhagyja, hamarosan visszazökken régi kerékvágásába. Nyoma egyetlen marad.

– Igen?

– A PCP nem tisztul ki teljesen a szervezetből. Utolsó adagja után akár hónapokkal is visszaesés mutatkozhat. Fontos ilyenkor, hogy a beteg családja tudja, hogyan kell vele bánnia.

– Istenem — sóhajtotta Emmy —, még elgondolni is szörnyű, hogy akadnak, akik szántszándékkal …

– Akadnak még gonoszabbak is, asszonyom. Úgy tetszik, az én Janetem meg a kegyed férje egyazon kezelésben részesült. Janetből a szer eszközt formált, amellyel engem emelhettek ki a sarkamból. Hanem a kegyed férjével … ?

Emmy agya megvilágosodott. — Hát persze — vágott közbe —, megtudták, kicsoda. Azaz, hogy kik vagyunk valójában. Méghozzá tőlünk magunkról. Mert nem törtek Henry életére. Ha rendőr főtisztet ölnek meg, kitör a gyalázat. Ajánlatosabbnak látszott, hogy tönkretegyék … Megfosszák személyiségétől, szavahihetőségétől. S valóban, ahogy viselkedett, ezentúl senki egy szavát nem hiszi. Jól kigondolták — tette hozzá keserűen.

– Jól ám — hagyta rá Vanduren doktor. — Okos fiúk ezek, és pénzük van dögivel. — Majd némi hallgatás után megkérdezte: — Szóval, megtalálta a férjét?

– Meg.

– Hol hagyta?

A Golf Klubban altatják, amíg a Szent Márk-i kórházba át nem vihetik. Egymaga volt a Szélvirágon, amikor viharba került, és isteni csoda, hogy a víz a partra vetette hajóstól, ép bőrrel.

– Eszénél van?

– Néhány percre ocsúdott csak, amíg ott voltam. Nem mondanám, hogy világosan beszélt, bár más hajótörött sem lett volna sokkal értelmesebb. Valamit nagyon tudatni akart a kormányzóval.

– A kábítószer beszél belőle még mindig — okoskodott Vanduren doktor —, de ha nem, akkor sem hisz neki senki. — Egyszerre mintha tettvágy költözött volna belé. — Nos, Mrs. Tibbett, mihez fog most?

– Én … nem is tudom — bizonytalanodott el Emmy. — Henry ellen letartóztatási parancsot adtak ki. Bennem már sem a Scotland Yard nem bízik, sem a kormányzó, sem a rendőrség. Én úgy érzem, mintha …

– Jó lesz, ha az érzéseit szegre akasztja — torkolta le Vanduren. — Én magam is azt teszem. Az érzéseimről csak annyit, hogy sokkal jobban vagyok, mióta kegyeddel találkoztam.

– Nagyon kedves — mosolygott rá Emmy. — Akkor mit tanácsol?

– Az én első dolgom az lesz, hogy szobát kerítek Szent Márkon, amint átjuthatok. A nagyszálló lesz a legjobb … a legkevésbé szembeötlő. Ha jól emlékszem, Panorámának hívják.

– A feltűnést eddig is ügyesen elkerülte, doktor úr — jegyezte meg Emmy. — A határőrség esküszik égre-földre, hogy nincs a szigeteken.

Vanduren mogorván mosolygott. — Gazdáim előrelátóan más névre szóló iratokat is adtak, ha véletlenül el kellene tűnnöm, nekem pedig volt annyi eszem, hogy itt a hamis iratokkal éljek.

A Tengerre Tekintő Brit Szigetek hatóságai számára Leonard Venables vagyok, külkereskedelmi ügynök a Washington állambeli Seattle-ből. — Majd észbe kapott. — Hogyhogy a határőrség nem tud az ittlétemről? Honnan gondolták, hogy itt lehetnék?

– Én tehetek róla — vallotta meg Emmy zavartan. — Én szóltam a főfelügyelőnek, hogy mintha magát láttam volna minap, és kértem, nézesse meg a bejelentkezéseket.

– Szamárság volt — csattant fel Vanduren doktor, majd megenyhülten hozzátette: — De legalább nem restelli megmondani. Vagyis a főfelügyelő úgy tudja a határőrségtől, hogy nem vagyok itt?

– Igen.

– Helyes. Amikor legközelebb találkoznak, mondja meg neki, hogy ismét látott, megszólított, és ráébredt a tévedésére. Hogy hasonlítok ugyan Vandurenhez, de nem vagyok az. Értjük egymást?

– Értem, de …

– Ha akár sejtetni próbálja a hatósággal, hogy itt vagyok, teszek felőle, hogy a férje eltűnjék … ezúttal végképp. Azt ne higgye, hogy a kórházban biztonságban lesz, Mrs. Tibbett. A gazdáim keze messzi elér, nekem pedig csak egy célzásomba kerül, hogy még mindig tartaniuk kell tőle …

– Nem árulom el az ittlétét, doktor úr — fogadta meg Emmy. — Egyébként a gazdái, ahogyan nevezi őket, mit szólnak Floridából történt eltűnéséhez?

– Nem gond. A következő két hétre nem kaptam tőlük megbízatást. Üzenetközvetítésünk szokásos útján meghagytam, hogy Angliába utazom beteg feleségem látogatására. Jó előre figyelmeztettek, hogy az életemen ne változtassak, én pedig nélkülük sem jártam volna el másként. Tudják, hogy Celia nyugtalan, és nyilván azt gondolják, csitítani megyek. Tudják azt is, hogy a markukban vagyok, megszökni nincs módom ...

– A brit rendőrség egyébként felesége nyomára jutott — tudatta vele Emmy. — Azt mondják, egészséges és jó kedélyű, sőt fényképet is kaptak tőle Janetről, és már továbbították az ittenieknek. Eszerint tudják, hogy nekünk hazudott Miamiben.

– Hm — töprengett Vanduren. — Értelmesen jártak el, hogy Celiát felkutatták. Nyilván a férje agyából pattant az ötlet.

– Betsyéből — helyesbített Emmy.

– Így csúszott be a madzag — okoskodott tovább Vanduren. — Valaki megtudta, hogy a férje rendőr, meg azt is, hogy Celia felkutatására adott utasítást. Ez fordíthatta őket a férje ellen. Ki tudott a dologról?

– Senki.

– Ne bolondozzék, Mrs. Tibbett. Valaki csak megtudta.

– Úgy értem, senki kívülálló nem tudhatta meg. Rajtam, Ingham főfelügyelőn, barátaimon, a Colville házaspáron meg a kormányzón kívül ...

Vanduren gúnyosan elvigyorodott. — Mindenki kapható, csak jó árat szabjanak.

– Ki mint él — vágott vissza Emmy, aztán meggondolta. — Szóval beköltözik a Panorámába. Én pedig, amint visszajutok Szent Márkra, jelentkezem a kormányzónál.

– Minek?

Emmy sietve latra vetette a lehetőségeket. — A kormányzó még nem tudja, hogy Henryt megtaláltuk. Nyilván érdeklik a körülmények, s hogy Henry mondanivalója mi.

– Értem — bólintott rá Vanduren. — Mondja meg azt is, mi baja lehetett a férjének, s hogy gyanújában egy orvos is megerősítette.

– Miféle orvos? Talán Vanduren doktor?

– Figyelmeztettem, Mrs. Tibbett ...

– Tudom, tudom. Tréfáltam. Azonban így sem értem, miért ne tudhatna a kormányzó az ittlétéről.

– Ki mondja meg, kiben bízhatunk s kiben nem?

– Sir Alfred Pendleton hivatásos diplomata ...

– Az állami tisztviselők gyengén fizetettek és kenhetők.

– Ingham főfelügyelőt pedig már ismerem ... hány éve is?

– Kár a szóért. Én Leonard Venables vagyok Seattle-ből, ezért kegyednek képzeletbeli orvoshoz kell folyamodnia. Elég baj már az is — fűzte hozzá Vanduren doktor némi akasztófahumorral —, hogy minekünk egymásba kell vetnünk a bizalmunkat.

Emmy sóhajtott. — Ha már így van. Egyébként ...

– Egyébként kegyed a Golf Klubban száll?

– Ugyan már. A Vasmacskában.

– Mindenképpen ajánlom, hogy virrasszon sokat Mr. Tibbett mellett, és figyelje meg jól, miben nyilvánul a baja. Pupillatágulást észlelt?

– Nem — felelte Emmy gondolkodás nélkül. — A meredt tekintete figyelmeztetett először a bajára, de a pupillája nem tágult. Akkor talán mégsem maszlagolták meg?

– Dehogynem. Éppen a PCP bevezetésének jele, hogy a pupilla nem nagyobb, sőt olykor szűkebb a szokásosnál. Ismeretes jele a meredt tekintet is. A beszéde milyen?

– Nehezen forog a nyelve. Mintha többet ivott volna a kelleténél.

Vanduren rábólintott. — Kérje az orvost, hogy a légzése gyorsaságát és mélységét, továbbá a lázra és fájdalomra való érzékenységét is figyelje, az eredményt pedig tudassa velem.

– Hol érhetem el? — érdeklődött Emmy. — Vagyis mielőtt a Szent Márkra áttelepül?

– Engem nem kell elérnie. Majd én elérem kegyedet.

Vanduren doktor el sem búcsúzott, csupán felkelt, fizetett a pultnál, majd kilépett a tárt ajtón a néptelen utcára.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Emmy még néhány percig ült egy helyben, és a vihar utáni furcsa csendet hallgatta. Kutya ugatott valamerre. Szaggatott kalapálás hallatszott, aztán egy ember kiáltott a társának — de a villamoszümmögés alapzaja hiányzott, gépzene nem szólt, repülőgép nem dörgött, s legfőként nem hallatszott forgalom lármája. A sziget most lett sziget igazán. A főutcán felfelé törekvő dzsip morgása oly jelentősnek tetszett, hogy Emmy felkelt, és kiállt az ajtóba megnézni, ki lehet az.

Margaret volt. Aranyszínű Golf Klub-dzsipet vezetett, s amikor meglátta Emmyt, fékezett, és kiugrott a kocsiból.

– Hát itt vagy! Hova tűntél? Quarles nővértől azt hallom, a rakodóparton tett ki …

– Éhes lettem — habogta Emmy. — Aztán láttam, hogy ez a kávézó már kinyitott, és betértem.

– Miért nem jöttél haza ebédelni a Vasmacskába? — Margaret nem titkolhatta meglepetését. Kiütközött rajta a bosszúság is.

– Nem is tudom … Ne haragudj … Mindjárt hozom a széltörőmet …

Emmy visszament a kávézóba, és lekanyarította széltörőjét széke támlájáról. De Margaret a nyomában volt a szemrehányással: — Szóval nem magad ebédeltél?

A két mosatlan tányér meg a két pohár beszédes bizonyság volt. Emmy érezte, hogy rajtakapták. — Nem … Az történt, hogy … Akármilyen furcsán hangzik, ismerőssel találkoztam.

– Ismerőssel, itt?

– Ó, futó ismeretség Washingtonból. Egy Venables nevű amerikai. Itt nyaral.

– Washingtonból? — visszhangozta Margaret. — Soha nem említetted semmiféle washingtoni ismerősödet.

– Nem lett volna miért — kapaszkodott a hazugságba Emmy. — A Kennedy Centerben váltottunk néhány szót egy este. Furcsa, hogy itt találkoztunk ismét.

Margaret fürkészőn tekintett Emmyre, majd rámondta: — Furcsa. — Azzal sarkon fordult, s indult kifelé. — Ha már mi is ilyen szépen összetalálkoztunk, hazaviszlek a Vasmacskába.

A Vasmacska behajtója járhatatlan volt még mindig. John két munkással éppen a szükségbejáróhoz állított szögesdróttal keresztezett léckaput, hogy az elbitangolt marha be ne találjon.

Amint Margaret és Emmy behajtott, John éppen csak feltekintett a munkájából. — No, megkerültél? Henry hogy van?

Emmy már éppen nekikezdett volna az aprólékos válasznak, de látta, hogy John úgysem hallgatná végig. Ha egyszer él, és jó kézben van, nincs mit foglalkozni vele. Van elég dolog. Azért csak ennyit

mondott: — Fölépül hamarosan.

– Úgy is kell. Ne állítsd vissza a dzsipet, Margaret. Nekem még szögesdrótra lenne szükségem. Kijutsz a Mangó-öböl útjára?

– Ki, azt hiszem.

– Akkor menj, s nézd meg, hátha Harrynek lesz. Ha neki nincs, másnak sincs a szigeten. Mondd meg neki, hogy akár egy teljes tekercset megveszek. Visszafelé pedig ...

Colville-ék megbeszélték teendőiket, majd Margaret visszaugrott a dzsipbe, és elgördült. John tovább vesződött a kapuval. Emmy magára maradt, és kedvetlenül ment fel a szobájába. A szél már nem lehetett erősebb harminc mérföldesnél, az eső pedig éppen csak szemerkélt. Emmy végigfeküdt az ágyán, és lehunyta a szemét. Hajmeresztő útjuk le a partig, a tehetetlen Henry a Szélvirág vékjének szájában, majd a megkönnyebbülés, hogy él, a reménytelen próbálkozások, hogy a dzsipet nekihajszolják a sziklás oldalnak, az őszítő várakozás a helikopterre — mindez legalább közös vállalkozás volt. Mostanra azonban elapadt az izgalma, és szólnia sem volt kihez.

Értelméhez folyamodott, és megpróbálta összegezni helyzetét. Férje megkerült ugyan, de amennyire elesett állapotából megítélhető, még mindig a gonosz szer foglya. Letartóztatás is fenyegeti, amint az állapota javul, ha ugyan ő nem bírhatja rá a kormányzót, hogy gondolja meg. Az aggodalommal és lelkiismeret furdalással teli Vanduren doktorral sikerült találkoznia, ö azonban hol segítséget ígér, hol fenyegetőzik. Szövetségesnek nem valami megbízható. S máris hazudnia kellett miatta Margaretnek. A gyanakvást sikerült felkeltenie benne. Hamarosan hazudozhat tovább, a kormányzónak meg a főfelügyelőnek, ha ugyan meg nem szegi a Vandurennek tett ígéretét ... Hanem akkor Henry ... Másodszor nem szabadulhat tőlük ... Úgy döntött, hogy nem vállalja a kockázatot.

Háromnegyed ötkor Margaret visszavitte a Golf Klubba. Az úton egy szót sem szóltak. Emmy szívesen megvallotta volna az igazat, de nemcsak Henry miatt nem tette, hanem barátait sem akarta újabb felelősséggel terhelni. Vagy senkinek nem szól, vagy csakis a kormányzónak, ez volt a végső határozata.

Meglepte, hogy a Golf Klub titkára maga fogadja őket a kapunál, az őrbódé mellett. A titkár bátortalan mosollyal lépett a dzsiphez.

– Mrs. Tibbetthez van szerencsém? A férje látogatására jött, gondolom.

– Hát persze.

– Én pedig egy jó hírrel szolgálnék.

– Jó hírrel? — Emmy oldalvást Margaretre pillantott, de Margaret nem fogta el a pillantását. — Mifélével?

– Hogy a férje már nincs itt.

– Nincs?!

– A Szent Márk kórházába került, ahol a legfigyelmesebb ápolásban van része.

Emmyt mintha fejbe kólintották volna. — De hogyan ... ?

– Helikopterünk pilótája vállalkozott az útra, mivel az idő megenyhült — magyarázkodott a titkár. — Kegyedet nem értesítettük, mert a telefon szigetszerte süket, márpedig a pilóta indulni akart, hogy sötétedés előtt visszatérhessen.

Emmy remegve szállt ki a dzsipből. — Fölháborító! Maguk addig nem odábbíthatták volna, amíg a dolgot velem meg nem beszélik! Miért nem küldtek értem a Vasmacskába? Akkor legalább vele mehettem volna!

– Álláspontja tökéletesen érthető, Mrs. Tibbett, csupán hely nem lett volna több a helikopteren — mosakodott a titkár. — Ott volt, ugye, a rendőr. — Itt elhallgatott, s fülig vörösödött. — Nem tudjuk, meddig marad ilyen az idő, a kormányzó pedig rádión sürgetett bennünket ...

Emmy Margarethez fordult. — Ne várj rám, tudom, mennyi a dolgod. Megbeszélem a dolgot a titkár úrral, és hazatalálok magam is.

– Ha gondolod ... — nézett rá Margaret.

– Mindenképpen.

– Hát nem bánom. Járj szerencsével. — Emmy szíve megmelegedett Margaret régi, baráti mosolyától, amint a dzsipet megfaroltatta, fordult, s nekivágott a meggázolt útnak.

Emmy a szeme közé tekintett a titkárnak. Új ember volt Szent Mátén, nagydarab szőke angol, bajuszkás, félénk. — Talán bemehetnénk az irodájába — ajánlotta.

– Igaz. Hogyne. Erre tessék. Erre szárazabb.

– Mintha nem hallottam volna a nevét — figyelmeztette Emmy, amint a lucskos pázsiton átvágtak.

– Whitely. Peter Whitely. Két hónapja iktattak be. Erre parancsoljon. Tessék helyet foglalni. Szolgálhatok innivalóval?

– Bizony rám férne — állapította meg Emmy.

– Hát persze. Érthető. — Peter Whitely megnyitotta jól bélelt bárszekrényét. — Whiskyt? Rumot? Martinit?

– Whisky szódával tenne a legjobbat. Whitely elkészítette s az íróasztalára tette a két whiskyt szódával. — Egészségére, Mrs. Tibbett. Hol is kezdjem a magyarázatot?

– A legelején — válaszolta Emmy. — A kormányzót említette. Kapcsolatban voltak?

– Igen, ultrarövid hullámon. A horgonymesterünknek van készüléke.

– Értem. S a kormányzó mit mondott? Whitely tévetegen sodorta bajuszkáját. — Mit is kerülgessem, Mrs. Tibbett, a kormányzó mindenképpen azt kívánta, hogy Mr. Tibbettet a lehető legsürgősebben juttassuk át Szent Márkra.

– Értem. Méghozzá rendőri kísérettel. Nem is a kórházi kezelés volt a sietős.

– Hát … őszintén … nem. A kormányzó úr beszélni akart Mr. Tibbett-tel.

– A szándék kölcsönös. A férjem is beszélni akart a kormányzó úrral.

– E tekintetben teljes az egyetértés — vidult fel Peter Whitely.

– Már csak az a kérdés, én hogyan juthatnék át Szent Márkra?

– Ez az időn áll. Ha holnapra nem rosszabbodik …

– Hogy rosszabbodnék? A vihar utóvégre elvonult. Csak nem gondolja, hogy visszafordul?

– Hát nem tetszett hallani?

– Mit?

– Azt hittem pedig, hallgatja a rádiót.

– Legyen olyan kedves, mondja meg már, mit kellett volna hallanom.

– A Beatrice nevű trópusi vihart — válaszolta Whitely. — Kinn az Atlanti-óceánon új vihar készülődik, és az Alfred nyomán halad. Holnaptól fogva ideérhet bármikor, ha eddigi sebességét és irányát tartja. Ezért láttuk helyesebbnek, ha élünk a lehetőséggel, és …

– Ugyan már — tiltakozott Emmy —, csak nem szakad a nyakunkba napokon belül két vihar … ?

– Megtörténhet pedig. Amikor a légköri viszonyok kedveznek a viharoknak, támadhatnak akár egymás nyomában. Annyit azonban megígérek, Mrs. Tibbett, hogy holnap reggel, ha emberileg lehetséges, helikopteren átvisszük a Szent Márkra. Úgy tervezzük, klubunk itt maradt tagjait kihordjuk a repülőtérre mind, hogy elhagyhassák a szigeteket a Beatrice érkezése előtt még.

– Eljuttatná addig az üzenetemet a kormányzóhoz? — érdeklődött Emmy.

– Megígérhetem, azt hiszem. Persze csakis a Szent Márk-i rendőrségen keresztül.

– Akkor tudassa vele, hogy ha a helikopter jár, holnap délelőtt odaát leszek, és fontos hírem van a számára. Továbbítja?

– Meglesz, Mrs. Tibbett. Meglesz.

– Nagyon kedves. — Emmy megsajnálta ezt a szegény Mr. Whitelyt, hogy a közvetítés szerencsétlen szerepét akasztották rá. Nem is játszotta rosszul. — Most azt mondja meg, visszajuttatna-e a Vasmacskába?

– Az igazat megvallva, Mrs. Tibbett, szeretném, ha tanácsomat megfogadná … Helyesebb, ha itt marad éjszakára. A helikopter elindul már hajnalban …

– Hát a holmim? Meg a Vasmacskában is tudatnom illene …

– Átküldenék valakit, hogy a holmiját csomagolja össze, és hozza ide. Minek fáradna kegyed? Valójában már a 45-ös lakot a nevére is írtam … A napokban, sajnos, üres lakunk van elég. Akár mindjárt oda is kísérem, a csomagját pedig, amint megérkezik, odaküldöm. Remélem, a vacsoránál …

Szóval mindent kifőztetek, gondolta el Emmy. Csak az nem fért a fejébe, hogyan élhet a kormányzó azzal a gyanúpörrel, hogy ő két vihar közt fogja, s eltűnik a szigetről. Úgy látszik, nem akar kockáztatni. Eszébe jutott aztán a katonásan megerősített kapu és a Golf Klubot körülfogó erődített kerítés. Amikor utoljára jártak a Szent Mátén, Henry még tréfálkozott, hogy a Golf Klub, bármilyen drága üdülőhely, a leginkább mégis agyonbiztosított börtönhöz fogható. S íme, most végre betöltheti szerepét. Emmy még egyszer megköszönte Mr. Whitely kedvességét, majd elvezettette magát drága zárkájába.

Reggel vészjóslóan csöndes volt az idő. Miami időjelző állomása jelentette, hogy a Beatrice hurrikánná fokozódott, és hogy a Tengerre Tekintő Brit Szigetek a többiekkel együtt maradjanak viharkészültségben. Közvetlen veszélytől azonban még nem kellett tartani. A Beatrice legkorábban az előttük álló éjjel sújthatott le.

A Golf Klub igyekezett lerázni néhány megmaradt vendégét, csupa gazdag és fontos személyiséget, nehogy anyagi károkért vagy testi sérülésükért hanyagság címén pert akasszanak a Klub nyakába. A Szent Márk repülőterét egykettőre megtisztították a vihar hordalékaitól, és kifutópályáját szabadnak nyilvánították. Ide hordta a helikopter a vendégeket, amíg az idő engedte. S a kivonulás megkezdődött.

Emmy nem is került fel a helikopterre mindjárt az első fordulóban, mert az a San Juanba induló, Los Angeles-i csatlakozású repülőgéphez vitt ki utasokat. A kilenckor induló második fordulóra azonban már felszállt a bőröndjével meg egy Washingtonba igyekvő szenátorral s a feleségével együtt. Az ingajárat, magyarázta a pilóta, csakis a repülőtérre viheti, tehát nem teheti le Szent Márk kikötőjében — azért a gond Emmyre maradt, hogyan jut majd oda.

Kár volt a fejét törnie. Amint kiszállt a helikopterből, kék egyenruhás rendőrnő lépett elébe, Pearletta Terry.

– Dzsippel várom, Mrs. Tibbett. A kormányzó úr azonnal fogadja.

Útban a kormányzósági palota felé egyébről alig váltottak szót, mint általánosságokról. Pearletta elmondta, hogy a Szent Márk még a Szent Máténál is szerencsésebben vészelte át a vihart. A kár csekély. Néhány utat eléntött a tengerár, fa- és sziklaomlás történt, néhány ablak betört. Az áramszolgáltatást máris helyreállították.

Emmy megemlítette a Beatrice-t. Pearletta is úgy vélte, hogy a szerencsénél több volna, ha ugyanilyen simán megúsznák. Azonban még a tenger felett tombol, állapította meg, útirányát senki bizonyosan ki nem jelölheti. Emmy megkérdezte, hogy a szigetek közötti hajóforgalom megindult-e, Pearletta válasza pedig az volt, hogy a Büszkeség a legjobb tudomása szerint már jár.

– Holnap viszont … ki tudja? — fűzte hozzá. A hátralévő utat szótlanul tették meg.

A kormányzó valóban várta Emmyt. Fogadószobájának egyik ablakát benyomta a szél, s az ablakra szegezett lemez homályba borította a szobát, hiába égett a villany. Maga Sir Alfred is borongós kedvében volt. Kurtán üdvözölte Emmyt, és a tárgyra tért. — Nyilván nagy megkönnyebbülésére szolgál, Mrs, Tibbett, hogy a férjére élve talált rá.

– Hogyne. Azonban …

– Azonban minthogy beszélt vele, tudja azt is, milyen az elmeállapota, és …

– Hallgasson meg, kormányzó úr — vágott közbe Emmy. — Azt hiszem, megtudtam, mi a férjem baja.

– Idegösszeroppanás — ajánlotta a kormányzó. — Ilyen helyzetben az a legalkalmasabb, ugyebár?

– Nem — vágta rá Emmy, és feltámadó dühe szinte örömére szolgált. — Hallgasson végig. Egy orvos ismerősömmel beszéltem, aki nagy tapasztalatra tett szert a káprázatokat keltő élvezeti mérgek körében, és az a véleménye, hogy Henry egy PCP nevű szer foglya. A vegyület teljes nevére nem

emlékszem, mert a hosszát rőffel mérik. Annyit tudók, hogy a személyiséget torzítja, és leírt hatását Henryn tapasztaltam.

A kormányzó vizsga szeméből Emmy nem olvasott ki bizalmat, — Ki ez az orvos ismerőse, Mrs. Tibbett? Szigeti?

Emmy készült a kérdésre. — Nem — felelte. — Tampica tiszti főorvosa volt, Duncannak hívják.

Henryvel találkoztunk vele washingtoni hivatalos utunkon. — S hőn remélte, hogy a tiszteletre méltó Duncan doktor nem venné zokon, hogy a nevével visszaél. Azt is gyanította, hogy Duncan a káprázatkeltő élvezeti mérgekhez nem ért különösen, jelesebb személyiségre azonban pillanatnyilag nem hivatkozhatott.

– Hallottam dr. Duncan hírét — válaszolta Sir Alfred meggondoltan. — A világnak ebben a sarkában jól ismert a neve. — Majd tovább fűzte a gondolatát: — Hogyan keresett vele kapcsolatot? Telefonjaink nem működnek.

– Még a vihar előtt … Éppen említeni akartam a kormányzó úrnak, amikor a telefonbeszélgetésünk megszakadt. — Riadtan eszmélt, hogy már úgy hazudik, mintha könyvből olvasná.

– Hát ennek a végére járunk — mondta a kormányzó. — A lehetőséget megemlítem dr. Harlownak a kórházban. A kábítószer jelenléte talán kimutatható laboratóriumi úton. S ha kimutatható, sok mindenre magyarázattal szolgál. Férje visszás viselkedésére azonban ez is csak egy lehetőség a többi közt.

– Én másra nem gondolhatok.

– Csakugyan?

– Nem.

– Mert meglehet az is — okoskodott tovább a kormányzó —, hogy viselkedése nem egyéb ködösítésnél.

– Vagyis a kormányzó úr még mindig gyanakszik, hogy Henry a maffia szolgálatába szegődött?

Sir Alfred meglepetten pillantott Emmyre. — A maffia szolgálatába? Az üggyel kapcsolatban most hallom először a maffia említését. Valami oka van talán, hogy szóba hozza?

Emmy százszor is elátkozta magában Vanduren doktort, de mondani csak ennyit mondott: — Különös okom nincsen, kormányzó úr. De a nagy pénzek, kábítószerek és gyilkosságok nyomán előbb-utóbb bűnszövetkezetbe botlik az ember.

– Kivált, ha gyilkosságok is történnek — elmélkedett a kormányzó. — Tibbett igazgató úr is ezért kapcsolódott a nyomozásba, ugye? Miss Elisabeth Sprague eltűnésének és elképzelhető meggyilkolásának felderítésére.

– Nem szólva Rossékról és az Isabella utasairól …

– Az a két hajó a tengeren tűnt el, Mrs. Tibbett, és emlékezetem szerint gyilkosságról szó sem volt mindaddig, amíg a férje Miss Sprague történetével elő nem állt.

– Henry semmiféle történettel nem állt elő — tiltakozott Emmy. — Betsy eltűnt. John és Margaret Colville a tanúja, hogy …

– Igaz is, a Colville házaspár — sóhajtott a kormányzó, és papírt húzott elő a zsebéből. — Úgy látom, Mrs. Tibbett, nyíltan kell beszélnem kegyeddel. Remélem, hogy nyíltságomért nyíltsággal fizet.

– Nem értem.

– A délelőtt során a telefonszolgálatot helyreállították a két sziget közt, s szinte elsőként barátjuk, Mr. Colville hívott. Táviratot kapott Angliából, s a távírda beolvasta neki telefonon. Ismertethetem a szövegét?

– Kérem.

Sir Alfred szeme végigfutott az íráson. — „Hallottam Alfrédről. Remélem megúsztátok. Hívjatok vagy táviratozzatok. Csók Betsy." Emmy elhűlten hallgatott.

– A táviratot a hampshire-i Little Farehamban adták fel, greenwichi idő szerint tegnap délután.

Barátnőjük, Miss Sprague tehát már egy ideje otthon lehet és kutya baja.

– Én … nem is … nem értem …

Sir Alfred mintha meg sem hallotta volna. — Ha a vihar ránk nem szakad, talán hetekig sem hallunk a hölgy felől, hiába ül neki a levélírásnak mindjárt hazaérkezése után. A posta lassan jár. Ködösítést mondtam az előbb. Talán bolondozást kellett volna mondanom? — Egy pillanatig hallgatott. — Nem szeretem, ha lóvá tesznek, ha akár Angliából érkezik a lóvátétel szakértője.

– Tud már Henry a táviratról? — nyögte ki Emmy.

– Még nem. Hiszen láthatóan nincs eszénél.

– Láthatóan? Azt hiszi a kormányzó úr, hogy magamagából is bolondot tesz?

– Ezt már az orvosok mondják meg, Mrs. Tibbett. A kegyed titokzatos kábítószere felől pedig tájékozódni fogok. Hihető lenne a hitetlenségben, ha csakugyan ezzel kábították volna.

– Talán az is elképzelhető, hogy a maga jószántából szedte?

Sir Alfred ismét sóhajtott. — Nem tudom, drága asszonyom. Nem tudom azt sem, miért nem érte el Miss Sprauge az antiguai repülőjáratot, sem pedig, hogy a szigetet milyen úton hagyta el. Tudakozódunk, egyebet nem tehetünk, amíg a vihar ismét el nem vág bennünket a világtól. Holnapra, úgy lehet, ismét megszakadnak a kapcsolatok, akár hosszabb időre. Éppen azért vannak nyomasztóbb gondjaim is — tette hozzá türelmetlenül. — A leghelyesebb volna, ha most mindjárt megvallaná, hogy majomcirkusz volt az egész.

– Nem vallhatom meg, amit magam sem tudok — felelte Emmy. — Henryvel kell beszélnem, aztán adhatok csak választ a kormányzó úrnak.

Sir Alfred pillanatnyi gondolkodás után rámondta: — Nem bánom.

– Henry talán letartóztatásban van?

– Csekély rendőri erővel rendelkezem — hangzott a kormányzó elutasító válasza. — A pillanatnyi szükségállapotban nem állíthatom őket egy messziről jött csínytevő őrizetére. Férje semmiképpen nem hagyhatja el a szigetet … Egyébként mire az orvosok elengednék, úgysem hagyhatná el, mert nem lesz mivel. — Sir Alfred Pendleton megköszörülte a torkát. — Bocsásson meg, Mrs. Tibbett, de a türelmem fogytán. Kegyed aligha tehet róla, azért annyit kérek, itt várakozzék, én pedig hamarosan átjuttatom a kórházba.

Amint magára maradt a terjedelmes és sötét dolgozószobában, gondolatai megpróbáltak felzárkózni a friss hírekhez. Igen. Örvendetes a jó hír Betsy felől — ha a távirat csakugyan Betsytől érkezett. John azóta nyilván telefonált neki. Amint szabadulok, hívnom kell a Vasmacskát. S ha otthonról táviratozott csakugyan, hogyan jutott haza? Vajon átjut-e Vanduren doktor a Szent Márkra még a vihar érkezése előtt? Hova lettek Carstairsék meg a Blackstone pár, ha ugyan együtt voltak Henryvel a Szélvirágon? Kérdés van elég. A válasz kevés.

Emmy odalépett egy ép ablakhoz, és kitekintett a csatorna kavargó vizére — nem volt már kék, hanem zavaros, akár a bányavíz. Gondolatai annyira lefoglalták, hogy nem hallotta az ajtó nyílását, és megrezzent, mikor a kormányzó szólította.

– Mrs. Tibbett.

– Igen. Indulhatok.

– Még egy pillanat. Beszéltem dr. Duncannal Tampicában.

Emmy megdermedt.

– Megerősítette, hogy Washingtonban találkoztak az igazgató úr társaságában, tagadja azonban, hogy azóta beszéltek volna. A káprázatkeltő szereknek nem szakértője, s állítja, hogy ezekről nem is volt szó kettejük között. Ha tehát a szóban forgó értesüléshez jutott, az semmiképpen nem származhatott Duncan doktortól. Nos, Mrs. Tibbett?

– Igaz — vallotta meg Emmy —, értesülésemet nem tőle szereztem. Ebben az egyben füllentettem a kormányzó úrnak, mert nem árulhatom el a szakértőt … E pillanatban semmiképpen.

– Mrs. Colville-lal is beszéltem közben. Tőle tudom, hogy tegnap Papvárosban egy idegennel

ebédelt. Azt mondja, mikor a kiléte felől érdeklődött, kegyed átlátszó valótlansággal traktálta. Sem ő, sem a férje nem tudják mire vélni a dolgot. Mint a kegyed bizalmas barátai, nem is említették volna a titokzatos találkozást, ha nem tudatom velük félrevezetési szándékát Duncan doktorral kapcsolatban.

– Teljes magyarázattal szolgálok — bizonykodott Emmy —, amint Henryvel beszélhettem. Higgye el, kormányzó úr, hogy nincs bennem félrevezetési szándék, inkább magam is átlátnék ezen a szövevényen.

A kormányzó nem vette le róla a szemét, s csak ennyit mondott: — A kapuban dzsip várja, hogy elvigye a kórházba, Mrs. Tibbett. Várom a jelentkezését.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Szent Márk kórháza hívogatóan kellemes, Viktória-kori épület volt, a kikötőn túl talán egy mérfölddel kies kakaópálma-liget közepén. Meszelt fehér tornyocskái, pártázatai és cikornyái az épület célját tagadó vidám körvonalakkal rajzolódtak a kék délszaki égre.

Benn azonban két dolog ötlött a látogató szemébe. Az első, hogy Florence Nightingale kórházépítésről vallott civilizált eszméi éppoly kevéssé valósultak meg itt, mint a netleyi katonai kórházban odahaza. Miss Nightingale ugyanis hiába szorgalmazta, hogy a netleyi kórházat kicsiny pavilonok soraként építsék, s a betegek ne zsúfolódjanak a levegőtlenségben. A hatósági észtől csak hatalmas, fertőzésveszélyes osztályok teltek, és az a hiedelem, hogy a betegápolás egyetlen épületben egyszerűbb. Itt, a birodalom távoli végvidékén a hatóság ismét hitet tett a brit hivatali korlátoltság mellett. Szerencse még, hogy a viszonylag kicsiny elképzelésbe nem illettek a százágyas osztályok, de a tervezők így is mindent megtettek a takaríthatatlanság és kényelmetlenség érdekében.

Szembeötlő volt továbbá a kórház szegénysége. A lehetőségekhez képest tiszta volt, több jót nem lehetett róla elmondani. Ismerős zöld és vajszínű olajfestése hámlott a falakról, bútorai közt sok volt a hibás, mosdói megrepedtek, függönyei foszlottan lógtak. Az Alfred sem használt éppen: ablakokat tört, és elárasztotta fogadócsarnokának közepét. Emmy elszomorodottan kereste meg a „Felvétel” feliratú kicsiny kalickát, megmondta a nevét, és érdeklődött, meglátogathatná-e Henryt.

Ekkor kiderült, hogy Szent Márk kórházának belvilága vigasztalan ugyan, személyzete azonban szolgálatra kész. A kalickában ülő csokoládészínű lány ragyogó mosolyt vetett Emmyre, és így válaszolt: — Hogyne, Mrs. Tibbett.

– Nem tudtam, van-e ma látogatás... — mentegetőzött volna Emmy.

– Érthető, hogy látná a férjét. Jöjjön bátran bármikor.

E pillanatban fehér köpenyes, kerekded személyiség gördült volna el mellettük, de a csokoládébarna lány megállította. — Ugyan, Harlow doktor...

– Tessék, Sandraleen.

– Mrs. Tibbett van itt, doktor úr. Talán...

– Ó, Mrs. Tibbett! — A kerekded orvos lekapta a szemüvegét, úgy mosolygott Emmyre. — Éppen vizitre indulok a kedves férje osztályán. Tartson velem.

A kopott lépcsőn felfelé Emmy megpendítette: — Említette talán a kormányzó úr...?

– Az imént beszéltünk telefonon. Hallom, arra gyanakszik, hogy a férjének phencyclidin-mérgezése lehet.

– Nekem is úgy pendítették meg, mint lehetőséget. Mi a doktor úr véleménye?

– Érdekes elgondolás — vélekedett az orvos. — Sok mindent megmagyarázna, csakugyan.

– Ismeri ennek a PCP nevü félelmetes szernek a hatását?

Az orvos vállat vont. — Sajnos. Volt mostanában egypár súlyos mérgezettel dolgom. Fiatalemberekkel, persze. Még több azonban az olyan, aki kezelésre nem jelentkezik, mert tart attól, hogy társaival együtt üldözőbe fogjuk. A legtöbben az LSD olcsó pótlékaként nyelik, így aztán kórházba legtöbbnyire eszméletlenül jutnak, mikor már barátaik vagy családjuk megrémült az állapotuk láttán.

– Én inkább az iránt érdeklődnék, vizsgálat kiderítheti-e a szert a szervezetben.

Az orvos megrázta a fejét. — Igen ritkán, Mrs. Tibbett.

– Hátha mégis…

– Ha csak a férje újabb adaghoz nem jutott a Golf Klubban, azóta pedig nem kaphatott… Egy idő már eltelt azóta, hogy a hajóról kimentették. Tegnap reggel történt, ha jól értettem?

– Fél kilenc tájt.

– A vér- és vizeletvizsgálatok már semmit nem mondanának.

– Viszont — vigasztalódott Emmy — azóta kitisztulhatott a szervezetéből is.

Az orvos megállt, és megfogta Emmy karját. — Nem hinném, Mrs. Tibbett. Megtörtént, hogy a beteg az utolsó adaghoz való jutás után öt nappal veszítette el az eszméletét, majd meghalt. A boncolás során nyomát sem találták a szernek, bár a beteget éppen phencyclidin-mérgezéssel kezeltük. A halála egyébként rejtélyes lett volna. Gyanúnk az is, hogy a PCP sokkal gyakoribb halálok, mint akár csak sejthető. Mind többen élnek … illetve visszaélnek vele.

– Még szerencse, hogy a titokzatos szernek akadt mégis szakértője — mondta Emmy.

Az orvos gyanakvón emelte rá a tekintetét, de csak ennyit válaszolt: — Hát igen. — Azzal az egyik kórterem kilincsére tette a kezét. — Meg is érkeztünk.

– Hogy van a beteg? — Emmyt elővette a lelkiismerete, hogy nem mindjárt ezzel kezdte a beszélgetést.

– Aludt, amikor legutóbb láttam. — Harlow hangja fakó volt. — Előző alkalommal kába volt, és összevissza beszélt, mint agyrázkódás és altatás után várható. — Gondolkodott. — Eszembe sem jutott volna, hogy kábítószer-mérgezésre gyanakodjak. Most persze, hogy a gyanú megvan, elvégezzük a laboratóriumi vizsgálatokat. Ne okozzon azonban csalódást, ha a vizsgálatok semmit nem mondanak. — Az orvos lenyomta a kilincset, és kitárta az ajtót. — örülök a találkozásnak, Mrs. Tibbett. — Azzal tovagördült a málladozó folyosón.

Henry a kórház egyik kisebb kórtermébe került. Egyágyas szobák nem voltak itt, de mivel a belgyógyászaton és sebészeten a harmincágyas kórterem volt a szokásos, ez a nyolcágyas a legkisebbek közé számított.

Három ágyon gyermekek feküdtek — pólyával összevissza keresztezett kicsiny testükből vagy egy füstös kar vagy tenyérnyi haj feketéllett az agyonmosott lepedőn. Emmy nem tudta, az Alfred áldozatai fekhetnek-e itt. Másik két ágyon felnőtt formák domborultak a takaró alatt mozdulatlanul s talán eszméletlenül. Odébb egy fiatal fekete ült párnákkal felpolcolva, élclapot forgatott, és éjjeliszekrényén a tranzisztoros rádió karib-tengeri zenét zümmögött. A zene, úgy látszott, egy csöppet nem zavarja a többieket. Ismét odébb deres fejű, fogatlan, vénséges vén fekete üldögélt az ágy szélén kék-fehér csíkos pizsamában, botjára támaszkodva, s valami láthatatlan személlyel bonyolódott hosszas beszélgetésbe. A nyolcadik ágyat virágos bútorszövet bevonatú spanyolfal fogta körül, Emmy amögé került be.

Henry a bal oldalán feküdt, szokása szerint. A zöld selyempizsamájától eltekintve (Péter Whitely, a Golf Klub titkára tulajdonának bizonyult) éppen olyan volt, mint odahaza, chelsea-i lakásuk hálószobájában, amikor Emmy reggelente rányitott első csésze teájával — s mint odahaza, Henry most is felébredt Emmy megjelenésére. Mocorgott, kinyitotta a szemét, és megszólalt: — Szervusz, szívem. Reggel volna?

Emmy visszamosolygott rá. — Már délfelé jár. — A fal mellett törött hátú szék állt. Emmy odahúzta az ágyhoz, és leült.

– Hogy érzed magad?

– Hogy érzem magam? — pislogott rá Henry. — Pompásan. Nem is … — Amint a szemét megdörgölte volna, meglátta a pizsama zöld selyemujját, hitetlenkedőn nézte, aztán a spanyolfalon jártatta végig a tekintetét, majd ismét Emmyn állapodott meg. — Hova a ménkűbe jutottam? Mi ez?

– Kórházban vagy, Henry. Szerencsétlenül jártál.

– Szerencsétlenül?

– A hajóval. Emlékszel a Szélvirágra?

– Persze. Vitorláztunk… a szigetek farkának … — Megdörzsölte a homlokát. — Rémlik valami … Nagy időt jeleztek keletről … Mi történt aztán, mondd!

– Nagy vihar támadt, szívem — felelte Emmy gyengéden. — összetörte és partra vetette a hajót. Azonban szerencsésen megtaláltunk Johnnal.

Henry ülő helyzetbe kecmergett — Hogyhogy megtaláltatok? Hiszen velem voltál te is!

– Nem én, Henry.

– Miért? Hát hol voltál?

– Hát … az új ismerőseiddel indultál hajókirándulásra, én pedig visszamentem a Vasmacskába. Nem emlékszel?

– Álljunk meg egy szóra … — Henry visszadőlt, és lehunyta a szemét. Látszott rajta, hogy gondolkodik erősen. — Agyrázkódásom lett, vagy mi?

– Az. Legalábbis az orvos azt mondja.

– Meglehet, hogy bele is hülyültem, de én semmire nem emlékszem. Azt mondod, nélküled indultam útnak? Én már akkor megüthettem a fejemet.

– Dehogy ütötted meg! — tiltakozott Emmy oly hevesen, hogy maga is meglepődött. — Még hogy meghülyültél! — Henry kezéért nyúlt, Henry pedig úgy ragadta meg, akár a mentőövet. — Most az a fontos, hogy. nyugodtan pihenj. Amikor eszedbe jut valami, elmondod nekem. Mert aztán … az lesz a fontos.

– Mire kellene emlékeznem úgy mégis? Valami kapaszkodót adj.

– Talán — kezdte Emmy habozón — a fiatal ismerőseidre emlékszel … Carstairsékre még a Blackstone párra.

Henry meglepetten pillantott Emmyre. — Már hogyne emlékeznék. A Blackstone pár a vitorlásklub kikötőjében szállt a Szélvirágra. Jill és … mi volt a férfi neve? … igaz is, Harvey! Mit kellene tudnom felőle?

– Hogy veled hajóztak.

– Lehet — gondolta meg Henry. — Nem emlékszel, mennyire tetszett nekik a hajónk? A másik párt hogy is hívták?

– Carstairséknek. A Kalóz diszkójában találkoztál … találkoztunk velük. A Blackstone pár ismerősei. Azt mondtad, ők is veled tartanának.

Henry úgy rázta a fejét, mintha méhrajt tartana távol. — Valaki más volt ott — mondta. — Valaki más, csak már nem emlékszem …

– Ne törődj vele — nyugtatta meg Emmy. — A Blackstone párra jól emlékeztél.

– Nagyon igyekszem — vallotta meg Henry. — Hát más?

– Mire emlékszel a Henry Tibbett-féle Magánnyomozó KFT-ből?

– Hja? Az nem volt több szép álomnál … Vagyis egyszer majd nyugalomba vonulok, s addigra elkéne valami szórakoztató kenyérkereset … Nem is akartam én … — Mintha felhő vonult volna át az arcán. — Emlékszem már. Valami ostoba ellenvetéssel álltál elő … Hogy te nem segíted az ilyen terveimet … Mert te nem vagy kockáztatni hajlandó, csak elvenni a kedvemet, és … — Henry a

kezébe temette arcát, majd felnézett egyenest Emmyre, és megállapította. — Mégis megbolondultam én.

– Dehogy bolondultál — válaszolta Emmy rendületlenül. — Szerencsétlenül jártál, azért most gondtalan pihenésre van szükséged. A nyomozóiroda — fűzte hozzá tűnődőn — életre való ötlet. De még nem tekinted nyugdíjasnak magad, ugye?

– Nyugdíjasnak? Már hogy tekinthetném? Van még vagy ... tíz évem talán?

Emmy elmosolyodott, odahajolt a férjéhez, és megcsókolta. — Nagyszerű!

– Nem értem, mi ebben a nagyszerű — bámult rá Henry. — Még újság sincs benne. Semmi nem változott.

– Éppen ez a nagyszerű — mondta Emmy.

E pillanatban ropogó fehérbe öltözött, bokorugró szoknyás fekete ápolónő dugta be a fejét a spanyolfal mögé. — Bocsásson meg, Mrs. Tibbett, de egy pillanatra el kell távolítanom — jelentette ragyogva. — A doktor úr szeretné megvizsgálni Mr. Tibbettet.

– Nagyon helyes — válaszolta Emmy. — Addig megyek, és megebédelek. Jövök vissza, szívem — vigasztalta Henryt egyszersmind, mert az úgy szorította a kezét, akár a satu.

Henry is elmosolyodott. — Tehát hamarosan látlak.

– Nincs ... Üzennivalód semmi nincsen?

– Megkérem, Mrs. Tibbett ... — A nővér szeretetre méltó maradt, csak a hangja vált egy árnyalattal szigorúbbá.

– ... a kormányzónak vagy másnak?

Henryn zavarodottság lett úrrá. — A kormányzónak? Mi üzennivalóm lenne neki?

– Mrs. Tibbett, legyen olyan kedves ...

– Jól van, már itt sem vagyok. — S amint kifordult a spanyolfal mögül, beleütközött Harlow doktorba. — Átadom a beteget, doktor úr.

– Hogy tetszik, Mrs. Tibbett?

– Soha jobban, doktor úr.

A vénséges néger egyre mondta a magáét, a tranzisztoros rádió sercegett, a gyerekek aludtak, amint Emmy kisurrant a kórház fertőtlenített légköréből az utca verőfényébe.

Taxin jutott el a vitorlásklubig, és örömmel tapasztalta, hogy a nyilvános telefonok közül egy legalább ad vonalat. Másodperceken belül Margaret hangját hallotta:

– Vasmacska fogadó. Parancsol?

– Emmy vagyok a Szent Márkról, szervusz — szólt bele. — Henryt látogattam meg a kórházban.

– Jaj ... Szervusz, Emmy! — Margaret hangja zavarttá vált.

– Nyugodj meg, Margaret, tudom, hogy a titokzatos ebéd felől még magyarázattal tartozom. Hanem annak nincs itt az ideje. Azt mondd meg inkább, beszéltetek Betsyvel?

Margaret pillanatnyi hallgatás után visszatért a kerékvágásába: — Tudod, annyira aggódtunk ... Mondott valamit a kormányzó?

– Mondott hát. Ti is aggódtatok, én is aggódtam, azért most halljuk a fontosabbat. Beszéltetek Betsyvel?

– John beszélt. Betsy szerencsésen hazaérkezett. — Hála Istennek. Mégis mi történt vele?

– Éppen ez a furcsa. Mintha mi se történt volna.

– Hogyan?

– Két napjáról egyszerűen elfelejtkezett.

– Fogta s elfelejtette?

– John azt mondja, először csak lelkendezett, hogy a vihart szerencsésen megúsztuk. John aztán firtatni kezdte a kései hazaérkezését, Betsy meg kötötte az ebet a karóhoz, hogy ő nem érti, miről van

szó. Hiszen ismered Betsyt ... A világért meg nem hallaná, hogy öregszik, s olykor kissé zavaros.

Végül, azaz vagy százötven dollárral később megsúgta, hogy valahol „elábrándozhatta” az időt.

– A kis ábrándos.

– Johnnak ugyanis nem tudott elszámolni az idejével sehogy attól a pillanattól kezdve, hogy a Büszkeségen megérkezett a Szent Márkra, vagyis csütörtöktől mindaddig, amíg Puerto Ricóban fel nem ébredt a reptéri szállodában. Csomagja ott volt a szobájában, útlevele, repülőjegye az ágya mellett szépen az éjjeliszekrényen. Jegyét átírták, New Yorkon át kellett Londonba érkeznie vasárnap. Tapintatosan tudakozódott a portán, és megtudta, hogy vasárnap reggel van, és hogy a szállóba előző este érkezett.

– Szombat este! Akkor két teljes napot elábrándozott !

– Úgy valahogy. S a két napot nem elaludta, mert megtett minden szükségeset. A jegyét szombaton íratta át, a szállodát elintézte, és vasárnap folytatta is az útját.

– Mi történt Miss Pellinggel meg a macskákkal?

– Betsy nem tagadhatta Miss Pelling háborgását, s azt sem, hogy a macskák közben menhelyre jutottak. Viszont bolondságban Betsyt el nem marasztalod. Úgy forgatta a dolgot, mintha tervein változtatott volna, aztán rájött az ábrándozás. Miss Pellingnek meg a többieknek azt magyarázta, hogy más utat választott hazafelé, ilyenformán napirendre is tértek a dolog fölött. Ha a hurrikán ránk nem szakad ...

– Eszerint mindannyiunkat lóvá tett — állapította meg Emmy —, legkivált Henryt.

– Hogy van Henry?

– Köszönöm, jobban — válaszolta Emmy kurtán. — Mit mond a legutóbbi időjárás-jelentés?

– A Beatrice mifelénk tart, sajnos. Úgy látszik, ma éjszakára ér ide. Hol szállsz, Emmy?

– Én ... még nem is tudom. Vagyis hogyne tudnám. A Panorámában, amíg a pénzemből futja.

– Ide figyelj, Emmy. Mi mindig szívesen kisegítünk ...

– Megtörténhet, hogy rátok szorulok. Amíg telefonálhatok, telefonálok, amikor pedig nem, akkor már a vihar miatt a szállodai számla sem lesz sietős. Addig is megkérhetnélek valamire?

– Persze. Mire?

– Hívd fel a Scotland Yardot. Reynolds felügyelőt kérd ... Emlékszel Derekre, ugye? Mondd meg neki, hogy kapja el Betsyt, és egy jó orvos segítségével szedjen ki belőle mindent, amire csak emlékszik. Mondd meg neki, hogy Betsyt alighanem egy PCP nevü szerrel maszlagolták meg. Igen, P mint Péter, C mint Charlie, P mint ... — Emmy kipillantott a fülkéből, mert az az érzése támadt, hogy a beszélgetést hallgatják, de a fülke környékén nem látott mást, mind Anderson horgonymestert, s az is valami izgatott fiatal amerikaival tárgyalta a közeledő vihart. — Mondd meg Dereknek, hogy Henry szépen javul, de figyelmeztesd, hogy Betsy veszélybe kerülhet, hogy ne bízzék senkiben. De senkiben, érted, Margaret?

– Értem — felelte Margaret kétkedőn. — De Emmy ... — E pillanatban megszakadt a vonal, és Margaret ingerülten tapasztalta, hogy magában beszél. Emmy letette a kagylót.

Amint a telefonfülkéből kilépett, szinte a karjába szaladt Inghamnek. — Üdvözlöm, főfelügyelő úr — mosolygott rá. — Gyönyörű a délután. Két vihar közti csend, igaz?

– Nini, Mrs. Tibbett ... Éppen kegyedet keresem ...

– Én pedig éppen ebédelni indulok ide az étterembe. Velem tart?

– Nem ... Azazhogy nem, köszönöm. Már ebédeltem. Azt az üzenetet hoztam, hogy a kormányzó úr szeretné, ha ...

– Már beszéltem ma a kormányzó úrral — válaszolta Emmy, és sietősen megindult az étterem felé.

– Tudom, de ... Azóta újabb fejlemények ...

– Egy terítéket kérek — szólt oda Emmy a pincérnőnek. — Azaz egymagam ebédelek, de az úr is inna valamit. Igen, az itallapot. Én egy pohár fehér bort innék ebéd előtt. Foglaljon helyet, főfelügyelő

úr. Bort vagy sört?

– Sört, lesz szíves — motyogta Ingham, amint leereszkedett Emmyvel szemközt. — Nos, Mrs. Tibbett ...

– Örömmel tudatom, hogy Henry sokkal jobban van — folytatta Emmy könyörtelenül, bár megfordult a fejében, hogy soká nem bírja a csicsergést. — Nyilván arról is értesült, hogy Miss Sprague épségben hazaérkezett. Mr. Colville beszélt vele, és kiderült, hogy aggodalmunk merő félreértés volt, éppen ezért ...

– Ami itt történt ebben az étteremben múlt vasárnap, az nem volt félreértés — vetette közbe nyomatékosan a főfelügyelő. — örülök, hogy a férje jobban van, Mrs. Tibbett, ez azonban nem változtat ...

– Apró kisiklásai történnek időről időre — hazudta Emmy rezzenetlenül. — Semmi ok az aggodalomra.

– Az majd elválik — mondta Ingham fenyegetően. — A kormányzó úr egyébként azt üzeni, hogy a férje útitársasága ellen is feljelentés érkezett.

– Ugyan! — Emmyről egyszerre lefoszlott a szerepe. — Miféle?

– Mintha érdekelné a dolog.

– Miért ne érdekelne?

– Nos, a Carstairs házaspár megkeresett minket az Amerikai Virgin-szigetekről, nevezetesen a Szent Tamásról feljelentés tétele végett.

– Ki ellen tennének feljelentést?

– A kegyed férje ellen meg a Szélvirágon utazott Blackstone házaspár ellen, mert szerintük Mr. Tibbett és a házaspár valójában elrabolta őket.

– Kalandos történet — csodálkozott illendően Emmy, majd a pincérnőhöz fordult, amint a borát s a sört meghozta. — Köszönöm. Egy véresre sült bélszínt kérek burgonyaszirommal és salátával. Majd egy pohár vörös bort. Még egy sörre meghívhatom a főfelügyelő urat? Nem? — A pincérnő odébbállt, Emmy pedig tovább csodálkozott. — Nahát! Mik vannak! Carstairsék bejelentkezését a határőrségnél nyilván megnézte.

– Meg — felelte Ingham esetlenül, majd kortyintott a söréből. — Katherine és Lewis Carstairs Virginiából érkezett, azaz a Szent Tamáson keresztül Úszó Kate nevű hajójukon egy hete. A határőrségen is, a vámon is jelentkeztek, irataikat teljes rendben találták. Ezután valami apró javításra beálltak hajójukkal á helyi műhelybe, és itt a vitorlásklubban béreltek szobát arra a két napra, amíg elkészül. Úgy látszik, közben találkoztak a Blackstone házaspárral, később pedig a kegyed férjével, és elhatározták, hogy együtt vitorlázzák körül a szigeteket a Szélvirágon. S a cirkusz ezzel kezdődött.

– Cirkusz?

– Képletesen élek a szóval, persze. Hogy rövidre fogjam, Carstairsék azzal vádolják mind Mr. Tibbet-tet, mind a Blackstone házaspárt, hogy a teljes úton vagy szeszgőzös, vagy kába állapotban voltak, s hogy garázdaságukból elegük lett múlt vasárnap. Akkor ki akartak szállni a Szélvirágról, azonban erőszakkal visszatartották őket. Később, mikor a hajó a vitorlásversenyen keresztülgázolt, annyira elmérgesedett a helyzet, hogy senki nem szólt már senkihez. Másnap reggel a házaspárt legnagyobb meglepetésükre kitették a Szent Tamáson. Blackstone-ék összecsomagoltattak velük, betuszkolták őket a mentőcsónakba azzal, hogy evezzenek. A Szélvirág megfordult, és eltűnt keletnek. Talán tetszik emlékezni, hogy azon délután hallottuk az Anemóna meg a Csillaghal üzenetváltását.

– S azon este tört ránk a vihar — fűzte hozzá Emmy. — Eszerint Carstairséknek éppen csak sikerült a telefonálás. A kormányzót hívták?

– Nem. Engem, mivel szabályos feljelentést kívántak tenni.

– A törvényes beavatkozásnak nemigen látom helyét — vélekedett Emmy, kivált nem, hogy a Blackstone pár eltűnt. Talán az ő irataikba is beletekintett?

– Hogy tekinthettem volna? — tárta szét a karját Ingham tehetetlenül. — Határsértőkként érkeztek a szigetekre. Se útlevélszámukat, se címüket, semmijüket nem tudjuk.

– Én talán mondhatok valamit felőlük. — Emmy a homlokát ráncolta az emlékezés igyekezetében. — Harvey Blackstone baltimore-i ügyvéd fia. Jill a földije.

– Honnan tudja? — sandított rá Ingham.

– Ők mondták el, mikor először jártak a hajón … Még mielőtt a bajok elkezdődtek.

– Ha ők mondták el, Mrs. Tibbett, akkor a tudomás értéke nem nagy. Hippik lehettek, ha nem veszedelmes csirkefogók.

– El lehetne indulni azért a nyomon — vélekedett Emmy. — Talán Mr. Anderson is tud róluk egyet s mást.

– A horgonymester?

– Ő hát. A házaspártól úgy hallottam, hogy ők sátorozni jöttek volna ide, de az Anderson gyerek, Sebastian meghívta őket a házukba.

– Miért nem ezzel kezdte, Mrs. Tibbett?

– Mert nem kérdezte. Mintha a Blackstone párnak nem is tulajdonított volna jelentőséget.

Ingham kihörpintette a sörét, és felkelt. — Elindulhatok a nyomon, kivált, ha az idő is engedi, de nem hiszem, hogy messzire jutok. Blackstone-ok talán élnek Baltimore-ban, de szinte bizonyos, hogy a mi két fiatalkorú bűnözőnkkel nincsenek rokonságban. Andersont persze megkérdem, bár a fia nem … Hagyjuk is. Mondja, Mrs. Tibbett, itt marad a szigeten?

– Itt. A Panorámában foglalok szobát.

– Helyes. Ilyenkor nem volna ajánlatos elhagynia a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket.

– Úgy tudtam, el sem hagyhatnám, főfelügyelő úr.

– Ejnye … Hát így is mondhatjuk …

– Ne lovagoljunk szavakon — nevetett Emmy. — Nem tartóztatom. Látom, hozzák az ebédemet.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Amint az ebédjével végzett, az egyik telefonfülkéből beszélt a Panoráma Szállóval. Nem lepte meg,: hogy van üres szobájuk bőségesen, és egyet mindjárt elő is jegyeztek a számára. Majd az iránt érdeklődött, hogy Mr. Leonard Venables a szobájában van-e. Hiába csöngették, a központ azonban megígérte, hogy a hangszórón bemondja a nevét. S alig telt el néhány perc, Emmy már Vanduren doktorral beszélt.

– Mr. Venables? Itt Emmy Tibbett.

– Ohó! Örömmel hallom! Honnan beszél?

– A Szent Márk-i vitorlásklub elől. Most indulok a Panorámába. Ott szállok néhány napig.

– De ha …

– Nyomban be is jelentkezem — vágta el Emmy. — Félóra múlva már találkozhatnánk is egy kávéra.

– Állok rendelkezésére. Kinn leszek a teraszon. A kívánt biztosíték lefizetése után Emmynek ötvendollárnyi úticsekkje és huszonegy dollár készpénze maradt. Mivel a szoba étkezés és kiszolgálás

nélkül harmincöt dollárba került naponta, Emmyt egyébként az idegbaj kerülgette volna, most azonban úgy tapasztalta, hogy tökéletesen nyugodt. Csak nem a pénzszűke miatt fog aggodalmaskodni, mikor aggodalomra éppen elég az oka? Egyetlen bőröndjével megfészkelődött a kikötőre tekintő barátságos szobájában, aztán beszállt a felvonóba, lement az étteremig, és kilépett a teraszra, ahol a Panoráma Szálló néhány megmaradt vendége éppen ebéd utáni kávéját költötte el.

Vanduren doktor egy távoli asztalnál ült és készségesen pattant fel Emmy láttán.

– Örülök, hogy itt van, Mrs. Tibbett! Beszélt a kormányzóval? Mondott valami érdemlegest?

Emmy összefoglalta a kihallgatást, s hogy hazugságon fogták a tampicai Duncan doktorral kapcsolatosan. Végül pedig elmondta, hogy Henry átkerült a Szent Márk-i kórházba, s hogy kezelőorvosa, Harlow doktor szerint a PCP-t laboratóriumi vizsgálattal már aligha lehet kimutatni.

Vanduren doktor szótlanul hallgatta. — Hiába, nem nyerhetünk meg minden játszmát — fűzte hozzá végül.

– Nem — hagyta rá Emmy, majd ezzel toldotta meg: — De veszthetnénk kevesebbet is.

– Hogyan?

– Először is lehetetlen helyzetbe jutottam, mert magát nem vonhatom be az ügybe.

– Ezen nem változtathatunk. Egyéb?

– Azon sem változtathatunk, hogy a PCP bejuttatása a szervezetbe napokkal később már nem igazolható.

– Lehetséges, de ha a férje továbbra is furcsán viselkedik ...

– Már nem viselkedik furcsán — állította Emmy.

– Hanem?

– Ebéd előtt beszéltem vele. Teljesen helyrebillent. Beszéde jól érthető. Egyetlen baja, hogy az emlékezete kihagy. Ez viszont megtörténik agyrázkódás után is.

– De mintha korábban, a Golf Klubban ...

– Amikor először találkoztam vele, akkor tért észhez, és valami igen nyomasztotta ... A kormányzónak üzent volna valamit erőnek erejével, ma azonban már nem emlékezett, mit.

– Akkor kiderült valami az üzenetből?

– Semmi értelmes. Egy számot hajtogatott ... Húsz-valahányat?

– A szentségit — mondta Vanduren doktor velősen. — Mit gondol, mással is megpróbált üzenni?

– Semmiképpen — válaszolta Emmy. — Először is, amint mi beszéltünk, mindjárt elaltatták megint. Másodszor, ilyen üzenetet nem bízott volna akárkire. Énrám sem nagyon — tette hozzá keserűen. — Irántam még ellenséges volt akkor, sőt, ha az igazat megvallom, ma is tapasztaltam benne gyanakvást.

– Öreg hiba — állapította meg Vanduren. — Alig hihető, hogy azokra a napokra jobban visszaemlékszik majd. Ha ugyan a szunnyadó emlékeit fel nem rázzuk ... De hogyan?

– Doktor úr — fordított a szón Emmy —, mond-e magának valamit a Blackstone meg a Carstairs név?

Vanduren elgondolkozott. — Nem, egyik sem. Kellene hogy mondjanak?

– Nem éppen. Csak reménykedtem ... — Emmy némi habozás után meggondolta a dolgot. — Akár el is mondhatom, hogy a Blackstone meg a Carstairs az a két fiatal pár, amelyik Henryvel hajókázott a Szélvirágon. Carstairsék azóta adtak életjelt magukról. Úgy látszik, Henry meg a Blackstone pár összeveszett velük, és kirakta őket Szent Tamás szigeténél a mentőcsónakba, nem sokkal a vihar előtt. A Blackstone házaspár aztán eltűnt, és sorsára hagyták Henryt a Szélvirágon. Az a gyanúm, hogy Mrs. Blackstone a maga lánya lehetett.

– Találkozott velük?

– Nálunk kávéztak a hajón. S még azon este láttam őket a Kalóz diszkójában.

– Milyen volt a nő külseje?

– Vörös hajú s hozzáillően tejes bőrű, szeplős.

– Mégsem lehetett Janet — sóhajtotta Vanduren doktor. — Legfeljebb a tejes bőrszíne vallana rá. Azonban a kendőzőszerek csodákat tesznek manapság.

Nyomott hallgatás telepedett rájuk, majd Emmy eszébe jutott a jó hír: — Jaj, majd elfelejtem! Betsy Sprague ép bőrrel hazajutott Angliába.

Vanduren doktor arcát mosolygás öntötte el. — Ezt nevezem! Hogyan történt?

Emmy elmondta apróra. — Megmaszlagolhatták őt is, akár ugyanazzal a szerrel — fűzte hozzá.

– Alighanem. Az emlékezetvesztés igen jellemző. Csak azt nem értem, miért nem ölték meg, ha egyszer Rossékkal végeztek.

– Háborodottaktól minden kitelik — visszhangozta Emmy indulatosan.

Majd megbeszélte Vandurennel, hogy este együtt vacsoráznak, azzal kihörpintette a kávéját, és taxin visszament a kórházba. A taxizás után húsz dollár készpénze maradt.

Henry aludt, Emmy pedig odahúzta ágyához a rozoga széket, leült, és megpróbált beletemetkezni abba az olcsó detektívregénybe, amelyet a szálló csarnokában vett. Gondolatai azonban nem szabadulhattak a szállóban kifüggesztett időjelzéstől. Az igazgatóság figyelmeztette a vendégeket, hogy a Beatrice keletről száznegyven mérföldnyire megközelítette a szigeteket, és hogy tizennégy csomós sebességgel tart feléjük, ezért tanácsos, ha legkésőbb este kilencre hazatérnek, s a személyzet majd kioktatja őket a biztonsági intézkedések felől. Emmy remélte, hogy a kórházi személyzet sem lesz rosszabb a szállodainál. Kitekintett az ablakon, és gyomorszorongató érzéssel látta, hogy a nap meg a felhőtornyok rezesednek a szemhatáron. Henry megfordult keskeny ágyán, és kinyitotta a szemét.

– Meg is jöttél. Elszundítottam.

– El. Én közben megebédeltem. Hogy vagy?

– Nem panaszkodom. — De mintha alig várta volna, hogy kérdezősködhessek. — Azt mondtad, a Szélvirágot partra vetette a vihar.

– Mivel vihar volt. Hurrikán, hogy pontosak legyünk.

– Barátom — meredt rá Henry. — Hova lettek a többiek? — eszmélt, és hirtelen izgalmában felült volna. Emmy csitítóan tette a vállára a kezét.

– A többiek? Milyen többiek? Hiszen magad voltál a fedélzeten!

– Dehogy. Harvey meg Jill … Ők hova lettek?

– Nem tudni.

– Annyit azért …

– Amikor a Szélvirágra rátört a vihar, már nem lehettek a fedélzetén, különben őket is ott találtuk volna melletted. — Emmy megemberelte magát, és feltette a kérdést: — Mondd, szívem, elég erősnek érzed magad, hogy tájékoztassalak?

– Már miért ne?

Emmy rámosolygott. — Hát jó. Az örvendetes hírt először. Betsy Sprague-nak kutya baja, hazajutott Angliába, és John már beszélt is vele telefonon.

– Lehetetlen!

– Várj egy pillanatra. — Emmy keze ismét Henry vállán nyugodott. — Hallgass meg. Betsynek hozzád hasonló tapasztalatban volt része. Teljes két napot elvesztett.

– Elvesztett? Hol?

– Semmire nem emlékszik attól fogva, hogy csütörtökön megérkezett a Szent Márkra, mindaddig, míg vasárnap fel nem ébredt San Jüanban. Hogy veled beszélt telefonon … hogy felszállt a Chermarra … mindent elfelejtett.

– Megölték — kötötte az ebet a karóhoz Henry.

– Nem ölték. Azt hittük, megölik, de aztán …

– Pedig megölték. Azt mondta … — Henry a kezébe temette az arcát. — A fene ott egye meg, miért nem akar az eszembe jutni? Egy valamit megcsípek, aztán elsiklik. Mintha álomra akarnék visszaemlékezni. Mit is mondtam?

– Azt mondtad, hogy Betsyt mindenképpen megölték, mert az a valaki azt mondta …
– Mit mondott az a valaki?
– Nem tudom. Eddig jutottál.
– Hát a valaki kicsoda?
– Honnan tudjam, Henry? Csak ismétlem, amit mondtál.

Henry fáradtan hátradőlt. — Mit tegyek. Mondj más újságot.
– Az utóbbi napokban elég furcsán viselkedtél.

– Mulattam — vigyorodott el Henry.
– Lehetséges. Azonban bajt is okoztál eleget, és végül kis híján a tengerbe vesztél. De ezt most hagyjuk. Azt mondd meg, mit tudsz Carstairsékről?
– Kikről?
– Arról a másik párról, amelyik veled volt a hajón a Blackstone házaspárral. A Kalóz diszkójában mutattad meg őket az előtt való éjjel, hogy … elhajóztál.

Henry a fejét rázta. — Ne haragudj, semmit nem mondasz a nevükkel.
– Jó. Mire emlékszel a Csillaghalnak küldött Anemóna-üzenetből?
– A Csillaghalnak? A Csillaghalra emlékszem. Az a fedőnév, amelyiket Pearletta fedezett fel. De ez még az előtt történt, hogy …
– Távollétedben újabb üzenetváltás történt. Ezúttal az Anemóna hívta a Csillaghalat, és Pearletta az üzenet küldőjében a te hangodra ismert. Az előtt való nap történt, hogy a vihar ránk szakadt. Szóba került egy E kezdőbetűs valaki is. A kormányzónak persze nyomban én lettem gyanús. — Rámosolygott Henryre, és megszorította a kezét. — Nem ártana, ha eszedbe jutna valami. Akármi.

– Semmi, semmi — rázta a fejét Henry csüggedten.
– Tegnap, amikor a Golf Klubban ocsúdtál, valamit mindenáron üzenni akartál velem a kormányzónak. Nem emlékszel, mit?

– Szóval a kormányzóval próbálnád tisztázni … — Henry visszadőlt a párnájára. — Hiába. Mindent elfelejtettem.
– Csak egy számot értettem abból, amit üzenni akartál. Huszon-valahányat.

– Huszonhét! — vágta ki Henry.
– Látod, mégis emlékszel!

– Mit … Mit is mondtam?
– Hogy huszonhét. Csak éppen mit akartál vele mondani? Huszonhét micsoda?

Henry a homlokára tapasztotta a kezét. — Megint elfelejtettem. Mi is akart lenni a huszonhét?

— Rádióhullámhossz? — találgatta Emmy. — Ha szélességi fok … merre húzódik?

– Sejtelmem sincs. Megnézhetnéd a térképen. Valahol a Mexikói-öböl táján, ha igaz. — Henry nagyot sóhajtott. — Bocsáss meg, szívem, hogy ilyen ütődött vagyok.

– Nem vagy ütődött — nyugtatta meg Emmy. — Csak mintha … mintha valami halasztást nem tűrő dolgot akartál volna tudatni a kormányzóval és Ingham főfelügyelővel … Nyilván kábítószeres rejtély nyitjára bukkantál …

– Senki nem fog hinni nekem … — szólalt meg Henry. — Senki egy szavamat nem hiszi többé. Ezt mondta. Senki többé … Beszélhetek … Emlékezni különben sem fogok … De én emlékszem … Huszonhét … — Nyelve mind nehezebben forgott, s amint nem telt tőle több, félrenyaklott a feje is.

Emmy kiszaladt a kórteremből, s a folyosón beleütközött Harlow doktorba. — Legyen szíves, jöjjön, doktor úr, nézze meg a férjemet! A kábítószer megint úrrá lett rajta, és eszméletét vesztette!

– Várjon itt — utasította az orvos, és maga ment be Henryhez.

– Nincs oka az aggodalomra — közölte Emmyvel néhány perccel később. — Az igazak álmát alussza. Hagyja pihenni. Nem érdemes fárasztani. Egyébként a vizsgálatok eredménye negatív.

Emmy lecsüggesztette a fejét.

– Bár, mint mondtam, a negatív eredmény semmit nem bizonyít — fűzte hozzá az orvos, majd biccentett, és tovagördült a folyosón.

Emmy a betegfelvevőben megkérdezte, telefonálhat-e. Forgalom nem volt éppen, a kórházat azonban a világgal csupán egy vonal kötötte össze, s azt nem használhatták magánszemélyek. Emmynek a főpostát ajánlották.

E pillanatban látogatók érkeztek taxin a kórház elé. Emmynek sikerült elkapni a taxit, s útja a kormányzósági palotához tovább apasztotta csekély dollárvagyonát.

A kormányzónak volt éppen dolga, de annyi nem, hogy Mrs. Tibbettet ne fogadhatta volna. Emmy pillanatokon belül ott ült dolgozószobájában. Beszámolt Henry emlékezetvesztéséről és időnkénti megvilágosodásairól. — Mást el sem képzelhetek, mint hogy a huszonhét a térképpel kapcsolatos. Talán szélességi fok?

A dolgozószoba egyik falát a Karib-tenger térségének hatalmas földabrosza takarta be, Emmy szeme önkéntelenül is azon járt. Sir Alfred is felkelt, és kutatták a térképet. A huszonhetedik szélességi kör középen metszette át az úgynevezett floridai serpenyőnyelet — a Mexikói-öbölbe kiszökő félszigetet.

– Érdekes... ha az ember szívesen sétáltatja a szemét a térképen ... — Emmy kuncogást sejtett a kormányzó szavában, és megkönnyebbült kissé.

– Ingham főfelügyelőtől hallom, hogy az a Carstairs nevű pár jelentkezett nála.

– Igen. Vaklárma. Semmi jelentőséget nem tulajdonítok a dolognak, Mrs. Tibbett. Inkább azt tudnám, a másikakkal mi lett.

– A Blackstone párral?

– Velük bizony. Bejelentés nélkül érkeztek az ismeretlenségből, és kijelentkezés nélkül szívódtak fel. Tudni csak a horgonymesterünkön, Andersonon keresztül tudunk róluk, s nem többet, mint hogy a fia a parton szedte fel őket. — A kormányzó nagyot hallgatott. — Végső véleményem, Mrs. Tibbett, ha már Miss Sprague is bizton hazajutott, és nem görbült haja szála sem, hogy helyesebb, ha időnket a fenyegető viharnak szenteljük, és egyébbel nem törődünk. — Ismét hallgatott egy verset. — Semmi kétségem már, hogy a férje jót akart. Azt sem kétlem, hogy szigeteinken kábítószereznek ... De eltekintve attól az apróságtól, hogy a múlt héten halsütésnél egy csomó fiatalembert marihuána szívásán kaptak, drámai eseményeknek nem lehettünk tanúi. Két hajó, az Isabella meg a Chermar utasaival együtt a tengerbe veszett, annyi igaz. Szomorú dolog, de példa nélkül éppen nem áll, A Blackstone párt kerestetni fogjuk, azonban attól tartok, ha a Szélvirágon utaztak ők is, kettővel növelték az Alfred áldozatainak számát. Ha pedig Janet Vanduren fényképe megérkezik Angliából ... Isten tudja, mikor, ha az időjárás így alakul ... köröztetni fogjuk, és jól kinyitjuk a szemünket, hátha valakiben felfedezzük élő mását.

– Sir Alfred hanglejtéséből sejteni lehetett, hogy nem fűz vérmes reményeket a felfedezéshez. — Mégis azt ajánlom, hogy amint az orvosok felépültnek nyilvánítják Mr. Tibbettet, és a közlekedés is megindul, tessék vele szép csendesen hazatérni. Idegösszeroppanásában nem kételkedem, akármi volt is az oka, és nyilván hosszas pihenésre lesz szüksége. Szerintem bátran ránk bízhatja gondjainkat itt a Tengerre Tekintő Brit Szigeteken.

– Sir Alfred elmosolyodott. — Igyekszem pártatlanul nézni az ügyet. A letartóztatás kérdését is félretehetjük. Csupán arra kérem, Mrs. Tibbett, hagyjanak minket magunkra ... Megért engem?

– Hogyne, kormányzó úr.

A Panoráma Szálló mindeddig csodálatosan nyugodt maradt, mintha nem is hederített volna a fenyegető Beatrice-re. Ebédlőjében nem nyüzsögtek, de kihaltnak sem volt mondható. Egyetlen foganatosított biztonsági intézkedésének a tükör-ablakok összevissza ragasztózása látszott. Amint

Emmy és Vanduren doktor nyolckor nekiült a vacsorának, a szél még nem is erősödött. A sziget azonban érezhetően visszafojtotta lélegzetét.

– Nos, Mrs. Tibbett?

– Semmi nos. A kormányzó legújabb határozata szerint Henrynek mégis összeroppantak az idegei, ezért az első kínálkozó alkalommal térjen vissza Angliába jól megérdemelt pihenésre, a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket pedig hagyja meg felhőtlen boldogságában. Mint már tudattam, Betsy Sprague-nak kutya baja, mivel viszont Henry megbízatása Betsy eltűnésének felderítésére szólt ... — Emmy hirtelen feltekintett az ízletes helyi sült hallal megrakott tányérjáról, és megkérdezte: — Nem véletlenül engem is elhagy az eszem, doktor úr?

Vanduren biztatóan rávigyorodott. — Nem, Mrs. Tibbett. Csupán érteni kezdi, miféle ellenféllel hadakozunk. Pihent elmék, mit mondjak ... a pénzük tenger, és értik a módját a nagyközönség megnyerésének. A teljes semmitmondásban tetszelegnek, s ha rajtakapják is őket, nem egyében, csupán valami apró botláson. Ha egy vitorláson valamicske marihuánát vagy kokaint találnak? Sok vizet nem zavar.

– De ha...

– De ha az egy vitorlást több ezerrel megszorozzuk, mindjárt más a- helyzet. Megkerítenek néhány köztiszteletben álló orvost, mint jómagamat ... Belekeverik a szigetlakók teljes fiatal nemzedékét ... S a többit látta. Egy-egy mozzanat semmiség csakugyan ... Legfeljebb megmutatja, milyen nagy mesterek.

– Egy bizonyos — mondta ki a tanulságot Emmy. — Hogy amíg a Beatrice ránk nem tör, s el nem vonul, addig semmi nem történhet. Én pedig, hiába volt veszedelem az Alfred is, szinte örömmel üdvözlöm a Beatrice-t.

– Megértem — mondta rá az orvos.

– Csakugyan?

– Jobb az ismert rossz, mint az ismeretlen jó, igaz? Mit gondol, a Beatrice még az este meglátogat minket?

– Inkább a kora hajnali órákban — vélekedett Emmy.

– Aludjunk, amíg lehet — válaszolta Vanduren, és felkelt. — Én, ha megbocsát, el is teszem magam holnapra. Csendes éjt. A szobám a negyvenhét. — Nagy tárcsás szállodai kulcsot húzott elő a zsebéből. — Negyvenhét, csendes éjt. Foglalkozott mnemotechnikával? Én a rímeket könnyebben megjegyzem.

Emmy szinte el sem köszönt tőle. A szó szeget ütött a fejébe. Mnemotechnika. Henryt is érdekelte a dolog, és olykor rím segítségével jegyzett meg egy számot, egy nevet. Vagy számot szerkesztett ... megjegyzendő névhez? Huszonhét ... Huszonhét? Valamit rejthetett a szám, de Emmy nem talált rá. Emlékezetében végigpergette mindazokat, akikről Henryvel felépülése óta beszélt, Ingham főfelügyelőt, Vanduren doktort, Colville-ékat, a kormányzót, a horgonymestert, a Golf Klub titkárát ... Huszonhét ... Egyszerre a fejére csapott. Felugrott az asztaltól, kiszaladt a szálló csarnokába, és megkérdezte a portást, rendelhetne-e taxit, hogy a kórházba vigye.

Az unott fekete portás meglepetten tekintett fel rá. — A vihar itt a kertek alatt, a szálló igazgatósága kérte a vendégeket, hogy maradjanak itthon.

– Tudom, de nekem be kell mennem a kórházba. A férjem beteg.

A fiatal portás engedett, taxit hívott, és Emmy néhány perccel később a Szent Márk kórházának ismerős lépcsőjén kaptatott felfelé. Már csak abban reménykedett, hogy valóban szívesen fogadják a látogatását bármikor.

Aggodalomra nem volt oka. A kórtermek villanyfényben úsztak, és beszélgetés hallatszott mindenünnen. Úgy tetszett, a zajos társas életre hajló szigetlakóknak nem szegheti kedvét a hurrikán sem.

Henry ágya mellől félrevonták a spanyolfalat, és Emmy megkönnyebbülten látta, hogy Henry jó

színben üldögél az ágya szélén, és egy hároméves New Yorker-t olvas — frissebb szám, úgy látszik, nem került a kórházba. Fülig vigyorodott, amint Emmyt meglátta.

– Bogaram! Micsoda meglepetés! Azt hittem, már rég elbástyáztad magad a vihar elől. Hát nem bámulatos kórház?

– Henry, én …

– Melyik közkórházban hallgathatsz élő gitárszót ebben az órában? S hogy még a helyeske nővér táncolva mérje a lázat is? …

– Henry …

– Nem mintha jókedvemből betegeskednék, de már inkább itt töltöm az időt, mint másutt. Tudod, mit mondott a nővér, aki a vacsorát hozta?

– Nem tudom, nem is érdekel! — fakadt ki Emmy, de szava beleveszett a gitáros körül felharsanó énekbe.

Henry arcáról lehervadt a mosolygás. — Bocsáss meg, szívem. A lelkesedés elragadott. Mi a baj?

– A huszonhét — válaszolta Emmy.

– A huszonhét? Miféle huszonhét?

– Csak nem elfelejtetted már? Vagy megint?

– Rébuszokban beszélsz — bámult rá Henry. — Mi ez a huszonhét?

– Amikor a Szélvirágról leszedtünk — magyarázta Emmy türelmesen —, üzeneted lett volna a kormányzó számára.

Henry tanácstalanul nézett. — Már említetted, csak éppen arra nem emlékszem …

– Ma délután még emlékeztél, hogy az üzenetnek a huszonhét fontos része volt.

– Csakugyan emlékeztem? — Henry összeráncolta a homlokát. — Hát nem borzasztó? Most meg nem emlékszem, hogy …

– A huszonhét rímelhetett valamire, amit meg akartál jegyezni.

– Az ám, de mire?

– Az a gyanúm, hogy megfejtettem — mondta Emmy. — A jó az lenne, ha neked is eszedbe jutna, akkor lennék a dolgomban bizonyos.

– Hát segíts.

– Hajó neve a rím. Melyik hajó neve rímelne a hétre?

– Lássuk csak … Mate? … Bait? … Kate … Megvan! Kate! Huszonhét: Úszó Kate! — Henry elhallgatott, és feleségére függesztette a tekintetét. — Úszó Kate — mélázott. — De miért akartam megjegyezni?

– Majd megfejtjük — biztatta Emmy.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mikor Emmy elmondta a magáét, hallgatás támadt. Henry csukott szemmel hallgatta. Kisvártatva ránézett Emmyre, és megállapította: — Sok mindenre nem emlékszem, de foszlányokban kezd visszatérni, hogyan történt.

– Arra csak emlékszel — ösztökélte Emmy —, hogy a Carstairs néven futó pár volt-e a bajkeverő?

Henry álmatagon mosolygott. — Nem mondhatnám. De annyi biztos, hogy a hajójuk nevét, az Úszó Kate-et mindenképpen meg akartam jegyezni. — Arról pedig úgy tudjuk, hogy még itt vesztegel Szent Márkon. Javításra szorult, sólyára állították. Az egymást követő viharok összezilálhatták persze Carstairsék terveit ... de a hajójukért előbb-utóbb vissza kell térniük. Kábítószer lesz a rakománya.

– Lehetséges — hagyta rá Henry fáradtan.
– Marad a Blackstone pár. Szerinted ők tisztán állnak?
– Hogyhogy tisztán?
– Vagyis ővelük ugyanúgy elbántak, mint veled?
– Alighanem. Nem emlékszem legalábbis, hogy fenyegetőek lettek volna.

Emmy elgondolkodott. — Egy nem fér a fejembe.
– Csak egy?
– Ezer mindenféle közt persze. De most egy dolog nyomaszt. Megértem, hogy az Úszó Kate itt vesztegel, várja, hogy megrakodjék marihuánával, és máris indulna az Egyesült Államokba ... Nem azért, mintha derék dolog volna ... De ettől még nem értem, miért akartál a nevére mindenáron emlékezni, hogy a kormányzó tudomására juttathasd. Úgy hajtogattad azt a huszonhetet, mintha az életed függne rajta.

– Az Úszó Kate csak része lehetett az ügynek — révedezett Henry. — Ha az Úszó Kate-re emlékeznék, a többi is eszembe jutna. Csakhogy már az Úszó Kate-be beletörik a bicskám.

Határozott léptű, mosolygós ápolónő jelent meg a kórteremben, kikapcsolta a tranzisztoros rádiót, és szó nélkül kihúzta dugóját annak a villanygitárnak amellyel az ifjú szigetlakó mulattatta beteg barátját. — Sajnos, távozásra kell kérnem a kedves látogatókat. — Azzal körbehordozta mosolyát a kórtermen. — A Beatrice veszedelmesen közeledik, azért szeretnénk, ha a vihar elvonultáig ki-ki otthon húzódnék meg. Rokonaikra és barátaikra vigyázni fogunk itt a kórházban, és reméljük, hogy holnap ismét találkozhatunk.

– Hát akkor ennyi elég is lesz ma estére — állapította meg Emmy, és felkelt. — Holnap jövök, ha az idő engedi. Talán addig ... — Aztán meggondolta, s inkább lehajolt, és homlokon csókolta Henryt.

A szél már feltámadt, amint a többi látogatóval ott állt a kórház lépcsőjén. Taxisor várakozott rájuk, és akinek a kocsija nem volt ott, belegyűrődött a taxikba. A városba igyekeztek valahányan, s az út mentében meg-megállították a taxit, fizettek, kiszálltak, és eltűntek a sötétségben. Utoljára Emmy maga maradt a taxiban. A rakodóparton álltak, és a tenger már erősen paskolta a gátat.

– Merre lesz a séta, hölgyem? — tudakolta a töredezett fogú, tagbaszakadt taxis.

Emmy habozott. — Mit gondol, mennyi időnk lehet?
– Meddig?
– Amíg a vihar a nyakunkba nem szakad.

A taxis kihajolt az ablakon, és felsandított az égre. — Ki tudja? Talán félóránk?

– A Panorámába tartok — mondta Emmy —, de egy pillanatra kiugranék valahol.
– Felőlem, hölgyem. Hol?
– Bob Harrison hajójavítójánál,

– A hölgy a főnök. — A taxis máris fordult. — Csak hát nyitva nem lesz, az biztos. Bob nem ott lakik.
– Nem baj. Gyerünk.

Csupán sötétség honolt a javítóműhely táján, csend az nem. Az egyre erősödő szél rázta a drótháló kaput meg a nagy műhelyek hullámbádog tetejét. A legnagyobb zajjal a ponyvák voltak a sólyára állított kis hajókon. Habok mardosták már a csöndes helyen épült lesiklót is, azon túl pedig horgonyhelyükön bukdácsoltak a hajók, kötélzetük az árbocokat csapdosta.

– Egy pillanatig várjon — szólt előre Emmy. — Nem tart semeddig.

– Jobb is lesz — mondta rá a taxis vészjóslóan, azzal cigarettára gyújtott, és hátradőlt az ülésén. Emmy nekifeszült a szélnek, úgy jutott el a műhely kapujáig.

Lelakatolva találta a kaput, de úgy látszott, a tetején nem húzódik szögesdrót. Lehetett így is két és fél méter magas. Emmy körülnézett, és a kapuhoz vezető zsákutca végében talált egy üres farekeszt. Odahúzta a kapuba, és rákapaszkodott. Így éppen elérte a kapu szemöldökét alkotó vasrudat, de a felhúzódzkodáshoz gyenge volt a karja.

– Mi van itt? — szólalt meg egy férfi mögötte.

Emmy sikkantott, s a rekesz kidőlt alóla. A taxis fogta fel.

– Ó, maga az? Azt hittem … Nyilván meglepi, hogy …

– Hölgyem — nézett rá a taxis aki fuvaroz, azt meglepni bajos. Fölsegítsem?

– Én csak … Azt szeretném csak látni, hogy egy hajó … Az egyik barátunk hajója …

– Szóval fölsegítsem? Mondom, sok időnk nincs. Hogy szándékozik visszajutni?

– Valamit csak találok benne, amire ráállhatok.

– Ha nem talál, majd ezt a rekeszt belököm, innen kívülről meg lesegítem. Pattanhatunk.

Emmy érezte, hogy erős két kar emeli a derekánál fogva, és egy pillanattal később már belül volt a kapun.

Nem tellett többe két percénél, rátalált az Úszó Kate-re. A lesikló mellett állt — fürgének tetsző, karcsú, derekába épült utasfülkéjű, nagy időben is biztonságos, vagy tizenöt méter hosszú kétárbocos volt. Neve, az Úszó Kate, és hazai kikötője, a *Norfolk Va.,* fekete betűkkel állt fehér fardeszkáján. Emmy az erős sötétedésben is láthatta rádióantennáját. Látott mindent, amit látni akart. Egy kis létrát is felfedezett a hajó oldalában, a javítók járhattak rajta fel-le, s már vonszolta volna a kapuhoz, ha a taxis szava meg nem állítja.

– Hé, hölgyem, csak nem itt akarja hagyni a névjegyét? Tegye vissza azt a létrát. Kapaszkodjék inkább a rekeszbe. — Azzal átlódította a rekeszt a kapun. — Ez az … Tolja jól a kapuhoz … Kapjon rá, aztán fogózzék a fölső rúdba … Na lássa … Akár a karikacsapás …

Volt már könnyebb dolgom is, gondolta el Emmy, de sikerült. Mikor már kívül állt a kerítésen, a taxis fogott egy hosszú botot, és a drótkerítésen át akkorát taszított a rekeszen, hogy hatot buckázott az udvarban. Majd elhajította a botot is.

– Mindenre van gondja — dicsérte Emmy.

A taxis rákacsintott. — Látom, nem szakmabeli. Megtalálta, amit keresett?

– Meg, köszönöm.

– Akkor jó lesz, ha tűzünk.

Útban a hegyoldali szállónak, Emmy még egyszer megállapította: — Hálás vagyok a körültekintéséért.

– Semmi az, hölgyem. Máskülönben engemet Cápafognak neveznek.

– Ez a neve?

– Nem éppen, csak így ismernek. Azért, ha taxi kell, csak szóljon le a kőgáti droszthoz a Cápafogért.

– Meglesz — fogadta Emmy. A taxi utolsót csavarodott a hotel előtt a hajtűkanyarban, és a szél oldalba kapta. Cápafog nem is fékezett, a kormánnyal hárította el a billenést, s csak ennyit mondott: — Megjött a Beatrice.

A szálló tükörajtaját nemcsak beragasztották, be is reteszelték. Emmy megnyomta az éjszakai csöngőt. A portás emlékezett, hogy kiment a kórházba, és már várta.

Emmy felfelé a lépcsőn vigasság hangjait hallotta a csarnokból nyíló bárból. Nem volt még tíz óra, s a maroknyi szállóvendég nyilván úgy döntött, hogy a fenyegető veszedelem ellen az együttes italozással vérteződik fel. Emmy is meggondolta, és visszafordult a lépcsőről.

Benn a bárban vagy húszan akarták kirúgni a ház oldalát. A söntés mögé valaki feltűzte a Karibtenger részletes térképét, és a csapos nemeztollal huzigálta rá a Beatrice legújabb mozdulatait. A félelem Emmyt is elfogta, amint látta, hogy fekete köre negyven mérföldnél már nincs messzibbre a

Tengerre Tekintő Brit Szigetektől, és egyenesen tart feléjük.

A söntésre állított táskarádióból dőlt a beszéd. Apró, kopasz amerikai ült mellette, tölcsért formált a tenyeréből, úgy fülelt, és időnként leintette a többieket: — Csöndesebben, emberek! Így nem hallani! ... — A bár túlsó sarkában Vanduren doktor ült egymagában, és talpas poharát billegtette két ujja közt. Emmy mellételepedett.

– Szóval mégis úgy határozott, doktor úr, hogy a szemébe néz a viharnak?

– Úgy. Szamárság ágynak dőlni, mikor ... Hát maga hol járt?

Emmy elfelejtette, hogy ruháján meglátszik a hajójavítóba tett kiruccanás. Azonban, akár pénzügyei jutottak volna az eszébe, zavartalan maradt. — Beszaladtam a férjemhez a kórházba.

– Amikor nyakunkon a vihar?

– Okosodtam vacsora óta, doktor úr. — Aztán nem tudta, mivel folytassa. A szokásos kérdés bukott ki belőle: — Megbízhatok magában?

Az orvos elmosolyodott, majd sóhajtott egyet. — Persze, ezen fordul meg minden. Bízhatok-e magában, bízhat-e bennem? Bízhatunk-e a rendőrségben? Bízhatunk-e a kormányzóban? Hát ők bíznak egymásban? — Megemelte a poharát, nagyot húzott belőle, majd úgy lecsapta, hogy a szerencsétlen rádiós siránkozón fordult felé: — Már megbocsásson a világ!

Vanduren rámosolygott Emmyre. — Valakiben meg kell bíznunk, Mrs. Tibbett. Miért ne bízzunk egymásban?

– Akkor engedje meg, hogy tudassam a kormányzóval ...

– Egymásban, azt mondtam. — S a szeme ellenségesen villant.

Emmy tűnődőn méregette. Meg kellett állapítania, hogy ilyen fáradt, reményvesztett embert régen látott. — Hát jó — mondta végül. — Egymásban csakis. Szinte bizonyosan tudom, hogy Janet lánya a virginiai Norfolkból való Mrs. Katherine Carstairs nevén fut. A jó ég a megmondhatója, hogy az igazi Mrs. Carstairsból mi lett. Katherine és Lewis Carstairsnek van, vagy volt egy Úszó Kate nevű vitorlásuk, amely e pillanatban Bob Harrison hajójavító műhelyében áll sólyán. Sejtelmem sincs, Bob benne van-e a játékban ... Bob vagy akárki más. Tudnivaló csak annyi, hogy a hajót vagy már megrakták, vagy hamarosan megrakják a szigeten tárolt kábítószerrel dugig, és átvitorláznak vele az Egyesült Államokba. Azt is tudom, hogy Carstairsék a Szent Tamásról telefonáltak Ingnám főfelügyelőnek ... Azaz, hogy ezt nem tudom mégsem, mert tudomásomat a főfelügyelőtől szereztem ...

– Okosodik csakugyan — mosolygott rá gúnyosan Vanduren. — Szóval ez nem számít.

– Nem, de az számít igenis, hogy a hajójuk itt van.

– Meggyőződött felőle?

– Meg.

– Hogyan? Hátha a házaspár nem is járt a Szent Tamáson. Hátha ma délután elvitorláztak?

– Nem vitorláztak. Itt a hajójuk.

Vanduren vállat vont. — Miért ne hinném, ha egyszer megbízunk egymásban?

– Ha tudni akarja — kacsintott rá Emmy —, néhány perce illetéktelenül behatoltam a hajójavító műhely területére egy kellemes és talpraesett taxis segítségével. A hajó ott áll.

Vanduren doktor csodálkozva nézett végig Emmyn, de csak ennyit mondott: — Helyes. Halljuk tovább.

– Nos, mivel a hajó ott van, nyilván érte jönnek, amint a vihar elvonul. Az is nyilvánvaló, hogy a szigeti posta hetekre elakad, ezért hiába várnánk leánya Angliából ígért fényképét. Senki más meg nem ismeri a lányát, doktor úr, csakis maga.

Vanduren már válaszra nyitotta a száját, amikor kinn eget-földet rázó robajlás támadt, és a fények kialudtak. A hirtelen támadt sikoltozás hamarosan nevetésre vált, amint a csapos gyufát húzott elő, és

sorra gyújtotta a söntés szélére készített gyertyákat. Az elszánt rádióhallgató erősített a hangon. A Panoráma jól elrejtett bárjában is alig értették egymás beszédét a vendégek, amint a fütyülő szél fát, tetőt, telefonpóznát rántott odakinn.

– Hölgyeim és uraim, jeleznünk már aligha kell, hogy a Beatrice hurrikán elérte a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket, s hogy a következő két órában itt tombol. Ha valaki hallgatóink közül nem vonult volna még óvóhelyre, ez az utolsó pillanat. Tim Shannon beszél a Tengerre Tekintő Brit Szigetek rádióján. Ismétlem, mindenki azonnal siessen óvóhelyére. Létesültek óvóhelyek a papvárosi Szent Mihály-templomban, Szent Máté szigetén, a Vasmacskában a Szent Mátén, a rakodóparti gimnáziumban, a főutcái Astoria moziban, a metodista gyülekezeti házban a Szent Márkon. Járműre már ne üljenek. Több út egyszerre járhatatlanná vált, és a szélvészben a kocsik bádogkoporsók. Ha otthona nem biztonságos, nyomban induljon gyalogszerrel a legközelebbi óvóhelyre. Legjobb azonban a biztonságos otthon. Üvegajtónkat és ablakainkat csíkozzuk keresztül-kasul plasztik vagy papír ragasztószalaggal ...

A bárbéli vigadozók elcsöndesedtek. Mintha gyávaság lett volna a vihart a Panoráma Szálló viszonylagos biztonságában átvészelni. A társaság szinte megkönnyebbült, amikor a rádióbemondó higgadtan közölte: — Rádiótechnikusaink jelentik, hogy adótornyunk reng. Tim Shannon beszél, de attól tartok, nem sokáig, mert bármelyik pillanatban ... — Recsegés-ropogás támadt, aztán csend.

A társaság döbbent hallgatás után szóra fakadt ismét. Mintha elmúlt volna lelkiismeret-furdalásuk. Ha a szigetek hegyoldalba betonozott vaskos adója kárt szenvedhetett, a Panoráma Szálló sem sérthetetlen. Veszély fenyeget, ha nem is nagy — s ez megkönnyebbülésükre szolgált. Rendelték az italt, és a küszöbönálló pusztulás mintha jobb kedvre hangolt volna mindenkit. Egy dologban megegyeztek — hogy istenkísértés lenne az emeleti szobákban nyugovóra hajtani a fejüket. A bár, még inkább a diszkó pincehelyisége biztonságosabb.

Emmy érezte, hogy Vanduren doktor szeme rajta pihen. — Bocsásson meg — mentegetőzött —, de mintha mondani akart volna valamit. . .

– Mondani annyit akartam csak, Mrs. Tibbett, hogy lányom előkerítéséhez minden tőlem telhető segítséget megadok.

– Köszönöm, doktor úr.

– Most pedig, akárki akármit mond, én nyugovóra térek. Inkább fújjon át a szél a Szent Mátéra, mint hogy ebben a gyülekezetben böjtöljem ki a vihar végét.

– Egyetértünk — nevetett rá Emmy.

Az orvos a csarnokban nekiindult a lépcsőnek, Emmy pedig megkérdezte a portástól, szól-e még a telefon. Ügy tetszett, e pillanatban még épek a szigeti vonalak, a telefont azonban használni csak sürgős hívások céljára lehetett.

– A kórházban lévő férjemre gondoltam ... — mondta Emmy tűnődőn.

– A kórház sértetlen, Mrs. Tibbett. A kórházzal is, a rendőrséggel is szakadatlan a kapcsolatunk. Ha azonban nincs sürgős közlendője ...

– Nincs.

Félórával később, mikor már ott feküdt az ágyán ruhástul, és álmot csent volna az elszabadult pokolból, arra lett figyelmes, hogy kinn recsegve szakad le Szent Márk szigetének elosztó telefonvezetéke. Senki nem lehetett már kapcsolatban senkivel.

Mintha sose akart volna megvirradni. Elgondolni bajos volt, hogy támaszthat szél ekkora hangzivatart. Kinézni a beragasztott, betáblázott ablakon meg éppenséggel lehetetlen volt, de a kinti felforduláson olykor sziréna hangja metszett át, amint a mentő vagy a rendőrség igyekezett valami szerencsétlenség színhelyére. Hajnali ötre, pitymallattal, a szél is alábbhagyott. Nyolc órára, mikor Emmy felkelt, és átöltözött a beszüremlő derengésnél, a hurrikán szele ötven mérföldnél már nem lehetett erősebb. A szélvész pusztító dárdahegye kiröppent a tenger fölé, és az Egyesült Államok rettegő partvidékének tartott.

Mosdásról szó sem lehetett. Villany nem volt, a csapok szárazon hörögtek. Emmy fáradtan és izzadtan ment le az ebédlőbe, és abban reménykedett, hogy a szálló konyhájában gázzal főznek, nem villannyal.

Az ebédlőben nyüzsögtek a vendégek. Nemcsak a szálló személyzete és lakói költötték el gázon

készült, jó ízű reggelijüket itt, hanem sok helybéli is betért, főként akiknek a villanytűzhelyük hidegen állt a konyhájukban. A táblákat már leszedték a tükörablakokról, és a ragasztószalag keresztjein át látni való lett, mi kárt szenvedtek el az éjszaka.

A szálló kertje elhagyott csatatérre emlékeztetett. Lombjuk fosztott, kitépett fák hevertek szanaszét, akár a részegek. A meredek hegyoldalból barna latyak patakzott a kikötő iránt, és hordta magával a minap még virágzó cserjék ágait. Az erős szélben a megmaradt néhány fa nyugodtan, görnyedezett, mint a korbáccsal meghajszolt rabszolgák. Fekete volt a néhány levelük is.

Emmy arra eszmélt, hogy valaki melléje került az ablakhoz. Megfordult, és Vanduren doktort látta.

– Nézze a fákat — mutatott kifelé Emmy. — Tűz is volt talán?

Vanduren megrázta a fejét. — Só égette le a leveleket, nem tűz.

– Só?

– A hurrikán szele annyi sót hord a tengerről, hogy a növényzetet végigpörköli — magyarázta Vanduren. — Floridában is megtörténik. — Elhallgatott. — Szerencsénk volt még így is.

– Ezt nevezi szerencsének?

– Járhattunk volna rosszabbul. Tetőket kapott le a szél, telefonpóznákat döntött, utakat tett járhatatlanná, de halálos áldozatról ötről tudunk csak.

– Honnan? Talán a rádió ...

Vanduren nemet intett. — A rádióállomás még hallgat. Rövidhullámú adón értekezünk az amatőrökkel.

– Akkor honnan ... ?

– Nem találja el? Most jöttem a kórházból. — Vanduren elmosolyodott? — Fogadkozunk világéletünkben, Mrs. Tibbett, de az egyetlen eskü, amelyik igazán köt, mégis a hippokratészi. Ekkora szükségben orvos nem bújhat az ágyába, még akkor se, ha külkereskedőnek álcázza magát. Megtettem a napi jó cselekedetemet.

– A nevét is megmondta?

– Nem kérdezték. Éjszaka elég volt annyi, hogy orvos vagyok. A portással beüzentem a kórházba, mielőtt még a telefon elhallgatott, s nemsokára küldték értem a dzsipet. Telt ház van ... Többnyire csonttörések. Kicsavart fák, bedőlt falak áldozatai, meg akiket a repülő üvegszilánkok sebesítettek meg.

– A férjemet látta?

– Benn fekvő beteget nem láthattam, mert éjthosszat a baleseti sebészeten dolgoztam. Mégsem felejtkeztem meg kegyedről, és ragaszkodtam hozzá, hogy reggelizni itt akarok.

– S ennek mi köze hozzám?

– Félórán belül jön értem kocsi. Gondoltam, velem tart. Másképp el nem jut a kórházba, ha ugyan nem gyalog.

– Köszönöm! Jaj, köszönöm, Van ...

– Venables, Mrs. Tibbett. Dr. Leonard Venables. Hát akkor reggelizzünk?

TIZENHETEDIK FEJEZET

Oldalgós, ijesztő út volt. A kórház fiatal sofőrje könnyedén kormányozta a dzsipet az útra hengeredett vándorkövek, elvágódott telefonpóznák, kusza huzalok, hullámlemezek között. Ahol

kövezett út volt, a lezúduló víz árkokat és kátyúkat vájt belé, a dűlőutak meg éppenséggel patakmedernek tetszettek — - a vakmerő dzsip úgy ugrándozott omló partjuk mentén, akár a bakkecske. Az útfélen mindenfelé felborult járművek, s az olyan lehetetlen látvány sem volt ritka, mint a teherautó pilótafülkéjében nyugvó talicska, vagy a faház ablakán kiütköző halfogó varsa. Csak életet nem lehetett látni sehol. Emberek s állatok lapultak, nem mertek még szembenézni a pusztulással.

Vanduren telt házat mondott, Emmy pedig meglepetten tapasztalta, milyen egyenletesen és izgalom nélkül tevékenykedik a kórház személyzete. A felfordulás őt sem lepte volna meg, a kórháziak meg is szokták már. Az ambulancián tolongtak a betegek, a síró gyerekek, a csecsemőjüket csitító anyák, és várták, hogy orvos elé kerüljenek, de vakrémület nem lett úrrá a folyosón. A nővérek elnyűttek voltak, de fityulájuk és köténnyük keményítetten virított, és mosolygásra is telt a kedvükből, ha nem is gyakran.

Amint a főbejáraton át bejutottak, Vanduren doktort nyomban elkapta egy nővér, hogy a baleseti osztályon már nagyon várják. Vanduren bátorítóan rámosolyodott Emmyre, és máris eltűnt a folyosó végén. Majd Harlow doktor bukkant fel. Beteglapokat hozott, és amint Emmyt meglátta, odaszólt neki: — Jó, hogy jött, Mrs. Tibbett! Menjen fel a férjéhez. Kár, hogy nem beszélgethetünk ... — Azzal tovagördült.

Henry kis kórterme megváltozott. Ágyakat toltak be, és már tizenkét beteg feküdt ott, ahol nyolcnak alig szorult helye. Az újak — köztük két gyerek — alig látszottak ki a gipszből meg a pólyából. Az öregúr egyre ott ült az ágya szélén, és mondta a magáét, talán lelkesebben is, mint az előző napon. A kórházi betegnek jó hír minden izgalom.

Henry ágya köré újból odakerült a spanyolfal. Emmy lábujjhegyen surrant be mögéje, nehogy Henry álmát megzavarja. Azonban Harlow doktor odavetett szavát igazolta, hogy Henry ült az ágyban, és miniszter papírra szélsebesen sorokat rótt. Amint Emmy megállt az ágya végében, fölnézett.

– Ügyes voltál, szívem. Hogy sikerült máris idejutnod? Azt hallom ...

– Ésszel élek — mosolygott rá Emmy. — Sokkal jobb színben vagy. Megszállt az ihlet?

Henry térdére ejtette a papírt. — Nem valami nagy alkotás — felelte. — Csak éppen visszatért az emlékezetem.

– Mindenre emlékszel?

Henry elfintorodott. — Honnan tudjam? Apróságok elpereghettek, de a legfontosabbakat, azt hiszem, sikerült összeszednem.

– Mégis, hogy történt?

– A vihar. Szerencsétlen Harlow doktort kérdezd. Ő bábáskodott újjászülető emlékezetem mellett.

– Nem értem.

– Elmagyarázta, hogy az emlékkiesés kétféle: egyiket, agyrázkódás okozza, másikat lelki megrázkódtatás vagy kábítószer. Agyrázkódásban odaveszett emlék nem tér vissza, azért nem emlékszem semmire a Szélvirágon töltött végső néhány órámból. Az emlékezet másik fajta megrendülését azonban olykor sikerül helyrebillenteni, ha az emlékezetével küszködőt olyan helyzet elé állítják, amilyenben emlékezete megsérült. Orvosi nyelven talán értelmesebb mindez, bár így sem érthetetlen, hiszen tudjuk, mi történt. Az emlékezetem viharban siklott ki, azért vihar kellett, hogy a vágányára állítsa. Ritkaság, hogy az ember két hurrikánt érjen meg egy héten, de a csoda megtörtént.

– S hogyan? ...

– Az elmúlt éjszakára nem emlékszem valami világosan — vallotta meg Henry —, mert Harlow doktor szerint amikor a nagy szél kerekedett, visszaestem ... Vagyis rám jött a dühöngés, mintha az első vihart éltem volna újra. Elgondolhatod, hogy épp egy dühöngő hiányzott ide a legkevésbé, de ha egyszer itt voltam, ápolniuk kellett. Az orvosból meg a nővérekből próbálom kiszedni, miket műveltem ... Bár nem is fontos. Csak az számít, hogy mire a szél elült, eszemnél voltam megint, és az első vihar idejéből egy csomó mindenre emlékeztem.

– Ez bizony bámulatos, Henry.

– Inkább leverő, mert nyomban dologhoz kellene látnom ... Márpedig alig hinném, hogy ezzel az üggyel foglalkozzanak, amikor a szigeten minden rendőr és minden állami tisztviselő a viharkár

elhárításán fáradozik. Próba szerencse, az is igaz.

– Mondd el végre.

Henry még néhány szót firkantott a miniszterpapírra, majd lendületesen aláhúzta, úgy adta oda az ívet Emmynek. — Olvasd inkább. A spanyolfalnak is füle lehet.

Emmy fogta az ívet és nekilátott. Mikor elolvasta, Henryre meredt: — Szédületes! Így volt bizonyosan?

– A fülem hallatára tárgyalták meg.

– Csak hát … Bizonyítékod van-e?

– Az Úszó Kate. Ezért akartam mindenáron megjegyezni a nevét.

– Igaz. Csak hát az sem egyéb egy jókora rakomány … — közben elkapta Henry figyelmeztető pillantását. — Az is csak egy rakomány. A teljes ügyhöz köze nincsen.

– Része mégis. Nem is jelentéktelen része.

– Henry — kezdte Emmy habozón —, én nem szívesen mondok ilyesmit, hiszen tudod magad is, hogy nagybeteg voltál … De hátha, amit ideírtál, az is merő káprázat? Annyira valószínűtlen …

Elhallgatott, mert Henry szemébe idegen tekintet költözött, metsző, gunyoros, merőben szokatlan. — Hát persze — hangzott a rideg válasza. — Ha meg talál maradni, elmesélheti nekik! Azt hiszi, beveszik a meséjét? Magának, eszelősnek?

Emmy odahajolt hozzá, és megfogta a kezét. — Ne haragudj, szívem! Én hiszek neked, ha senki más nem hisz!

Henry megnyugodott. Simított egyet a homlokán, s megkérdezte: — Csak nem rám jön megint? Ha te sem hinnéd, hát csakugyan keresztet vethetnék magamra.

– Mondom, hogy én hiszek.

– Akkor jó. Az első dolgunk, hogy a kormányzóval beszéljünk. Nem érdemes lejjebb kezdeni, igaz?

– Nem — mondta rá Emmy. — Csak meg is győzhessük Sir Alfrédet … — A spanyolfalon jártatta a szemét, és amint meggondolta, ki mindenki fekszik még a kórteremben, úgy határozott, hogy kurtára fogja a mondókáját. — Van egy hasznos szövetségesünk.

– Ugyan.

– Orvos. Emlékszel, kit fedeztem fel akkor a vitorlásklubnál?

Henry értetlenül meredt rá. — A vitorlásklubnál? Mikor? Én nem emlékszem semmiféle orvosra.

– Jól van, nem tesz semmit — hagyta rá Emmy. — Fontos, hogy számíthatunk valakire itt. Azért te még pihenj egyet, én megyek, és megpróbálkozom a kormányzóval. Elvihetem ezt? — kérdezte, s felmutatta a miniszterpapírt.

Amíg Henry válaszára várt, eszébe ötlött Vanduren szava: „öreg hiba, hogy egymásban kell megbíznunk." Nem egybevág-e ezzel, hogy nekik kettőjüknek is egy pénzügyi szervezet közéjük állított kétségével kell küszködniük negyedszázadnyi házasság után? Majd eszébe jutott, amit a miniszterpapírról olvasott. Nem csupán pénzről van itt szó. Hatalomról is. S az még nagyobb megrontója az embereknek.

Henry rámosolygott, és megszorította a kezét. — Vidd, szívem. Elvégre a fejemben van már, akár újból leírhatom. Csak el ne veszítsd.

– Itt leszek, mihelyt valami jó hírrel jöhetek. A szigeten csak a hivatalos forgalom indult meg.

Taxira ne is számítson, közölték Emmyvel a portán, de buszra se. Nekivágott gyalog.

Nem volt olyan fárasztó az útja. A kórház azon a felén állt a városnak, ahol a kormányzósági palota, és alig telt félórájánál többe, eljutott az őfelsége kormányzóját védő kovácsoltvas kerítésig meg a kis őrbódéig.

Udvarias fekete komornyik kérte, hogy várakozzék — ezúttal nem a kopottas előkelőségű fogadószobában, hanem egy gyéren bútorozott váróban. Húsz perc is eltelt, amíg a kormányzó titkárnője megjelent — takaros szigeti kislány, oly ápolt hajjal, mintha viharnak a hírét sem hallotta

volna. Tudatta Emmyvel, hogy a kormányzó a legnagyobb sajnálatára nem fogadhatja, mert a mai napon csakis a vihar okozta kárral foglalkozhat.

Emmy válasza az volt, hogy megérti a kormányzó úr helyzetét, azonban ami őt idehozza, az a viharnál is fontosabb.

A titkárnő elmosolyodott, korántsem olyan barátságosan már, s kijelentette, hogy neki az utasítása szerint kell eljárnia.

Emmynek be kellett vetnie a nagyágyúját. Odanyújtotta az ív papírt, és megkérdezte, hajlandó-e bevinni a kormányzó úrnak.

A titkárnő kelletlenül fordult ki a várószobából. Tíz perc múltán újból megjelent, és közölte, hogy a kormányzó igen röviden fogadni hajlandó Mrs. Tibbettet. Erre tessék.

Az elcsigázott és ingerült Sir Alfred Pendleton ingujjban ült az íróasztalánál. Henry miniszterpapírja előtte feküdt, s amint Emmy belépett, bosszúsan rácsapott a tenyerével.

– Amikor legutoljára találkoztunk, Mrs. Tibbett — mondta bevezetés nélkül —, megkértem, ne bolygassák tovább a szigetek dolgát. Mégpedig azelőtt, hogy a szigeteken a második hurrikán végigsöpört. Mit gondol, nincs különb dolgom, mint hogy efféle agyrémekkel foglalkozzak?

– Ez nem agyrém, kormányzó úr. Ez az igazság.

A kormányzó alig türtőztette magát. — Gondolja el még egyszer, hogyan jutottunk idáig. Férje hivatalos megbízást kapott egy eltűnt hölgy felkutatására, akiről kiderült, hogy el sem tűnt valójában. — Emmy tiltakozott volna, de a kormányzó egy kézlegyintéssel elhallgattatta. — Férje ezután nekilátott nagyarányú idegösszeomlásának, amelynek során garázdaságba, törvénysértésekbe keveredett. Tagadja talán?

– Nem, de …

– Nos, az első vihart csodával határos módon megúszta, majd állítólagos emlékezetvesztéssel kórházunkba került. Most pedig azzal áll elő, hogy visszanyerte emlékezőtehetségét, és akkora nagy rablómesével lep meg, amilyet még életemben nem pipáltam. Hamis vád, rendőrvesztegetés, zendülés, elszakadás Nagy-Britanniától, marihuánaültetvények, szigeteink mint a világ kábítószer-forgalmának központjai, a maffia tőkéje … Kedves Mrs. Tibbett, kegyed igen együgyűnek néz engem. Amit itt olvasok, az egy őrült elmeszüleménye. Azért még egyszer megkérem, ne háborgasson többet, és az első repülőgéppel hagyja el a szigeteket férjével együtt, akinek Angliában nyilván gondos ápolásra lesz szüksége. — Azzal megtörölte a homlokát, és ellenségesen meredt Emmyre.

– Magam is állítom, kormányzó úr, hogy az írásos emlékezés minden szava igaz.

– Megzavarodott kegyed is. Egy szikra bizonyítéka nincs, hogy …

– Bizonyítéknak itt az Úszó Kate Bob Harrison javítóműhelyében. Mint a férjem írja, megrakják marihuánával, és csalétkül útnak indítják …

– Mrs. Tibbett, én mindeddig türelmesen és részrehajlás nélkül meghallgattam …

– A hajó ott áll a sólyán, kormányzó úr. A két szememmel láttam. Nem kell többet tennie, csupán utasítást adni Ingham főfelügyelőnek az átkutatására …

– Szó sem lehet róla, hogy rendőreimet a szükségállapotban …

– A kutatást Mr. Harrison is megejtheti. A kormányzó úr rövidhullámú adón utasíthatja. Nem lesz vesződséges, mert a kábítószert úgy helyezték el benne, hogy …

A kormányzó reményvesztetten sóhajtott. — Legyen meg a kedve, Mrs. Tibbett. Harrisonnak nyilván engedélye van a tulajdonostól, hogy hajójába behatoljon.

– Nyilván, ha a javítással megbízta.

– S talán a férje nem lajstromozza a gyanúsítottjai között — fűzte hozzá Sir Alfred gunyorosan.

– Tudom, hogy őt nem gyanúsítja.

– Helyes, intézkedem. Menjen vissza a várószobába, majd üzenek, ha történik valami. Nem tagadom, hogy a kábítószer-kereskedőket változatlanul üldözzük, s ha jó fogás kínálkozik, miért ne? Azonban remélem, megérti, hogy Mr. Tibbett rémálmait az sem igazolhatja, ha találunk valamit a hajón.

– Kezdetnek jó lesz — mondta Emmy. — Köszönöm, kormányzó úr.

Egy óra is beletelt, mire a titkárnő kinézett a várószobába, és tudatta Emmyvel, hogy Sir Alfred fogadja. A lány szavából mintha megelégedés csendült volna.

A kormányzó az íróasztalánál ült, de mintha nem lett volna már olyan ingerült. Emmy meglepetten látta, hogy Ingham főfelügyelő is jelen van. Kettejük közt az asztalon az ív papír hevert.

– Nos, Mrs. Tibbett — tekintett fel Emmyre a kormányzó —, többet tettünk, mint amennyit kért. Ingham főfelügyelő úr maga kutatta át az Úszó Kate-et.

– Csakugyan?

– És semmit nem talált, Mrs. Tibbett. Semmi olyasmit, amit bármelyik tengeri vitorláson ne találhatott volna. Harrisontól pedig megtudta, hogy Mr. és Mrs. Carstairs nem várható vissza a Szent Tamásról, hogy az elkészült hajójukat átvegyék ... Persze a vihar alighanem késlelteti őket. Harrisont azonban nem késleltette a munkájában, a hajót felőle bármikor vízre bocsáthatják.

– Ha pedig Carstairsék jelzik az érkezésüket — tette hozzá Ingham főfelügyelő —, Anderson megrakja a hajó éléstárát, úgyhogy indulhatnak is nyomban. Semmi sunyi munkát nem szimatolok itt.

– Már hogy szimatolhatna! — csattant fel Sir Alfred. — Szerencsétlen Carstairsék szenvedtek így is eleget Tibbett-től meg a kelekótya barátaitól, nemhogy még kábítószer-csempészetet varrjunk a nyakukba! Remélem, elégedett, Mrs. Tibbett. Azért most kérem, hagyjon minket a dolgunkra.

Emmy nem tehetett egyebet, biccentett, és kifordult a dolgozószobából.

A szél annyira alábbhagyott, hogy már nem volt egyéb erős fuvallatnál, bár az ég felhős maradt, és szakadt az eső. Keserves volt a gyalogséta fel a hegyoldali kórházig, és Emmyt a sikertelenség is, a kétség is keserítette. Henry története oly szédítő volt valóban, hogy megértést alig remélhetett vele. Az Úszó Kate átvizsgálása tetszett egyetlen lehetséges próbájának — és megbukott az is. Vagy megbukott, vagy Henry fejében sem fordult meg, hogy Ingham főfelügyelő a porhintő angyalok pártján áll.

Henry első kérdése volt; — Nem sikerült?

– Az még semmi — válaszolta Emmy, és elébe tárta minden rossz hírét.

– S aztán mit tettél?

– Mit tehettem? Fogtam s otthagytam őket.

– Hát a feljegyzésem?

– Ohó ... El is felejtettem, Sir Alfred íróasztalán maradt.

Henry elgondolkodott. — Nem tudom, mekkora hiba, de ha illetéktelen kézbe kerül ...

– Melyik ott az illetéktelen kéz?

– Jó lenne tudni. Lehet akármelyik. S akár vissza is üthet.

– Kinek?

– Nekem, neked. Akár a kormányzónak is. Bárkinek, aki a feljegyzést látta. De az is meglehet ... — Azzal fordított a szón: — Inkább mondd el még egyszer, szó szerint, mi hangzott el Ingham jelenlétében.

Emmy igyekezett, hogy a beszélgetésnek egy szavát el ne sikkassza.

Henry egyszer csak ledobta a takaróját, és kiugrott az ágyból. — Kerítsd elő a ruhámat!

– Ne bolondozz, Henry — csitította volna Emmy. — Nincsenek itt a ruháid. Hiszen a Golf Klubból ebben a parádés pizsamában röpítettek ide.

– Ne vacakolj — háborgott Henry. — Szaladj és vásárolj, egy öltő ruhát.

– Üzletet még nyitva nem találsz, Henry — tiltakozott Emmy. — El nem gondolod, milyen a képe a szigetnek.

– Akkor itt a kórházban kerül valami ... Odébb kell állnunk egy házzal. Márpedig az utcán nem csatangolhatok zöld selyempizsamában!

– Igaz — mondta Emmy. — Kerítünk. Üzenetet juttatni be Venables doktornak a baleseti műtőbe, elég bonyodalmas volt, szerencsére azonban a sérültek áradata ritkult, és Emmynek alig kellett többet várakoznia félóránál a járóbetegek közt a folyosón, egyszer csak megjelent Vanduren civil ruhájára öltött szűk fehér köpenyben. Emmy elmagyarázta neki a gondját, de az orvos esze másfelé járt.

– Mire emlékszik?

– Szinte mindenre — felelte Emmy. — Hogy mi mindenre, azt nem mondhatom el itt teljes hosszában. Legyen elég annyi, hogy akiket maga a gazdáinak nevez, azok a szigetek felől úgy döntöttek, hogy itt alapítanak államot.

Vanduren nevetése nem csengett éppen vidáman. — Tehetik — állapította meg. — S a férje azt hiszi, eltéríti őket a szándékuktól?

– Reméli, ha gyorsan cselekedhet. Ahhoz viszont ruhára van szüksége.

– Hogyhogy ruhára?

– Egy szál zöld pizsamában nem hagyhatja el a kórházat. Nevessen csak, aztán gondolja meg.

– Végre-valahára akadt nevetnivalóm — törölgette a szemét az orvos — Hát nem tudom, mit tehetünk ... A raktárból itt alighanem kerülne fehér nadrág meg fehér köpeny ... Bár kórházi fehérben kísérteni a szigeten, az sem volna jó ... Várjunk csak, van egy ötletem ...

Így történt, hogy a Venables néven futó Vanduren doktor a munkáját azon délelőtt egy szál nadrágban és fehér köpenyben fejezte be a baleseti műtőben, és a köpenyt le sem tette, amikor a dzsip visszavitte ebédelni a szállodába. Henry Tibbett viszont a hivatalos út teljes megkerülésével magát bocsátotta el a kórházból, — és fehér orvosi nadrágban lódult neki Szent Márk utcáinak — nyaralóra való kikeri pamutinge viszont pár számmal nagyobb volt a kelleténél, és egy miami férfidivatüzlet cégjele volt a nyakában.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Dél elmúlt, mire Henry és Emmy elkutyagolt a Bob Harrison hajójavító műhelyéig. Az idő egyre javult. Az eső elállt, s bár a nap sugarai nem hatoltak át a sűrű felhőzeten, a lábadozás langymelege terjengett a levegőben. A műhely tárt kapuján át láthatták, hogy Bob Harrison a hajókat vizsgálja, nem esett-e kár bennük.

Olcsón megúszta, mert csupán egy hajó fordult le a sólyáról, s az sem tört össze. Néhány kikötőkötél elpattant, és az álló hajónak csapódó vitorlások oldala zúzódást szenvedett, Bob azonban vidáman köszönt rájuk.

– Örülök, hogy már vígan van, Mr. Tibbett — üdvözölte Henryt. — Hallom, hogy járt a Szélvirággal. Azóta se sikerült a törzset kiszabadítani a sziklák közül ... Már amennyi megmaradt belőle. Ne aggódjék, biztosítva van.

Emmy megkönnyebbülten és szinte hálás szívvel tapasztalta, hogy Bob szó nélkül fogadja vissza Henryt az épelméjűek világába. — Szerencsések voltunk mi is — állapította meg. — Hát az Úszó Kate hogy úszta meg?

– Carstairsék hajója? Nohát, ez fura. Herbert Ingham itt járt ma délelőtt, és tűvé tette valami csempészáruért. Nem lelt persze semmit.

– Mikorra várja Carstairséket a hajójukért? — tudakolta Henry.

Bob vállat vont. — Az időn fordul. Beletelik néhány napba is énszerintem, amíg a népek kimerészkednek a tengerre. Persze, ha sietős, hogy az Egyesült Államokba visszatérjenek ...

– Úgy hallom, Anderson tarisznyázza fel őket az útra.

– Igaz. Akárhány bérelt hajót ő tarisznyáz.

– Hát a repülőtér felől mi hír?
– Azt mondják, már takarítják a kifutópályákat, és holnapra talán megindul a forgalom.

– A Panorámában szálltunk a feleségemmel — magyarázta Henry — és mivel Carstairsék jó ismerőseink, megköszönnénk, ha tudatná velünk, mikor érkeznek … Persze, ha jelzik az érkezésüket.
– Nem gond. A telefon már szól, és úgy hírlik, estére megjavul a villany is.

– Az élet visszazökken a kerékvágásba — állapította meg Henry, és Bob szaporán bólogatott rá.
Tibbették a gyalogosok legrövidebb útján jutottak be a Panoráma Szállóba, mégpedig a főutcára nyíló diszkón keresztül. Ebédidőben ugyan zárva volt mindig, azonban a vihart követő rendkívüli napon a bár szépen forgalmazott. Henry és Emmy a már ismerős keskeny lépcsőn jutott fel a szálló végébe, a csarnokába pedig a feldúlt kerten keresztül léptek be.

Népes volt az étterem is. Élénk beszélgetés zajlott az asztaloknál — került hajszál híján való szerencséje mindenkinek. Általános vélekedés szerint a Tengerre Tekintő Brit Szigetek nagyobb baj nélkül átvészelték a vihart, és a társaság kedve a légitámadásokból ép bőrrel kikerültek hátbaveregetős bajtársiasságára emlékeztetett. Hiába, csalánba nem üt a ménkű! Harriganék tetejét láttátok? Azt beszélik, Barkerék ágvitorlása elsüllyedt … A vitorlásklub is megnézheti magát … A Teknősöbölbe nem létezik eljutni kocsin … Én megpróbáltam ma reggel, apám, nekem ne mondd … Látod, megjártam, s itt vagyok.
Henry és Emmy végzett az ebéddel, mire Vanduren doktor megérkezett. Elcsigázottnak látszott, de az arca felderült, amint Tibbettéket megpillantotta, örömmel látta Emmy is, hogy Vanduren-nek került másik inge.

Vanduren széket húzott az asztalukhoz, letelepedett, s rájuk nézett: — Hogy állunk?

– Hogy állnánk? — nézett rá vissza Emmy.
– Harlow doktor igen füstölög. Azt mondja, a férjének még nem lett volna szabad a kórházat elhagynia. Jó, hogy bokros teendői közepette nem csaphat botrányt. Mit tudtak meg azóta?

Henry nem tudott hova lenni csodálkozásában. — Mit keres maga itt? — bökte ki végre.
– Emmy nem mondta el?

– Annyit mondtam el csak Henrynek — magyarázkodott Emmy —, hogy van itt egy orvos, aki a segítségünkre lehet. A doktor úr nevét nem említettem, mert nem tudhattam, nem hallgatják-e beszélgetésünket.

– Márpedig a nevem szíves engedelmével Venables — toldotta meg Emmy ismertetését Vanduren. — Akkor hát lássuk. Emmytől tudom, hogy …

Henry rámeredt Emmyre. — Miket mondtál el ennek?

– Szívem — csitította Emmy —, valakiben csak meg kell bíznunk! Különben nem jutunk semmire! A doktor úrral eleget győzködtünk, amíg idáig eljutottunk, ugye, doktor úr?
– Bizony.

Henry fejébe nem fért a dolog. — A doktor úr a lányát keresi itt — magyarázta tovább Emmy. — Belekeveredett az ügybe, és mászna ki belőle. Ha egyébért nem bíznál meg benne, Henry, bízz azért, mert csakis ő ismeri meg Janetet … Vagyis ameddig a fénykép meg nem érkezik. Az pedig jóval odébb lesz.

– Ebédelt a doktor úr? — tudakolta Henry.
– Ettem már a kórházban.
– Akkor felmehetnénk a szobánkba. Mármint a feleségemébe. Meg kellene beszélnünk egy s mást.
Henry ügyelt, hogy előbb Vanduren doktor mondja el a magáét. Emmy közbeszúrásait és magyarázatait elhárította, mert Vandurentől magától akarta hallani a teljes történetet, leánya halálának vakhírétől a maffia zsarolásáig és végső elhatározásáig, hogy Janet után jön, és leszámol a bűnszövetkezettel.

Mindeközben próbáltam a lelkére beszélni Emmy-nek … Mrs. Tibbettnek, hogy ne bízzék meg

senkiben. Például ez a kormányzó … Mit tud róla, igazgató úr? Vagy mit tud a rendőr főfelügyelőről?

Nem bánom, lehettek valamikor tisztességes emberek valahányan, de ha a nagy pénzt elébük tették…

– Tudom — mondta rá Henry. — Mi azért megbízunk egymásban, ha tetszik, ha nem. Mennyit mondott el Emmy?

– Nem többet, mint amennyit most visszahall tőlem.

– Akkor még ezt hozzácsapjuk — mondta Henry, azzal felkelt, s a szoba hosszát méregetve mondta el a tengeren szerzett tapasztalatait. — Ennyire emlékszem, azért ennyivel kell dologhoz látnunk. — Nagyot fújt. — Megértetni bajos akárkivel, de a doktor úrnak volt ezzel a társasággal dolga, azért tudja, hogy a valószínűség határain belül maradtam. A Szélvirágon voltam fültanúja a beszélgetésüknek, amikor az hitték, a kábítószer kiütött. Ha ép eszemnél vagyok, hallgatok persze, de kába voltam, azért vertem a parádét. Kinevettek … ők maguk is kábítószeren voltak … és azzal biztattak, hiába jár el a szám, úgysem hisz nekem már senki. Később vagy jobban maszlagoltak, vagy az agyrázkódás következett, mert egyébre nem emlékszem.

– Tehát? — nézett rá Vanduren.

– Nagyralató tervük, hogy a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket megkaparintják. Így is rakodótérül használták az Egyesült Államok felé irányuló kábítószer-forgalomban, ennyivel azonban nem érik be. Mint mondja, a gazdái a maguk urai lennének, s a helyet itt szemelték ki.

– Független államot akarnak?

– Ezeken a szigeteken — magyarázta Henry — jobban teremne a kender, mint bárhol. Minek messziről csempészni olyasmit, amit nyűhet az ember a tulajdon kertjében? A brit hatóságok persze nem örülnének a termésnek, ezért a brit hatóságoktól szabadulniuk kell.

Vanduren ránézett. — Hiszen ez …

– Nevetséges? Egy cseppet sem. Hány apró sziget lett függetlenné mostanában?

– Igaz. Az új kormány azonban éppúgy ellenezné …

– A bűnszövetkezet zsoldjában álló bábkormány ugyan nem ellenezne semmit.

– Lehetséges — hagyta rá Vanduren. — Nem állítom, hogy ilyen kormányzatot össze ne válogathatnának. De aztán csak eljön a választások ideje, és a lakosság …

– A szigetek lakossága, kivált a fiatalabbja a markukban van, doktor úr. A kábítószer veszedelmét elhárítani bajos itt, mert a maszlagot szinte ingyen osztogatják, és szívják úton-útfélen, annyira, hogy a rendőrség beugrik, nagy razziát rendez, és a fiatalság seregestül marad a kezükben. Közülük akárhány a vezető szigeti családok ivadéka. Így készítik elő felkelésüket a rendőri kegyetlenkedés ellen.

– Hát kegyetlenkedik a rendőrség?

– Dehogy. A fiatalság mégis esküszik majd a kegyetlenségükre, ha a fordulat ideje eljön.

– Miféle fordulaté?

– El is jött volna az ideje már, ha mindenféle akadály elébe nem gördül. Először is a derék Betsy Sprague. Olyan értelmesen és bátran viselkedett, hogy kedvet kaptam a nyomozáshoz. Ez pedig nagy bosszúsága volt a bűnszövetkezeteknek. Rendőr főtisztet csak úgy nem tehetnek el láb alól. Így aztán az a pompás ötletük támadt, hogy a hitelemtől fosztanak meg. PCP-vel etettek, enyhe kábulatában tartottak napokig. Közben végigjátszottam a PCP-mérgezés valahány tünetét. Támadó kedvű lettem és csapongó, nyilvánvalóan elveszítettem a nyomozás fonalát. Majd erősebben maszlagoltak, hogy az emlékezetemet vesszem, azonban a hurrikán szerencsésen megmentett, mégpedig kétszer. Először az Alfred mentett meg a haláltól, magam sem értem még, hogyan, majd a Beatrice a felejtéstől. A két vihar persze a maffia terveit is összekuszálta. Menetrendjük szerint a fordulatnak már be kellett volna következnie.

– Hogyan kezdődne a fordulat?

– A rendőrség kegyetlenül meggyilkolna egy kedves fiatal turistapárt, bár bűnük egyéb nincsen, mint hogy egy kis marihuánát elfüstöltek.

– Nem értem — hökkent meg Vanduren. — Hiszen azt mondja, a rendőrség nem kegyetlenkedik.

– Nem is. Mindezt leleményesen és gondosan kitervelték, a rendőrségnek csak bele kell sétálnia a kelepcébe. Első lépésük volt a razzia a halsütésnél. A rendőrség egy névtelen bejelentés nyomán alig

tehetett egyebet, meg kellett vizsgálnia a nyilvános törvénysértést. A halsütéshez odacsődítették a fiatalságot, hogy minél többen kerüljenek rendőrkézre. Marihuána szívásért, de egyéb kábítószer élvezetéért is lefogták, kihallgatták, majd óvadék ellenében elengedték őket. Közülük sokan, de talán valamennyien megesküdnek majd a felfordulásban, hogy a rendőrség sanyargatta őket.

– Értem. Hát a második lépés?

– Az már nem történt dobszóra, hála Betsy Sprague-nak. Ha valamivel előbbről kezdjük, a Chermar, a Mr. és Mrs. Ross képét viselő Janettel meg a barátjával kábítószer-rakományt hozott Szent Márkra, jó részét azzal a céllal, hogy a halsütésnél osztogassák el. Már azon voltak, hogy elvitorláznak, és szokás szerint megfúrják a hajót, amikor Betsy felbukkant, és megismerte Janetet. Ebből más nem következhetett, minthogy Betsyt félre kell tenni az útból. Az első lehetőség lett volna elsüllyeszteni a hajóval együtt, eltűnését azonban hamarosan felfedezték volna, és a rendőrséget éppen akkor riasztják, amikor riadalomra a legkisebb lett volna a szükség. Éppen a másik lépés megtétele előtt. Így aztán a PCP segítségével Betsyt is megfosztották az emlékezetétől néhány napra, majd hazaküldték. Ha Betsy nem telefonál a vitorlásklub tövéből, és ha Miss Pelling unokahúga nem allergiás a macskákra, el is simul a dolog. Így azonban beugrottam.

– S az óraműbe még több homok került?

– Nem mondhatnám — állapította meg Henry sajnálkozom — Bár került volna. Én csak megjelentem, egy darabig szimatoltam Betsy után, majd megkaptam hivatalos megbízatásomat eltűnésének felderítésére. Akármennyire bosszantotta is ez a nagyralató terv szerzőit, hamarosan helyesbítették. Nemcsak a szavahihetőségemtől akartak már megfosztani, hanem a terv részesévé is tettek volna. — Henry ránézett Vandurenre. — Meg kell hagynom nekik, hogy találékonyak.

– Én gorombábban mondanám. De halljuk tovább.

– Kezdjük ismét előbbről — vette fel Henry a beszéd fonalát. — Az elgondolás szerint, a rendőrség tudomására juttatják, hogy a Szent Márkról nagy rakomány marihuána indult el az Egyesült Államok felé.

– Hogyan juttatták volna a tudomásukra?

– Gyermetegen együgyű rádiósjelekkel, szanaszét hagyott nyomokkal.

– Hogyan vehették mégis bizonyosra, hogy a rendőrség majd szimatot fog?

– A rendőrségnek legalább egy tagja nekik dolgozik, úgy — felelte Henry. — Idáig tehát megvolnánk. Először a nagy bukfenc a halsütésnél. Aztán a gyanús vitorlás üldözése a tengeren. És mit tesz Isten? A rendőrség motoros hajója utoléri a vitorlást, figyelmezteti, de utasaik a fülük botját nem mozdítják. Többszöri figyelmeztetés után a motoros odahúz mellé, a rendőrök átugrálnak, és hajmeresztő képet találnak. Marihuánát is, igen, de nem sokat. — Emmyhez fordulva megjegyezte: — Tévedtem először, szívem. Az Úszó Kate-en nem lehet sok kábítószer. — Majd mondta tovább: — Sokkalta fontosabb, hogy a vitorláson agyonvert párra bukkannak. A rendőrök megpróbálják rádión értesíteni Szent Márkot, de azt tapasztalják, hogy készülékük elromlott. Nem működik a vitorlás rádiója sem. Egyebet nem tehetnek, kötélvégre veszik a vitorlást, és gyászos terhével együtt visszavontatják a Szent Márkra. Ott aztán megteszik a jelentésüket.

– Amelyet senki el nem hisz — horkant fel Vanduren.

– Ez az. Abban nem is kételkedik senki, hogy az Úszó Kate-et kábítószer-csempészés gyanújával fogták őzőbe. Abban sem, hogy az őrhajó jelzéseire fittyet hányt, ezért tartóztatták fel őket. S hogy a vitorláson csekély mennyiségű marihuána került elő. Meg abban sem, hogy rádiójelentést nem tettek rögtön. Nem kétséges továbbá, hogy a Szent Márk kikötőjébe vontatott vitorláson két kegyetlenül megölt amerikai állampolgár, Katherine és Lewis Carstairs teteme lesz. A rendőrmotorosnak háromfős a legénysége. Az a kettő, amelyik a vitorlásra átszállt, csupán egymás szavát bizonyíthatja. A harmadik rendőr, aki a motoroson maradt, másféle történettel áll majd elő. Hangoztatja, hogy rádiójuk nem volt használhatatlan, hogy a vitorlásról furcsa kiáltások és hörgések jutottak a fülébe, s hogy a másik két rendőr hazafelé főzte ki jelentenivalóit. Elképzelheti, mekkora lesz a felháborodás. Forradalomhoz gyújtásnak elegendő az ilyesmi. S a felkelők kapnak pénzt, fegyvert bőségesen. A szigetek felelős politikusai pedig arra eszmélnek, hogy a tömeg-felháborodásban nem hallathatják a hangjukat. Mire aztán elül a por, a szigetek, íme, függetlenek, és avatott kézben vannak... Vagyis a maffiának nem lesz oka panaszra. Ami ezután következik, azt már visszafordítani bajos.

Nagy hallgatás támadt. Vanduren szólalt még végül. — Hogy ki lesz a halott pár, azt nem tudja?

– Katherine és Lewis Carstairs, ki más — felelte Henry. — Családjuk is vallani fogja, hogy ők azok.

– Csakhogy …

– E pillanatban, igaz, Jill és Harvey Blackstone a nevük. Művésznév persze, mert pénzzel és kábítószerrel rávették őket, hogy egy másik fiatal párnak, akiket úgy csempészték a szigetre, adják át papírjaikat. Carstairsékről a helyi hatóságok úgy tudják, hogy feddhetetlen emberek. Valójában jómódúak ugyan, de a kábítószer-élvezet régen kikezdte az erkölcsi érzéküket. A fontos azonban, hogy valahol fogságban sínylődnek. Megölni ugyan meg nem ölik a párt, míg az ideje el nem érkezik, azaz Janet lánya meg a barátja el nem hagyja a vitorlást nem sokkal a rendőrség megérkezése előtt.

– E szerint meg kell találnunk őket — jelentette ki Vanduren doktor.

– És útját kell állnunk a felforgató terveknek — tette hozzá Henry. — Elgondolni is rossz, hogy ilyen tudomások birtokában vagyunk, mégis süket fülek fogadnak mindenütt. A kormányzó meg a rendőr főfelügyelő minket kettőnket Emmyvel arra biztat, hogy szedjük a sátorfánkat, és többé ne is halljanak felőlünk.

– A kormányzó legalább elolvasta a feljegyzésedet — vetette közbe Emmy.

– El, de csak a kótyagos elmeszüleményt olvasta ki belőle. Még örülhetek, hogy se börtönbe, se elmegyógyintézetbe nem csukatott. Ha a hurrikán nincs, nemigen áldhatnám a szerencsémet.

– Nem — hagyta rá Vanduren. — S az áldás a Beatrice volt álruhában.

– Viszont a szigetek hatósági emberét mind lefoglalja, ezért, amit teszünk, doktor úr, a magunk szakállára tesszük.

– Az ám — kapott észbe Emmy —, hogy vagyunk pénz dolgában?

Süket csönd támadt. — Nekem ugyan nincs egy vasam sem — szólalt meg Henry. — Még a zsebét sem találtam ennek az idegen göncnek. Azt hittem, te …

– Énnekem tizenkilenc dollár huszonöt centem van összevissza — vetett számot Emmy —, márpedig a szállodai számlám száz dollárnál nagyobb máris, kórházat-orvost nem is számítottam …

Vanduren felemelt kézzel kért szót. — Már megbocsássanak, de aggodalmaskodásra nincs ok. Örömest fordítom gazdáim pénzét a megbuktatásukra, azért engedjék meg, hogy én legyek a pénzügyminiszter.

– Nagyon kedves — köszönte Henry. — Költségeit persze megtérítjük.

– Szó sem lehet róla. Csak nem tesz tisztességgel keresett pénzt az ebül gyűlt helyébe? Hagyjuk is a pénzt, inkább azt nézzük, mi az első dolgunk.

– A repülőtéren kezdjük — mondta Henry. — Szemmel kell tartanunk az érkező járatokat, mihelyt a forgalom megindul, hogy tudjuk, mikor érkeznek az ál-Carstairsék vissza a szigetre. A repülőtér az én dolgom lesz, mert Emmy a párt egyszer látta csak, s akkor is éjszakai mulató félhomályában. Én viszont láttam őket annyit, hogy az arcukat soha el nem felejtem. Maga, doktor úr meg Emmy majd az igazi Carstairséket kerítik elő. Ezen a szigeten vannak nyilván. Nem tudom, hogy szedték le őket a Szélvirágról és mikor, mert addigra már rajtam volt a nehéz kábulat … Annyit tudok, hogy öten indultunk útnak, aztán… — Henry végigsimított a homlokán. — Csak eszembe jut! Carstairsék … várjunk csak … Carstairsék a csónakon kieveztek a Szent Tamásra. Horgonyt vetettünk, hogy megvárjuk őket. Jill és Harvey kockacukorra csöppentett LSD-t ropogtatott … Bolond jókedvük volt … Carstairsék aztán visszatértek. De nem … Nem is tértek vissza … Másvalaki szállt a vitorlásra.

– Kicsoda? — fürkészte az arcát Emmy.

– Nem emlékszem, mert nem is emlékezhetek rá. Lenn tartottak … Attól fogva egyébre alig

emlékezem … csak megint a kórházra. A hurrikán elsöpörte. Pedig valaki felszállt a vitorlásra, visszahozta a Szent Mátéig, és ott zátonyra futtatta, majd eltűnt a Blackstone nevezetű párral együtt. — Eltöprengett. — Még a vihar előtt futtatta zátonyra. Persze, a vihar előtt éppen. Mindenki a biztonságával volt elfoglalva akkor, nem figyelhettek egy távoli öböl szikláján fennakadt vitorlásra. A Blackstone párt akkor a Szent Mátén tehették partra, onnan hozták át őket a két vihar közt … Van egy sejtésem, nem több, de azon is elindulhatunk … helyesebben kettő, hogy merre lehettek. Azért majd szét kell válnunk, és néhány találkozónkat jó előre megbeszéljük. Van-e valamelyiküknek térképe a szigetről?

Egyiküknek sem volt, de a szálló portáján szívesen adtak a turistáknak osztott vázlatos tájékoztatóból. Henry kiterítette az asztalon, és ceruzát fogott. — Tehát itt a repülőtér, itt pedig…

Három fej hajolt az apró térkép fölé. Odakinn esett az eső, mentőkocsik kanyarogtak sivalkodón a szinte járhatatlan utakon, és zajlott a romeltakarítás hatalmas munkája. A földszinti bárban egyre szaporodtak a történetek a hajszálon múlottakról, egyre több ital fogyott, és a hurrikán lassan történelmi. távlatba került. Csupán a gyászolók, a kórházban jó hírre várakozók, a romeltakarítók, a kormányzó, a rendőr főfelügyelő meg a szállodai szoba három vendége látta változatlanul válságosnak a helyzetet.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Az élet lassan a medrébe tért. A telefonok megszólaltak, a hálózati áramot estére várták. Emmy megtudta a portán, hogy néhány repülőjárat indul és érkezik késő délután. A kotrók elsőül a repülőtérhez vezető utat tették szabaddá, egy sávja máris járható volt. Emmy kitelefonált a taxiállomásra, és, Cápafogat kérte. Cápafog egy pillanat múltán nevetve jelentette, hogy kocsijával együtt átvészelte a vihart, és szívesen elviszi Emmy férjét a repülőtérre, majd visszafelé Emmyt … hova?

– Címet nem tudok, Cápafog — felelte Emmy. — Ha találkozunk, elmagyarázom.

– Különlegesek vagyunk, mint a tejbetök? — nevetett bele Cápafog a kagylóba. — Úgy is kell. Mindjárt ott vagyok.

Henry kiment a repülőtérre, Vanduren gyalog indult a vitorlásklubnak, Emmy pedig a csarnokban várta a törhetetlen Cápafogat. Visszatérve jelentette, hogy az út éppen megjárkálja, és hogy szerencsésen eljuttatta Henryt a repülőtérre. Elmondta azt is, hogy nyüzsög kinn a nép, mind hagyná itt a szigetet. Nem tudni még, mikor indulnak a járatok, de a felszállópálya tisztességes, és azt beszélik, egy gép hamarosan érkezik a Szent Tamásról.

– S most hová lesz a séta, titokzatoskám? Emmy beült mögéje. — Egy házat keresek, a szálló fölött jóval, a kikötőre tekint le. Egyszer jártam ott, akkor is éjszaka.

– Azt tudja-e, kinek a háza?

– Egy Pearletta Terry nevű rendőrnő lakik benne.

– Ismerem jól Pearletta házát, jártam már ott nemegyszer. — Cápafog szinte csalódott volt, hogy ilyen egyszerű leckét kapott. — Felőlem mehetünk.

– Az út vajon … ?

– Megkísértjük.

Az első harmada a szálló fölött betonozott volt, és nem szenvedett kárt, feljebb azonban a meredek kaptatókon egyre rosszabbodott, és a taxi köhögve kerülgette az esővíz horhóit. Emmy már visszafordult volna, Cápafog azonban nem hátrált meg, és vigyorogva tüzelt. Végül aztán az úton keresztbe dőlt terebélyes fa állította meg.

Cápafog kiszállt a kocsiból. — Ott a ház — mutatott felfelé. — Innen gyalogosan feljut. Nemigen lesz ott senki. A hurrikán óta ezt az utat nem járták.

– Meg tud itt fordulni?

– Persze hogy.

– Akkor én felmegyek, maga meg forduljon s várjon itt.

– Meglesz, titokzatoskám.

Nem volt akármilyen kaptató fatörzseken és görgetegeken, Emmy azonban néhány perc múltán ott állt a sziklaszálra rakott kicsiny ház előtt. Ilyen magasságból a kikötő élete a szokásosnak látszott. Emmy megzörgette az ajtót.

A ház kihaltnak látszott. Emmy megnyomta a kilincset. Az ajtó engedett. Emmy kitárta, úgy merészkedett be abba a kellemes szobába, ahol a legutóbb megfordult.

Most nemigen telt benne kedve. Tengerre néző nagy tükörablakát benyomta a szél. Pearletta összecsíkozta ugyan ragasztószalaggal, hogy az üvegcserép kárt ne tegyen, így azonban mintha pókhálón lógott volna mind, a Beatrice pedig, mikor már az ablakot benyomta, szabadon garázdálkodott a lakásban. Felforgatta a bútorokat, lerángatta a lámpákat, papírokat szórt szét.

Pearlettának nem lesz öröme a hazatérésben, állapította meg Emmy, amint belépett. — Van itt valaki? — tudakolta fennhangon.

Csend felelt rá, Emmy benézett minden ajtón: takaros kis konyha, csöpp háló, mellette fürdőszoba. Sehol senki. A hálóból nyíló öltözőszobában a rendőri extrát látta függeni jól válogatott, vidám színű ruhák közt plasztik molyzsákban.

Emmy rossz lelkiismerettel tért vissza a nappaliba, és a szétszórt papírok közt matatott. Idei zsebnaptár akadt a kezébe. Bejegyzései valami házi gyorsírással készültek. Névbetűkre valló kettős nagybetűk. Négy órát összefoglaló kapcsos zárójeleken belül az „SZ" szolgálatot jelezhetett. Az utóbbi napokban, amelyekre Emmy is emlékezett, a CSH jelet látta először időmegjelöléssel: ezek hát Pearletta magának szóló feljegyzései a Csillaghal üzeneteiről. Emmy lapozott, és a kapocsba foglalt Sz 8— 12 alatt ott látta a CSH 10-et. Megnézte, milyen nap. Szóval holnapra esik ... Emmy töprengett, elvigye-e a zsebnaptárt, majd úgy döntött, nem viszi. Henry kioktatta, hogy látogatásának ne maradjon nyoma.

Kitekintett a tört tükörablakon, és az erkélyt látta, amely úgy szökött ki a meredély fölé, mint valami galambdúc leszállója. A kinn álló fonott székeket és asztalkát felforgatta, és elnyomorította a szél, de Emmy látott egyebet is. Három összegörbült lábán teleszkópot. Ebből a sasfészekből jól szemmel tarthatta Pearletta mind a kikötőt, mind a vitorlásklubot. Emmy zsebkendőjét vette elő, és gondosan megtisztogatott minden kilincset, amit csak megfogott, azzal kifordult a házból, és visszasietett a várakozó taxihoz. A szolgálatra kész Cápafog visszavitte a szállóba, majd ismét kiment a repülőtérre Henryhez.

Emmy megbeszélésük szerint fél ötkor találkozott Vanduren doktorral a szálló csarnokában. Az orvos arcáról öröm sugárzott.

– Benn áll — jelentette.

– A Tengernyűvő?

– Az bizony. Sikerült is az asszonnyal beszélgetésbe elegyednem. Egymaga lehetett a hajón. A viharnak vannak árnyoldalai, de meg kell hagyni neki, hogy a jeget megtöri. Vadidegenek elegyednek szóba a kikötőben. Az asszony elmondta, milyen szerencsések voltak, mert a Szent Mátéra még sikerült beállniuk az Alfred előtt, majd a két vihar közt átsuttyantak a Szent Márkra.

– Beleillik a képbe — állapította meg Emmy.

– Megemlítettem azt is, hogy hallottam egy eltűnt hajóról, a Szélvirágról.

– Mit válaszolt?

– Semmi érdemlegeset. Nem hallott felőle, alighanem bérelt hajó lehetett. Azzal fordított is a szón.

– Vajon… — tűnődött Emmy, de a portáslány megakasztotta.
– Telefon, Mrs. Tibbett.

A vonal túlsó végéről Henry sorolta pattogva az újságjait. — Megjöttek. A Szent Tamásról érkező gép most szállt le, azzal. Ugyan már, dehogy láttak meg. Még nem jutottak át a határőrségen meg a vámon. Indulok vissza … Úgy egy félórán belül, a szállóban leszek.

Emmy visszalépett Vanduren doktorhoz. — Megérkeztek.

Az orvos jókedve elpárolgott. — Janet-e? — töprengett. — No, majd kiderül. Henry a nyomukban van?
– Óvatosabb. Előttük jön el a repülőtérről, de Cápafognak megmutatta őket, az pedig tesz felőle, hogy az ő taxijába szálljanak. Tőle majd megtudjuk, hova lesznek.
– Megbízik ebben a taxisban?

Emmy vállat vont. — Tessék, már megint. Hát annyira kifordultunk az emberségünkből, hogy senkiben nem bízhatunk? Véletlenül kerültem a kocsijába, eddig minden kérésemet teljesítette, és nem kérdezősködött. Beszélt Harlow doktorral?

Vanduren bólintott. — Mit is mondjak, elragadtatva nem volt, de abban megegyeztünk, hogy a spanyolfalat hagyja Henry ágya körül, a felvételi osztályt pedig csak holnap értesítse önkényes távozásáról.
– Aki tehát betelefonál a kórházba, mind azt a felvilágosítást kapja, hogy Henryt még ápolják?
– Azt.
Henry negyed hatra visszaért a repülőtérről, Cápafog pedig alig tíz perccel később telefonált Emmynek.

– Fuvar a vitorlásklubba — jelentette kurtán. — A hölgy egyet telefonált a repülőtérről, s máris hoztam őket. A portán állnak, várják a szobát. Ennyi elég?

– Elég — felelte Emmy. — Köszönöm a fáradságát. Beszélgettek a kocsiban?
– Valamit arról, hogy a hajó holnapra meglesz.
– Nagyon köszönöm, Cápafog.
– Nem számos, titokzatoskám. Kellek-e még az este?
– Tartsa a vonalat egy pillanatig, megkérdem Henryt.

Gyors tanácsot vetettek, majd Emmy visszatért a telefonhoz. — Kellene, Cápafog. Feljönne ide félóra múlva értünk? Megyünk el a vitorlásklubba.
Henry következő húzása az volt, hogy leszólt a napi munkája végeztével éppen készülődő Bob Harrisonnak.
– Mr. Harrison? Henry Tibbett vagyok, a Scotland Yard bűnügyi osztályának igazgatója. Most mondom csak el, hogy hivatalosan járok itt, és hogy műhelyében két gyanúsítottunk hajója áll. Elvitelét holnapra tervezik. Kérésem, Mr. Harrison, szokatlan ugyan, de …
A kikötő bejáratának fényei vörösen és zölden csillogtak az alkonyatban, mire Tibbették és Vanduren doktor lejutott a vitorlásklubhoz. Az étteremben és a bárban hívogató hajólámpák pislákoltak az asztalon, és világosságot láttak a horgonymester irodájában is. Henry meg Emmy a rakodópart félhomályában várták meg, amíg Vanduren doktor megkérdezte a portán, amit akart.
– Bejelentkeztek, igen, egy éjszakára. Most azonban nincsenek itthon, és a portáslány azt mondja, látta őket, amint kimentek a tanyahajóra a vitorlásokat nézegetni.

– A Tengernyűvőt keresik — vélekedett Emmy.

– Alighanem. — Vanduren nagyot szusszant. — Bizony a legjobb lesz mindjárt a végére járnom. Odajönnek?

– Láthatók nem leszünk, de hallótávolban maradunk — felelte Henry. — Járjon szerencsével, doktor úr.
Vanduren úgy indult el a Tengernyűvő iránt, mint akit akasztani visznek. Henry meg Emmy tisztes távolból követte, majd a szembülső horgonyhelyen álló hajó árnyékában húzódtak meg, a lehető legközelebb Montgomeryék vitorlásához. A Tengernyűvő nyitott vékjéből aranyszínű lámpavilág térült

szét a fedélzeten.

– Hahó, Tengernyűvő! — Vanduren hangja nem bicsaklott meg. A választ meg sem várta, indult befelé. — Már bocsánat, de meg kell beszélnünk valamit ...

Egy pillanatig megállt a veknél, majd leereszkedett a lépcsőn. Csend támadt, majd Henry hallotta, hogy annyit mond: — Janet!

Majd a lányt hallotta, amint nehezen forgó nyelvvel, de mintha meglepetés nélkül üdvözölte volna: — Szia, apu.

Aztán Montgomery kezdte ontani öblös ostobaságait, de a felesége egykettőre elhallgattatta. — Fogd be a szád, William. Ez az én dolgom. Szóval maga Vanduren doktor, a floridai ügynök? Húzd le a vék födelét, William. Nem tudni, nem fülelnek-e.

A födél csapódott, és csönd lett. Henry meg Emmy addigra már a hajóhídon igyekeztek Cápafog taxija felé. Anderson kinn állt villanyfényes irodája ajtajában.

– Mr. Tibbett! — álmélkodott. — Azt hallottam pedig, kórházban van.

– Ott is voltam — válaszolta Henry kurtán.

A horgonymester mintha mondott volna valamit, de aztán meggondolta. — Derék dolog. — Azzal visszatért az íróasztalához.

Henry meg Emmy beugrott a taxiba. — A rendőrségre legyen olyan szíves, Cápafog.

– Hát a héségen kötünk ki? — vigyorodott el Cápafog. — Magukról sose tudni, melyik felől tekintik a törvényt.

A külső irodában Pearletta Terry teljesített szolgálatot. Bár megviseltnek látszott, Tibbettéket ragyogó mosollyal üdvözölte, majd sajnálattal tudatta velük, hogy Ingham főfelügyelőt nem láthatják. Nem, szolgálatos. Hiszen a vihar óta nincs megállás, de most éppen helyszínel valahol, és nem tudni, mikor tér vissza. Talán ...

Henry azonban már Ingham ajtajában állt, s benyitott Pearletta hangos tiltakozása ellenére. Herbert Ingham a szobájában ült, lába az asztalon, és kávézva telefonált.

– Tibbett! Hogy az ördögbe ... ?

Pearletta is benézett. — Ne haragudjék, főnök, én nem akartam beengedni, de ...

– Jól van, Pearletta. Végezze csak a dolgát, és legközelebb legyen fürgébb. — Ingham beszéde elárulta, hogy a cérnája végét rágja. — Igaz, kormányzó úr — mondta tovább a telefonba —, sőt e pillanatban rám tört ... Igen, ketten ... Meglesz, uram. Visszahívom.

Azzal lecsapta a hallgatót. — Mivel szolgálhatok, tisztelettel? — De tiszteletét inkább sértésnek szánta.

– Hallgass meg, Ingham — mondta Henry. — Megvannak a bizonyítékaim.

Ingham felsóhajtott. — Nekem pedig megvan az írott parancsom a kormányzótól az őrizetbe vételedhez és a kiutasításodhoz. Nem látod, mennyi zavart okoztál a szigeteken máris...

– Főfelügyelő úr — szólt közbe Emmy —, Henrynek igaza van. Hallgassa meg, ha elmondanivalójának a felét sem hiszi. Kettős vagy éppen hármas gyilkosságot megakadályozhat rendőri közbelépésével. Vélt igazában nem nézheti tétlenül, hogy egy fiatal pár vérét ontsák.

Ingham egyikükről a másikra nézett. — Miféle a bizonyíték?

– Nem azt kérem — válaszolta Henry —, hogy a szavamnak hitelt adj, mert a hitelemet, tudom, eljátszottam. Azzal sem sértesz, ha bolondnak nézel. Próbáljuk meg, hogy elmondom, mire számíthatsz a holnapi napon.

Ingham felvonta a szemöldökét. Mintha azt mondta volna: beszélj, bolond, beszélj.

– Holnap délelőtt tíz óra tájt újabb üzenetét hallgatják le a Csillaghalnak. Pearlette Terry lesz a szolgálatos, ő jegyzi és jelenti. Ez az üzenet többet mond majd az előbbieknél. Megemlíti az Úszó Kate-

et, és sejtetni fogja, hogy kábítószeres rakományával …

– Kedves Tibbett — akasztotta meg Ingham —, az Úszó Kate-et ma délelőtt vizsgáltuk át, és …

– Tudom. Hibáztam, még csalt az emlékezetem. Valójában kevéske marihuána lesz csak a fedélzetén … Holott a Csillaghal üzenetéből az derül ki, hogy hatalmas rakományt szállít. Az üzenet egyébként találkozót is rögzíteni fog jól megjelölt helyen, délutánra. Te persze utána zavarod a rendőrségi őrhajót … Vagyis utána zavarnád, ha nem tudnád, amit most tőlem tudsz meg, hogy az üzenetet a te kelepcédnek szánták. Állj meg — vetette közbe Henry, mert úgy látszott, Ingham nem bírja cérnával —, én csak ennyit kérek: ha így történik, akkor végre higgy nekem, és nyomban cselekedj. Még mielőtt az Úszó Kate elvitorlázik.

– Mire efféle üzenet érkeznék, az Úszó Kate már horgonyt szedett.

Henry a fejét rázta. — Nem készül el addigra.

– Honnan tudod?

– Erős a gyanúm. Ott fog állni Harrison kikötőjében.

– Az üzenet azonban …

– Az üzenet nem az Úszó Kate-nek szól, az isten is megáldjon, hanem neked! S ha aszerint jársz el, nemcsak a pályafutásodnak vége, hanem sok mindennek. Ugye, Janet Vanduren fényképe nem érkezett meg Angliából még?

– Hogyan érkezett volna … Postánk nem lesz egy hétig. Egyébként ha megérkezik, se érdekes. Miss Sprague él és virul, Miss Vanduren meghalt.

– Maradjunk ennyiben — sóhajtotta Henry. — Visszamehetek most a szállodába, és megígéred nekem, hogy délelőtt keresel, amint az üzenetet megkaptad?

– Ha megkapom.

– De akkor keresel?

– Nem bánom. Most azonban szólít a dolgom, tisztelt uram. — Ingham rávigyorodott Henryre, s mintha megint kollégákként álltak volna szemközt.

– Mi a nyavalyát hazudjak a kormányzónak, azt mondd meg?

– Mondd meg neki, hogy bokros teendőid nem engedik az őrizetbe vételemet, hanem majd holnap délelőtt számolsz velem. Megnyugtatására tudasd vele, hogy feleségemmel együtt a Panorámában lakunk, nem dühöngünk, és hogy elszánt szándékunk az első induló repülőgéppel elhagyni a szigetet. Ez az, amit őkegyelmessége hallani akar. A holnapi viszontlátásra.

Pearletta Terry leplezetlenül barátságtalan képet vágott Tibbettékre, amint irodáján át kiléptek az utcára, majd beszálltak a türelmesen várakozó Cápafog kocsijába.

– Megyünk vissza a vitorlásklubhoz, Cápafog — mondta neki Emmy. — Felszedjük az ismerősünket, aztán a szállodába.

A vitorlásklub bárja fényárban úszott, a horgonymester irodájára viszont sötétség borult. Az ég felhős volt még, és nagy hullámok görögtek be az öbölbe. Vanduren doktornak híre-hamva sem volt. Henry meg Emmy a biztonságos sötétben lopakodtak fel az álló hajóra, mert azt remélték, hogy most a közelébe férkőzhetnek a Tengernyüvőnek, és hallhatják, mi zajlik a társalgójában. Óvatosságuk azonban hiába volt, mert látniuk kellett, hogy a Tengernyüvő horgonyzóhelye üresen, áll.

– Mi történhetett? — nézett rá Emmy ijedten Henryre. — Eltűntek mind … Montgomeryék, Janet, az apja …

– Meg a szerencsétlen Carstairsék is, ha minden igaz — tette hozzá Henry. — Remélem azonban, nem jutottak messzire.

– Hogyhogy nem?

– Azt mondtad, meg kell bíznunk valakiben, és úgy döntöttünk, hogy Vanduren doktorba vetjük bizalmunkat. Ha persze Vanduren végig megmaradt a gazdái pártján, akkor javában igyekeznek kijutni a Tengerre Tekintő Brit Szigetek felségvizeiről, és Carstairséknek végük. Ha azonban Vanduren nekünk dolgozik, és észnél van, akkor semmi ilyesmi nem történt. A Tengernyüvőt alighanem megtaláljuk Bob Harrison kikötőjében. Gyere.

A taxi, Cápafog végtelen mulatságára, másodszor állt meg, a hajójavító zárt kapujánál. Emmy a drótkerítésen át látta, hogy az Úszó Kate már nem áll sólyán. Alighanem vízre bocsátották, és várják a tulajdonosait. Hanem a Tengernyüvő ismerős körvonalait igenis jól látták. Nem kötött ki, csupán horgonyt vetett a kicsiny öbölben, csónakja mellette ringott, és társalgójából fény szüremlett ki.

Henry megkönnyebbülten sóhajtott. — Hála Isten! Reméljük, Bob áll a szavának, és reggel késlelteti még az Úszó Kate-et.

HUSZADIK FEJEZET

Reggeli fél hat volt az óra. Henry a pitymallat első gyöngyházas derengésére ébredt szállodai szobájukban. Emmy békésen aludt mellette. Sietségre nincs okuk, ezzel aludt el, mikor Bob Harrisonnal megbeszélte telefonon, hogy a vitorlás tíz előtt el nem indul. Addigra pedig befut a Csillaghal üzenete, és meggyőzi Inghamet. Carstairsék pillanatnyilag biztonságban vannak, többet nem tehetnek.

Most azonban úgy serkent álmából, mint akit sürgős teendők várnak. Kollégái az ilyen sugallatokat az igazgató úr orrának tulajdonították. Henry-nek még az is megfordult a fejében, hogy a maszlagolásból visszamaradt kóros érzékenység ébresztette. Vagy rosszul számolt, és nem kellett volna megbíznia sem Vandurenben, sem Bob Harrisonban? Bizonyosnak csupán annyi látszott, hogy hiba történt. Töprengett egy sort, aztán felkeltette Emmyt.

– Mi az? — riadt fel Emmy, s az órájára pillantott. — Fél hat? Mi bajod, Henry?

– Nem tudom, szívem. Annyit tudok, hogy le kell szaladnom.

– Hova le? — Emmy nyugtalanul fontolgatta, hátha a PCP-nek napok múltán is jelentkezik utóhatása. Henry nem beszél valami értelmesen.

– A javítóműhelyhez. Valami nincs rendjén.

– De Henry ...

– Gyere, öltözz. Nem vesztegethetjük az időt. Emmy nem feleselt, felöltözött, és tíz perc múltán a szálló kihalt csarnokában álltak. A jókedvű Cápafog sem várta őket, a kapu is zárva volt. Mikor azonban csengettek az éjjeli portásért, egy ásítozó fekete előtántorodott, és megnyitotta nekik.

A rohamos trópusi virradat arra a reggelre emlékeztette Emmyt, amikor Vanduren doktort Szent Mátén megpillantotta. Az idő, mint a lidérces álmokban, egyszerre végtelennek tetszett, és mintha az első vihar előtti napok fényévek messzeségébe vesztek volna.

– Gyorsabban lejutunk, ha átvágunk a kerteken! — vezényelt Henry.

A bezárt és betáblázott diszkón persze nem mehettek át, azonban a kerítésen át kijutottak egy szűk közbe s onnan a főutcára. Erőltetett menetben tíz perc múltán eljutottak Szent Márk bérvitorlás szolgálatáig.

Amint a kihaltnak látszó műhely felé közeledtek, Henry egyszerre megragadta Emmy karját.

– Állj! — súgta. — Valaki mocorog!

A lábuk földbe gyökerezett. Majd Vanduren doktor hangját hallották. Nem suttogott, nyilván azt hitte, hogy egy lélek nincs még talpon ilyenkor. — Hé, Ed! Itt nem találom! Talán a másik színben lesz! Rögtön jövök!

Vanduren egy pillanattal később felbukkant a sólyán álló, ponyvába csomagolt hajók közt. Ellopakodott Bob Harrison irodájának ajtajáig, és Henry látta, hogy a zárat babrálja. Meg sem gondolta, odalépett a kerítéshez, és halkan beszólt neki: — Vanduren!

Az orvos megrettent, és felkapta a fejét, majd meglátta Henryt, és odaugrott a kerítéshez. — Tibbett! Kísértetet látok, vagy az imádságom fogant meg?

– Jól imádkozott. Mi újság?

– Egy-kettő elmondom. Jan meg Ed van az Úszó Kate-en. A Tengernyüvő ide állt be este. Ed megnézte az Úszó Kate-et, és valami hibát talált a motorban. Éjthosszat javítottuk, de már néhány perc és elkészül. Még egy gémorrú kulcsot találnom kell.

– Akkor ...

– Ne szóljon bele, nincs időm. Nem akarják megvárni Harrisont. Megszimmantottak valamit, és amint a motor berobban, indulunk. Jan meg Ed az Úszó Kate-en, Montgomeryék, a szerencsétlen Carstairsék meg jómagam a Tengernyüvőn. Tízkor megy a rádióüzenet.

– Hol lesz a találkozó?

– Nem tudom. Nem mondták, kérdezni meg nem merem.

– Hát magával mi lesz?

– Remélem, azt hiszik, a pártjukon állok, azért igyekszem is vissza. Jegyezze meg, hogy a valóságos találkozó fél háromkor lesz, nem messzi a szétkürtölt találkozó helyétől. Carstairséket akkor ölik meg és teszik át az Úszó Kate-re, a Tengernyűvő pedig mivelünk odébbáll. Férfikiáltás harsant: — Hogy állunk, dokikám?

– Próbálgatom ezt a rohadt ajtót! — kurjantotta vissza Vanduren, majd suttogva hozzátette: — Az irodában telefon is, rádió is van. Megpróbáltam volna magát felhívni. Mennem kell. — Azzal eltűnt.

Henry meg Emmy elhúzódott a hajójavító közeléből. — Igazad volt — állapította meg Henry. — Megérdemelte a bizalmat.

– Hanem most mit tegyünk?

– Hamarosan felkerekednek. Valakinek utánuk kell erednie, különben a szamár Carstairsék vacsorán érik a Pilátust.

– Talán Inghammel ... ?

– Gondolod, hogy éppen reggel hatkor kezdene nekem hinni? De még ha elhinné is az újabb történetet, idő nincsen. — Henry gyorsan jártatta az eszét. — Nem a legjobb megoldás, mégis ezt tesszük jobb híján. Amint a hajók odébbállnak, betörünk Harrison irodájába. Előkerítem a motorosa kulcsait, és a Tengernyüvő nyomába szegődöm ... Tisztes távolból persze. Alighanem vitorlát bontanak, hogy senki gyanút ne fogjon, így aztán messziről is szemmel tarthatom őket. Te majd telefonálsz Inghamnek, és megpróbálod levenni a lábáról ... Másküléönben meg kell várnunk, amíg a Csillaghal üzenetét tízkor fogják. Az majd megteszi a magáét. Addig rádiókapcsolatban maradok veled Harrison motorosáról. Csak azt ne felejtsd el, hogy a szigetek táján mindenki hallja, milyen üzeneteket váltunk.

– Henry ...

– Nem tehetünk egyebet. Tudom én, a jézusmáriáját, a rendőrség velünk lehetne az utolsó szál emberig, sőt az Egyesült Államok partőrségét is fellármázhatnánk, hogy kézre kerítsék ezt a bandát, de ha egyszer engem eszeveszettnek könyveltek el, hát ... Hallgass!

A reggeli csendességben vitorlás segédmotorjának zurbolását hallották. Férfihang kiáltott valami érthetetlent. Henry meg Emmy éppen visszaértek a kerítéshez, s még láthatták a hajnali tengerre kelés ünnepi képét. Két kecses vitorlás mormogó motorral lassan kifordult horgonyzóhelyéről az öböl lágy fuvallatába, izmos hajósai fordultukban a fővitorlákat feszítették. A látványra e gyönyörű szigetvilágban sem tekintett volna senki másképp, mint csodálattal, legfeljebb irigység szorongatja a torkát. Hogy gonosztett készül, ezt meg sem mondja senki.

– Indíts — szólalt meg Henry. — Át a kerítésen.

– Emelj át, majd én kerítek létrát — rendelkezett Emmy. — El sem hinnéd, mekkora a gyakorlatom. E. Tibbett Magánbetörő Irodája. — Percek múltán benn álltak a műhely udvarában.

Az iroda ajtaját keresztvas rekesztette, de két ragasztóvasát nem volt gond hidegvágóval lefejezni, kivált nem, hogy a hozzávalókat egy munkás odakészítette az első hajó tövébe. A motoros kulcsai

táblán függtek benn az irodában, sőt a kulcsokon, a gyengébbek kedvéért, rajta volt a hajó neve is, a Márk Első. Emmy szívesen intette volna óvatosságra Henryt, és búcsúcsókkal eresztette volna el, Henrynek azonban őt másodpercen belül hűlt helye volt, és Emmy ott maradt a telefonnal meg a rövidhullámú rádióval. Bár a rádió kezeléséhez nem is konyított, mégis nyomban nekiült a dolgának.

Először a rendőrségre telefonált. Ismeretlen férfihang tudatta vele, hogy Ingham főfelügyelő hazament, először azóta, hogy a Beatrice rátört a szigetekre.

– Figyelik a rövidhullámú adásokat? — kérdezte Emmy.

A férfi meglepett hallgatás után rámondta: — Már hogyne, hölgyem.

– A Márk Elsőről érkeznek majd üzenetek. Megtennék, hogy jegyzik? Ha nem tudom fogni, maguknál érdeklődnék, hogy szólt az üzenet.

– Kivel beszélek?

– Bob Harrison hajójavító műhelyével — válaszolta Emmy, és gyorsan letette a kagylót.

Szűkölőn vette szemügyre a rádiókészüléket, majd látta, hogy az egyik kapcsolón KI— BE jelzés mondja meg, mit kell tennie, a másikon VÉTEL — ADÁS. Ezt a kapcsolót VÉTEL-re állította, s a hangszóró hamarosan recsegni kezdett. Henry szólalt meg torzított hangon.

– Márk Első hívja Blandisht. Márk Első hívja Blandisht. Hallasz? Vétel.

Blandish volt Emmy leánykori neve. ADÁS-ra állította a kapcsolót, kezébe vette a mikrofont, és beleszólt: — Blandish Márk Elsőnek. Jól érthető. Vétel. — Évtizedekkel ezelőtt a Légierők Női Kisegítőinél szolgált, mégis maga csodálkozott a legjobban, hogy ennyi év múltán elfogódottság nélkül beszél mikrofonba.

– Márk Első Blandishnek. Soha szebb nap a sétahajózáshoz. Később jelentkezem. Vége.

Emmy VÉTEL-en hagyta a készüléket, és a telefonhoz fordult. Ezúttal Ingham főfelügyelő otthoni számát tárcsázta, mert Harrison íróasztalán megtalálta a házi telefonkönyvben. Halk beszédű nő jelentkezett.

– Ingham főfelügyelő? Jaj, nemrég aludt el. Ha ugyan nem égetően sürgős ... A férjem már ... mióta is ... ?

– Tudom, Mrs. Ingham — válaszolta Emmy —, ez azonban nagyon sürgős. Legyen olyan kedves, mondja meg neki, hogy Mrs. Tibbett szeretne beszélni vele mindenképpen.

Ingham barátságtalan hangja álomittas volt. — Ejnye, Mrs. Tibbett ... Az üzenetet csak tízre várták ...

– Tudom, főfelügyelő úr, azonban a helyzet változott. Az Úszó Kate elvitorlázott, Henry pedig utánaeredt.

– Micsoda?

– Bob Harrison hajójavítójából beszélek. Henry elkölcsönözte Bob motorosát, és ...

– Már megbocsásson, Mrs. Tibbett, de most értesültem Harlow doktortól, hogy férje orvosi tanács ellenére hagyta ott a kórházat, pedig elmeállapota még korántsem megelégítő. Ha a Csillaghal üzenetét vesszük, persze végére járok az ügynek, máskülönben ... — A vonal megszakadt.

Már hét óra tájt járt, és a nap fennen ragyogott a tiszta égen. Emmy Bob Harrison otthoni számát tárcsázta.

– Hogy Bob? Épp elment! — Az asszony londoni hanghordozásán e távoli égöv mit sem változtatott. — Ment a műhelybe. Pár perc s ottfogja.

Vagy ő fog itt engem, gondolta Emmy, de mondani csak annyit mondott: — Köszönöm szépen, mindenképpen megtalálom.

A rádióhoz fordult ismét. — Blandish hívja Márk Elsőt. Blandish hívja Márk Elsőt. Hallasz? Vétel.

– Márk Első Blandishnek. Világosan. Vétel.

– Blandish Márk Elsőnek. Herbert, attól tartok, nem tízóraizik velünk. Vétel.

– Márk Első Blandishnek. Oda se neki. Csatlakozik később. Ki nem maradna az a jóból. Vége.

Henry üzenete jókedvre vallott. S bármennyire ellene szólt volna minden, jól mulatott csakugyan. A Márk Első jól ápolt, gyönyörű sétahajó volt, siklani vele az arany-ezüst víztükrön épp elég öröm lett volna. Henry azonban úgy érezte, hogy rögtönzött terve is beválik. Rádiókapcsolatban volt Emmyvel, Emmy pedig telefonálhatott. A két vitorlást, az Úszó Kate-et meg a Tengernyüvőt is jól szemmel tarthatta, viszont akkora távolságból, hogy a követés szemet nem szúrt. Olykor pihentette a motort, és halászkészségek nélkül mímelte a halászatot. A két vitorlás nyugatnak fordult, a Szent Máté iránt. Enyhe hátszél hajtotta őket. Mintha övé lett volna a tenger, Henrynek csupán várnia kellett.

Bob Harrison negyed nyolc után őt perccel állt meg a műhely előtt dzsipjével. A kapu lakatját nyitotta volna, amint Emmy kilépett az irodából.

– Mrs. Tibbett! Hogy kerül ide? — Bob meglepetéséhez nem férhetett kétség. — Mi újság? Azt hallom, az Úszó Kate motorja váratlanul meghibásodott — tette hozzá kacsintva.

– Sajna nem minden alakult az elképzeléseink szerint, Mr. Harrison — válaszolta Emmy.

– Bob, tisztelettel.

– Köszönöm, Bob. Tegnap este más hajóval jöttek be a kikötőjébe. Megnézték az Úszó Kate-et, megállapították, hogy a motorja nem működik, reggelig javították, majd fél hét tájban, kereket oldottak.

– Csak nem? — Bob megnyitotta a kaput, és belépett. — Nemcsak fizetés nélkül távoztak, de amint látom, betörtek az irodámba is.

– Nem mondhatnám ...

– Nos, ha még ráadásul rosszban sántikálnak, mint Mr. Tibbett-től hallom, a leghelyesebb, ha utánuk eredünk — vélekedett Bob. — Ha rá is kapcsolnak arra a kis segédmotorjukra, öt-hat csomós sebességnél többet ki nem csikarnak belőle. Én a Márk Elsőn ...

– Bob — nézett rá Emmy —, éppen azt mondanám. Henry már elment vele.

– Mivel?

– Betört ... betörtünk az irodájába, Henry leakasztotta a Márk Első kulcsait, és elindult az Úszó Kate nyomában.

Bob rámeredt Emmyre, és Emmy már attól tartott, kitör a botrány. Bob azonban ennyit szólt csak: — El-e? Vajon tudja is, hogyan bánjon vele?

– Eleget hajózott — nyugtatta meg Emmy. — Inkább vitorlázott ugyan, de ért a motorhoz is. Különben rádión kapcsolatban vagyunk.

– Ugyan?

– A maga rádióján — magyarázta Emmy.

– Megtisztelő — mondta Bob. — Talán dzsipemet és csekély készpénzemet is felajánlhatnám, amíg elfogadják a szíves kínálást?

– Bob, én ...

Ha a botrány nem is, de a nevetés kitört. — Ne vegye zokon, csak tréfálok! Hanem ami mögötte lappang ennek a históriának, azt nem mondhatja el, ugye?

– Elmondanám szívesen — válaszolta Emmy —, de úgysem hiszi.

– Próbáljuk meg.

– Nem bánom. Szóval az történt ...

Mikor Emmy az elbeszélés végére jutott, Bob megvakarta a fejét. — Én bizony elhiszem. Nem sokan hinnék, de én ismerem a helyzetet. Nyugtalan a fiatalság errefelé ... Szűkek nekik a szigetek. Mulatságra vágynak. Aztán itt a kábítószer ... Szívják, szippantják, melyik mit. Nem is haragszom rájuk. Mindenfelé hallják, olvassák, ez a divat. Hanem a divat nem vonult be ide a két lábán. Megtolta valaki, méghozzá sok pénzzel.

– Bűnszövetkezet.

– Annak se volna teteje, hogy csak rákapassák marihuánára a gyerekeket — töprengett Bob. — Próbáltuk már megfejteni, mi lehet az, de a kegyed története lesz a mesterszeg a szerkezetben.

– A nagykutyák persze nem mutatkoznak idelenn — fűzte tovább a szót Emmy. — Minek is a feltűnés, mikor helyi képviselőjüknek itt vannak Montgomeryék ...

– Csak nem az ezredesék? — ámult el Bob. Hiszen őket ismerik szigetszéltében ...

– Éppen ez az — mondta Emmy. — Montgomery felől egyébként gyanítom, hogy ezredes nem volt soha, de talán még brit alattvaló sem. Felesége nyilván nem az. Éppen mert ismerik őket, anyahajóval szolgálhatnak a csempészforgalomnak. A Tengerre Tekintő Brit Szigetek tétje ...

A rádió recsegett, és Henry szól bele: — Márk Első hívja Blandisht. Márk Első hívja Blandisht. Vétel.

Bob kérdőn vonta fel a szemöldökét. — Blandish én vagyok — magyarázta Emmy, és adásra állított. — Blandish Márk Elsőnek. Hallottam. Bob beszállt. Vétel.

– Márk Első Blandishnek. Pompás. Remélem vígan van. Egyébként Bernie meg Abby útjai elváltak. Én Bernie-vel tartok. Vége.

Emmy és Bob összenézett, majd Emmy szólalt meg: — Értem már. Bernie Montgomery lesz... A hadseregparancsnok keresztneve volt Bernard. Az Abbyvel pedig csak Abigail Vandurenre célozhat ... vagyis Vanduren lányára. Eszerint a két vitorlás elvált, és Henry a Tengernyüvő nyomába szegődött, mert a foglyokat az viszi.

Meglepetéssel szolgált viszont a valamivel nyolc után érkezett rádióüzenet. — Úszó Kate hívja Csillaghalat. Figyeltek? Vétel — mondta egy női hang.

– Csillaghal Úszó Kate-nek. Figyelünk. Vétel. — Mrs. Montgomery hangja félreismerhetetlen volt.

– Úszó Kate Csillaghalnak. Ajánlom, hogy vagy ejtsük el a tervet, vagy tűzzük korábbra. Vétel.

– Ez nem lehet Janet Vanduren — állapította meg Emmy. — Nem amerikai a beszéde.

Pillanatnyi sercegő csend után ismét megszólalt a rádió: — Csillaghal Úszó Kate-nek. Elejteni már késő. Megvan a rakomány? Vétel.

Ezúttal amerikaira valló női hang felelt: — Úszó Kate Csillaghalnak. A rakomány megvan. A találkozás helyét és idejét kérjük. Vétel.

– Csillaghal Úszó Kate-nek. A találkozást délre tesszük. Ismétlem, előre tesszük déli tizenkettőre.

Helye a Szent Máté Mangó-öble. Ismétlem, a Szent Máté Mangó-öble a találkozás helye. Az átrakodáshoz csendes víz kell. Vétel.

– Úszó Kate Csillaghalnak. Tehát déli tizenkettőkor a Szent Máté Mangó öblében. Vége.

Emmy máris kapta fel a telefonkagylót, és Ingham főfelügyelő otthoni számát tárcsázta.

– Mrs. Ingham? Bocsásson meg, ismét én, Mrs. Tibbett. Beszélhetnék a férjével?

– Ne haragudjék, csak a rendőrségről érkező hívással ébresztheten.

– Úgy is jó — mondta Emmy ingerülten, és máris tárcsázta a rendőrséget.

– A szolgálatos tiszttel beszélek? Bob Harrison műhelyéből keresem. Jegyezték a Csillaghal üzenetét?

– Hát kérem ...

– Jelentették Ingham főfelügyelőnek?

– Kérem, én nem ... — A kagyló az asztalon koppant, és a háttérből szóváltás hallatszott, majd női hang szól bele: — Megbocsásson, hölgyem, de a nagyközönségnek bizalmas tudomásokat nem szolgáltatunk ki. — S a vonal kattanva megszakadt.

Emmy ránézett Bob Harrisonra. — Nyilván továbbították — vélte. — Ezt szolgálja a teljes cirkusz. Most mitévők legyünk?

A rádió megadta a választ. — Márk Első hívja Blandisht — szólt bele Henry feszült hangon. — Helyzetem: négy mérfölddel délnyugatra a Mangó-öböltől, kicsiny búvóöböl, a nevét nem tudom. A Hollandus Tatja mögött. A látási viszonyok a közepesnél rosszabbak. Bernie első találkájára vár. Szerezz társaságot, ha tudsz. Én megjelenek. Vége.

– Csupán egy oldalmotoros motorcsónakom van, de megpróbálni szívesen megpróbálnám — mondta Bob Harrison. — Velem tart?

– Persze. Előbb azonban Inghammel kell beszélnünk. — Emmy máris tárcsázott. — Mrs. Ingham? Nézze, ez élethalál kérdése, mindenképpen beszélnem kell ... Már elment? A rendőrségre? Nagyon köszönöm. — Letette a kagylót, és Bobhoz fordult. — Elvinne dzsipjén a rendőrségre?

– Telefon nem elég?

– Nem biztonságos — felelte Emmy.

A rendőrség előtt javában zajlott a romeltakarítás. Bandák hányták teherautókra a törmeléket, mások az utat kotorták. Emmy csupán magát látta gyanúsnak, hogy ennyi férfi közt álldogál az utcasarkon. Ingham főfelügyelő ismerős kis fekete kocsija azonban hamarosan megérkezett. Amint kiszállt belőle, Emmy odaugrott, nehogy be kelljen mennie a rendőrségre.

– Mrs. Tibbett! Megmondtam ...

Emmyt azonban el nem hallgattathatta. — Négy mérfölddel délnyugatra a Mangó-öböltől, kicsiny búvóöbölben a Hollandus Tatja mögött! Jöjjön oda, amilyen gyorsan csak jöhet, főfelügyelő úr! Henry már ott van a Márk Elsőn egymaga. Mi ketten Bob Harrisonnal egy oldalmotoros motorcsónakon megyünk utána ...

– Megzavarodott, Mrs. Tibbett?

– Van itt zavar elég, az istenért, minek tennék még hozzá? Kérem, főfelügyelő úr! Még csak egy hajó, a Tengernyüvő várja a találkozót, de az Úszó Kate is megérkezhet minden pillanatban. Állíttassa ki a motoros hajóját, és jöjjön. Alighanem megelőz minket.

– Alighanem a vízből halászhatom ki magukat — jósolta Ingham dühösen. — Hiába ült el a szél, ilyen hullámzásba oldalmotorossal kimerészkedni vakmerőség. Az hiányzik még, hogy nekem elkezdjenek a turisták a nyakamra fulladni ...

– Akkor igyekezzék utánunk — biztatta Emmy, azzal sarkon fordult, és szaladt Bob várakozó dzsipjéhez.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A Hollandus Tatjának nevezett kerekded földnyelv alatt ott horgonyzott a Tengernyüvő. Ingott-bukdált még a csendes vizén is, mert a tenger jól emlékezett a viharra.

Henry tudta, hogy rajta nem üthet — rádióüzeneteit hallhatták, és várják a megjelenését. Az új helyzetnek azonban ígérkezett haszna is. Montgomeryék jól tudják, hogy a rendőrség jegyzi az üzeneteket, és Ingham hiába lát bomlott elmét a londoni rendőr főtisztben, ha eltűnne vagy halva találnák, semmi kétség nem lehetne a tettes felől. Ráadásul Montgomeryék szövetségesüket tekintik Vanduren doktorban. Ebbe a két szalmaszálba kapaszkodott Henry, amint a Márk Elsővel odafarolt a Tengernyüvő mellé.

A motor hangjára Montgomery ezredes jelent meg a fedélzeten.

– Nocsak, Tibbett. Vártuk, öreg huszár. Dobja át a kötelet. — A szava nem csengett barátságtalanul, Henry egy pillanattal később mellette állt a Tengernyüvő fedélzetén, a Márk Első pedig hosszú kötélen sodródott a hajó fara mögött.

– Kerüljön csak beljebb. — Montgomery hangja megkeményedett. — Megbeszélnivalónk van egy s más.

Lenn a társalgóban nem fogadta szokatlan kép. Mrs. Montgomery kávét főzött, Vanduren doktor az asztalnál ült, és tengerabroszt böngészett. Amint Henry leért, Montgomery megszólalt mögötte: — Fedezetéről közben gondoskodom, és lelövöm szívfájdalom nélkül, ha huncutsággal próbálkozik. Foglaljon helyet.

Henry Vanduren mellé telepedett. Montgomery a lépcső tövében állt, kezében revolver. — Zavart vizet, Tibbett, de nem sokat. Az Úszó Kate-en utazó fiatal barátainktól értesültem, hogy a kelleténél jobban érdekli a Szent Márk vitorlásforgalma, ezért a Tengernyüvőn tett legutóbbi látogatása alkalmával egy kis nyugtatót adtam be magának. A rumpuncsban, igen. Barátaim a mulatóban is tettek a poharába még egy kicsit, hogy foganatos legyen. Sikerült is megvadítania Inghamet meg Pendletont, amivel a mi malmunkra hajtotta a vizet. Szó ami szó, szerettük volna, ha a hurrikánt nem vészeli át, Ed azonban megmondta: ha megússza, a velük töltött időre akkor sem emlékezhet, s ha emlékeznék is, senki hitelt nem ad a szavának. Nem tudom, mi járt az eszében, hogy idáig követett bennünket, de attól tartok, nem volt eléggé megfontolt. Nem mintha le akarnám lőni, ha okot nem szolgáltat rá. — A feleségéhez fordult. — Készül a kávé, Martha?

– Egy-két perc.

– Helyes. Közben megkérném Vanduren doktort, hozza be a PCP-t a szentesből. Megkávézik velünk, Mr. Tibbett. Ha a kávéját szépszerével meg nem issza, kénytelenek leszünk lecsapni és beojtani a szerrel, mert azt meg kell kapnia mindenképpen. Majd betesszük a motorosába, a tengernek fordítjuk, és ráadjuk a teljes sebességet. Nem hinném, hogy hírét hallanánk még egyszer.

Vanduren eltűnt a hajó elejében. Mintha sokáig elidőzött volna, mert Montgomery türelmetlenkedni kezdett, végre azonban megjelent egy borítékkal, és Mrs. Montgomerynek nyújtotta.

– Fél gramm — mondta. — Ennyi elég is lesz.

– Köszönöm, Lionel. — A jelenet kísértetiesen semmitmondó volt. Mrs. Montgomery az egyik kávéba töltötte a fehér port, és megkavarta, mintha cukor lenne, majd odatolta a csészét Henry elé. — Tessék.

– Csakugyan azt hiszik, megvesztem? — tiltakozott Henry. — Lelőni nem mernek, márpedig azt ne higgyék ...

– Fogjuk meg, Lionel — szólt közbe Martha Montgomery. — Addig nem eresztjük, amíg Bill belé nem tölti. Valóban nem volna jó, ha a boncolás tű nyomát találná rajta.

Henry talpra ugrott, de a kicsiny társalgóban nem volt merre lépnie sem. Mrs. Montgomery amazonként ragadta meg az egyik karját, Vanduren doktor pedig a másikat. Bill Montgomery Henryre szegezte a revolvert, és szinte jóságosan tekintett a jelenetre.

Henry dulakodás közben suttogó szóra lett figyelmes: — Igya! Ártalmatlan!

Agyán átvillant, hogy kezdettől kételkedik az orvosban. Csúf folt lehetett a múltján, hogy beállt a kábítószer-kereskedők közé. Most pedig bízza rá az életét? Latolgatásnak azonban nem volt helye.

Ellenállása színlegessé vált, és a kávét hamarosan beletöltötték. Még az is megfordult a fejében, hogy Mrs. Montgomery kávéja milyen hitvány.

A kedélyek megnyugodtak. Montgomery letette a revolverét. — Én is kávéznék, drágám. Hát maga, dokikám?

– Köszönettel.

Henry csendesen ült, és semmi furcsát nem érzett. Nem tudta, mikorra várja, hogy fog rajta a szer, ha valódi, sem azt, mikor kezdje színlelni a foganatosságát, ha Vanduren csakugyan ártalmatlan port hozott. Azt sem tudta, ha így történt, miféle tüneteket színleljen. Lehajtotta a fejét, mert úgy gondolta,

idáig nem tévedhet.

– Érdekes figyelni az ilyen nagy adag hatásmechanizmusát — elmélkedett Vanduren. — Úgy látszik, a szokásos szemrezgés-görcsölésben nem lesz része. Néhány rángásnál nem tapasztalunk többet, nyomban eszméletét veszti.

Henrynek nyomban jobb kedve lett. Először is nem volt semmi panasza. Másodszor Vanduren világosan megmondta, hogyan viselkedjék. Pangások? Eszméletlenség? Meglesz. A fejét még jobban lehorgasztotta, majd némi szemforgatással és színi rángással róroskadt a társalgó asztalára.

– Így gondoltam — állapította meg Vanduren doktor. — Hadd vizsgálom meg ... — Azzal Henry fölé hajlott, és a fülébe súgta: — Maga a férfit, én az asszonyt! Rajta!

A rajtaütés haszna jól ismert. Ha testi erejüket kell összemérni, kétséges lett volna, sikerül-e Henrynek meg az orvosnak Montgomeryéket legyűrni — az éppen elalélt ellenfél és a megpróbált szövetséges támadása azonban megbénította a kávézókat. A meglepetés hatását fokozta, hogy Vanduren a forró kávéját Mrs. Montgomery képébe löttyentette, és hogy Henry egy karnyújtással elkaphatta Montgomery asztalra tett revolverét. Henry nem volt izompacsirta, azonban kézitusát tanult, és nyomban leterítette Montgomeryt. Marthával, Juno élő szobrával a jól megtermett orvos ugyancsak hamar végzett.

– Fogja rá a fegyvert, amíg kötelet kerítek — lihegte Vanduren. — Ez mikor ocsúdik?

– Talán egy perc vagy kettő.

– Több nem is kell.

Vanduren felugrott a fedélzetre, és erős köteleket hozott. Martha Montgomery szemen köpte kötözés közben, de az orvost a dolgától el nem térithette.

– Most az ezredes urat. — És szinte belegöngyölte a kenderkötélbe a kába Montgomeryt.

– Derék dolog — dicsérte Henry. — Mi volt a szer?

– Szódabika. Az akadt a kezembe. Jöjjön, és szabadítsuk ki a szerencsétlen fiatal párt a szentesben.

Henry letette a revolvert, és megindult az orvos után a konyhán keresztül, amikor fülsiketítő dörrenés hallatszott, és a konyha faburkolatába golyó fúródott Henry feje mellett talán egy araszra. Majd hangot hallott, amelyben az ál-Carstairsre ismert: — Kezet fel, és ott maradjanak mind a ketten! Csak fegyverpróba volt.

Henry megemelt kézzel hátrafordult, és látta, hogy csakugyan az ál-Carstairsék ereszkednek le a társalgóba, Ed Marsham és Janet Vanduren. Ed megpillantotta az asztalon heverő revolvert.

– Fogd, Jan, és élj vele bátran. Én sakkban tartom őket, te meg Marthát és Billt oldozod el. Éppen jókor jöttünk. Még Kate-tel és Lou-val is elbánhatunk, és előbb érkezünk a déli találkára.

Bob Harrison oldalmotorosát nem arra szerkesztették, hogy háborgó tengeren, két hurrikán nyomdokvizében jusson át a Szent Márkról a Szent Mátéra. A szelet szerencséjükre a hátukba kapták, a csöpp lélekvesztő azonban így is veszedelmesen csellengett. A hullám bármikor átcsaphatott rajtuk. Bobot azonban csak az izgatta, hogy oldalmotorját is érheti víz, s akkor egyebük a két evezőnél nem marad, ilyenformán Emmy a hajmeresztő út során fél kézzel a habdeszkába kapaszkodott, másik kezével pedig egy rongyos széltörőt tartott ernyőül a motor fölé.

Még jó, magyarázta Bob, hogy a találkozó helyét ott jelölték meg, ahol a két sziget csücske a legközelebb egymáshoz, s bár mintha fél század telt volna el, Emmy félóra múltán túlkiabálta a motor berregését: — Nézze csak! Ott vannak!

– Az ám! — mondta rá Bob. — Két hajó, csónakok, meg a Márk Első a Tengernyüvő faránál. Hát akkor irány egyenest.

A motorcsónak száz méterre járhatott már csak a Tengernyüvőtől, amikor megtörtént a baj. A hirtelen felkerekedő szél kitépte Emmy kezéből a széltörőt, s a szél nyomán egy hullám átcsapott a motoron. A motor köhögve elhallgatott, és a csónak, mint valami kagylóhéj, oldalvást fordult a hullámoknak.

– Jaj, Bob, ne haragudjék! — siránkozott Emmy.

– Nem tehet róla — mosolyodott rá Bob. —

Hanem jó lesz, ha előkapjuk az evezőt, s az orrát eligazítjuk. Szinte ott vagyunk már.

A motor elhallgatása valójában javukra szolgált, mert csöndes evezéssel közelítették meg a Tengernyüvőt. Akik pedig a fedélzetén más egyébbel foglalatoskodtak éppen, nem eszméltek, hogy a Tengernyüvő fara elől sodródó kicsiny hajórajhoz újabb csónak csatlakozott, és utasai feljutottak a fedélzetre.

Ed Marsham beszélt még. — Jókor megjelenünk a találkán, de addig még tenger a tennivalónk. Igyekezz azokkal a kötelekkel, Jan. Nincs semmi bajod, Bill?

Montgomery cifra káromkodások közepette, nyögve tápászkodott fel. — Hogy történhetett ilyesmi? — firtatta Marsham.

Martha felelt a férje helyett. — A barátja, Vanduren doktor alighanem a rendőrség ügynöke. Azt beszéltük meg, hogy Tibbettnek fél gramm PCP-t ad be, ehelyett szódabikarbónát nyeletett vele, és még ki is oktatta, hogyan kell ájulást játszania. — Dörgő hangja fenyegetővé vált. — Tibbett-tel most elbánhatunk a megbeszélés szerint, mert nem volna helyes, ha lövések nyomát találnák rajta, Vanduren miatt azonban nem kell aggodalmaskodnunk.

Csend támadt. Marsham odafordult Janet Vandurenhez, és csak ennyit mondott neki: — Lődd le!

Janet Vanduren nehezen forgó nyelvvel, lassan mondta ki: — Hiszen az apám.

– Öltél eddig is, ölhetsz ezután is. Mit számít, kicsoda? Utunkban van, félre kell állítani. Vagy lelövöd, vagy én lőlek le.

Janet Vanduren gyermekesen elpityeredett. —

Nem telik tőlem! Elvégre az apám! Miért nem te lövöd le?

– Mert így telik benne mulatságom.

– Gyerünk, Jan — szólalt meg Vanduren doktor. — Csak bátran. Legyünk túl rajta. Miért ne telne tőled?

– Apu, én …

– Nem tréfál, Jan. Nekem úgyis meg kell halnom. Csak rajta. Bátran.

Az evező fegyvernek sem haszontalan, még némi távolságból sem, mert megvan háromméteres is. Nem halálos fegyver, de veszedelmes helyzetekben ügyesen bele lehet kanalazni vele.

Marsham a vék lejárójának aljában Montgomery előbbi helyét foglalta el, háttal a vék nyílásának. Így lehetett ura a teljes társalgónak a revolverével. S így történt, hogy éppen az ő fején reccsent Bob Harrison evezője.

Marsham megtántorodott, majd elesett. Mielőtt a társalgó népe ocsúdhatott volna, Janet Vanduren nem nézte, hogy feltápászkodik, hanem célzott s lelőtte. A padlón vergődő férfi és a revolveres lány egy hosszú pillanatig nézte egymást, majd Marsham a maradék erejével ráemelte fegyverét, és lőtt. Janet az apja karjába omlott, Harrison és Emmy pedig egymás nyakában jutottak le a társalgóba. Montgomery kikapta a fegyvert Marsham hűlő kezéből, és higgadtan megállapította: — Mi mehetnénk is, Marthám.

A revolver Bob Harrisonra szegeződött, aki úgy állt a lejáró aljában evezőjével, mint a népfölkelő torzképe szemközt a náci Németországgal. Henry meggondolta a dolgot, s így szólt: — Eressze el őket, Bob.

– De hát …

– Hadd menjenek, van már halottjuk elég.

Bob kelletlenül eresztette le sorsfordító szerszámát, és Montgomeryék egy pillanat múltán fenn voltak a fedélzeten. Húsz másodperccel később Bob dühösen felordított: — Elvitték a Márk Elsőt!

A motorhang csakugyan arra vallott. — Ez volt a legsimább megoldás, Bob — vigasztalta Henry.

— Ne aggódjék, megkerülnek hamarosan.

– Hát a hajóm?

Henry Vanduren és Janet felé biccentett. — Hát a lánya? — kérdezte csendesen.

Bob odanézett. — Istenem — suttogta lehorgasztott fejjel. — Mit nem beszélek.

Lionel Vanduren úgy ringatja a térdén Janetet, mint valami fordult Piéta, és ilyeneket mondott neki: — Jól tetted, Jan. Helyén volt a szíved. Nincs már semmi baj.

– Megöltem valakit, apu? — tudakolta Janet alig hallhatóan.

– Hát csakugyan … előbb nem öltél meg senkit?

– Az idős hölgyet — suttogta Janet —, azt meg kellett volna ölnöm. De nem öltem meg. Nem telt tőlem az sem. Partra tettem, kivittem a repülőtérre, átírattam a jegyét, és elhelyeztem a szállodában. Azt mondtam Ednek, hogy megöltem. De nem.

– Szép tett volt az is, Jan — dicsérte az apja gyengéden. — Hát Cheryl Ross?

Janet erőtlenül rázta a fejét. — Én … .. Énnekem ahhoz semmi … Csak ismertem … Montgomeryék meg …

– Meg Ed?

Janet rémülten vergődni kezdett. — Meghalt? Vége?

– Vége, bogaram. Meghalt.

– Ed volt … Végig velük tartott … Bolondított minket kezdettől … Engem is azért jegyzett el csak … hogy te majd … orvos … jó leszel floridai ügynöknek … Azért kapatott, rá engem is … — Belecsimpaszkodott apja erős karjába. — Ne hagyj, apu.! Megtalál … megöl … ne hagyj!

Vanduren fölébe hajlott. — Nem hagylak el, Jan — mondta neki, aztán körbetekintett a többieken. — Csak ő hagyott el engem. Meghalt szegény. — Lánya hajába temette arcát, úgy sírt.

Henry meg Bob Harrison ment előre a szentesbe, hogy kiszabadítsa a rántani való csirkék módjára összekötözött Katherine és Lewis Carstairst, majd Bob fordította vissza a Tengernyüvőt, Henry meg Emmy az Úszó Kate-et, úgy indultak a Szent Márkra nem sokkal dél előtt. Hamarosan összetalálkoztak a Szent Márk felől jövő rendőrmotorossal. Ingham főfelügyelő meg Cranstone vámtiszt utazott rajta, és Henryt nem lepte meg, hogy a kormányosa Pearletta Terry. Visszafelé azonban már nem ő kormányozta a motorost. Ingham főfelügyelő nyomban letartóztatta, és Cranstone vette át a kormányt.

Egy rádióüzenet-váltás nyomán Szent Márkon letartóztatták Anderson horgonymestert is, mert nyilvánvaló volt, hogy az Úszó Kate fedélzetén talált csekély mennyiségű marihuána az ő raktárából származik. Anderson később, enyhébb ítéletre számítva, a Szent Márk hegyei közt eldugott jelentős kábítószer- és fegyverraktárra vezette rá a rendőrséget.

A Márk Elsőt elhagyottan, de jó állapotban találták meg vagy húsz mérfölddel északra a szigetektől. Montgomeryék személyleírását körözték a teljes térségben, az írás megjelenése idején azonban még nem kerültek kézre. Alig hihető, hogy a kábítószer-kereskedelemben ismét részt vállalhassanak. Így ült el a Tengerre Tekintő Brit Szigetek válsága.

VÉGSZÓ

Tibbették másnap reggelre tervezték hazaindulásukat. A Vasmacskában bensőséges ünnepi vacsorához készültek — John Colville meg a felesége vendégelte a családias társaságot: Sir Alfred és Lady Pendletont, Ingham főfelügyelőt meg a feleségét, Mr. és Mrs. Bob Harrisont, Mr. és Mrs. Henry Tibbettet, valamint Ebenezer Proutot, ismertebb nevén Cápafogat. A vacsora végeztével John Colville éppen áldomást ajánlott volna Miss Betsy Sprague-ra, amikor megcsöndült a telefon. Margaret emelte fel a kagylót.

– Igen… Egy pillanat, kerítek ceruzát… Igen… Az már megvan…

A társaság kíváncsian várt. Margaret végül megjelent a jegyzőtömbjével. — Távirat érkezett Londonból Henry Tibbett részére — jelentette. — Így szól: „Visszavonulását végtelen sajnálattal vettük tudomásul. Közzé nem tesszük, amíg írásos megerősítése nem érkezik. Reméljük, meggondolja." Aláírás: a Scotland Yard főkapitány-helyettese.

A társaságra döbbent csend telepedett. — Hát ez meg mi? — bökte ki végre Henry.

Emmyt a kuncogás alig engedte szóhoz jutni. — El is felejtettem megbeszélni veled, szívem! Nem emlékszel rá persze, de a Scotland Yarddal táviratban közölted nyugállományba vonulásod szándékát azzal, hogy a Szent Márkon megnyitod a Henry Tibbett-féle Magánnyomozói Ügynökséget ...

– Értem már — mondta Henry. — Az imént lezárult ügyet tehát nem a Scotland Yard intézte, hanem Tibbett Magánnyomozói Ügynöksége. Nos, szerintem az ügynökség megbukott. Tessék meggondolni, mit művelt! Egy élő személy gyilkosát kereste, majd fogott négy bűnözőt, akik közül kettő megszökött, kettő lelőtte egymást …

– Mellékesen viszont megmentette a Tengerre Tekintő Brit Szigeteket — fűzte hozzá Sir Alfred Pendleton.

– Ideig-óráig — volt Henry válasza.